

"Pandemiye Bir de Bana Sor"

#BuluşuyorKonuşuyoruz

Kadınların pandemi deneyimlerini aktardığı kitabımızın tanıtım etkinliğinde BULUŞUYORUZ...

Yer: Taksim Hill Otel Tarih: 26 Haziran 2021
Saat: 13:00 - 16:00

Yeni Demokrat Kadın

YENİ KADIN

8

YDK'dan Çağrı: "Pandemiye Bir de Bana Sor Kitabımızın Tanıtım Etkinliğinde Buluşuyoruz"

Yeni Demokrat Kadın (YDK) geçtiğimiz günlerde çıkardıkları "Pandemiye Bir de Bana Sor" kitabının tanıtımını yapacağını duyurdu.

YDK tarafından etkinliğe yapılan davette, "Pandemiye fırsata çevirmek isteyen emperyalist-kapitalist, patriarkal düzenin hevesini birçok noktada boğazında bırakan kadın ve LGBTİ+'lardan beslenen kitabımız için 26 Haziran'da İstanbul'da Taksim Hill Otel'de yapacağımız tanıtım etkinliğinde buluşalım." denildi.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 9 - 22 Haziran 2021 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 239 www.ozgurgelecek23.net Fiyatı: 2 TL

SÖZLEŞME KALICI PATRİYARKA GİDİCİ

DENGE AZADİ > 10

"AKP'nin Sonu Ne Olacaksa KDP'nin Sonu da Öyle Olacak!"

Gazeteci Erdoğan Altan ile 23 Nisan'dan bu yana aralıksız olarak süren TC operasyonları, bölgedeki siyasi durum, boşatılan köyler, Türk şirketlerine peşkeş çekilen araziler, doğa katliamı üzerine konuştuk. Altan, savaşa ilişkin güncel gelişmeleri paylaşarak şu ana kadar 43 köyün zorla boşaltıldığını kaydetti.

SÖYLEŞİ > 16-17

Her Şeyin İçinde, Her Şeyin Karşısında ve Her Şeye Rağmen...

29'uncu Onur Haftası'na giderken HDK LGBTİ+ Meclisi ile bir söyleşi gerçekleştirdik. Meclis aktivistleri Rukan Açkani, Yıldız İdil Şen ve Heja ile hem süreci hem de Onur Haftası'nın Sokak teması üzerine konuştuk. Aynı anda Kürt, politik ve LGBTİ+ kimliğine sahip olmanın ne demek olduğu üzerine sohbet ettik.

Kadınlar, İstanbul Sözleşmesi için Türkiye'nin dört bir yanından gelerek İstanbul'da, buluşacak

19 Haziran'da İstanbul Sözleşmesi Mitingi

19 Haziran'da İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmediklerini ilan etmek için ülkenin dört bir yanından gelerek İstanbul'da buluşacaklarını duyuran kadınlar, "Biz, evlerde, sokaklarda, meydanlarda, işyerlerinde, balkonlarda, sosyal medyada ses çıkaran, haklarına sahip çıkma kararlılığında olan milyonlarız."

İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararının yürürlüğe gireceği 1 Temmuz günü yaklaşırken itirazımızı, isyanımızı, kararlılığımızı en güçlü haliyle, hep birlikte ortaya koymak için EŞİK'in (Eşitlik için Kadın Platformu) çağrıcılığında bir araya geldik. Hep birlikte örgütlenmesini üstlendiğimiz bu mitingde bir kez daha haklarımızdan, mücadelemizden ve İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmediğimizi haykıracağız" dedi.

Açıklamanın devamında "Erkek şiddetinin ve çocuk istismarının faili ve aklayanı olanların İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmesine; haklarımıza ve hayatlarımıza yönelik saldırılarına karşı birlikteyiz ve çok güçlüyüz! Biliyoruz ki İstanbul Sözleşmesi'ne yönelik bu saldırılar, kazanılmış diğer haklarımıza yönelik saldırıların da önemli bir adımı. Tek bir hakkımızdan bile vazgeçmeyeceğimizi ilan ediyor, hayatlarımıza sahip çıkıyor, 19 Haziran'da Türkiye'nin her yerinden birlikteliğimizi

Kitap Önerisi: Gorki'nin Gitarı Yasalar Güçlüdür, Yoksulluk Daha da Güçlüdür

Zindanlardaki Gorki'nin Gitarı'na kulak vermeliyiz. Ruhunuza işleyen o melodiyi ve ritmi hayatın dışında yakalamalıyız...

Hapishaneler denince aklımıza ilk gelen, kaba anlamda Dört duvar diye tabir edilen yapısal bir alanı kafamızda, algımızda oluştururuz. Ancak hapishaneler sınıflı toplumların oluşumu ile günümüze kadar egemenlerin, kendilerine karşı tutum geliştiren ve sistemin derin çelişkilerini yakalayan devrimcilere, ilericiilere karşı geliştirilen ve onları toplumdan izole edip, düşüncelerini engellemeye yönelik bir baskılama ve zor aygıtıdır zindan.

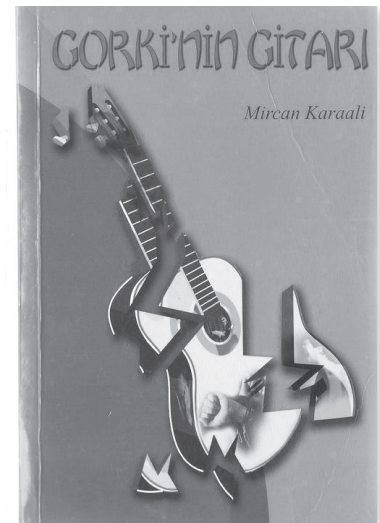
1996-2000 sürecine kadar devletin en üst kademesinde, devrimcilerin Hücre Tipi Hapishaneleri (F Tipi)'ne geçişini sağlamak ve yapımı bitmemiş, tamamlanmamış olan hapishanelerin bir an önce hazır hale getirilmesi gündemi mevcuttu.

Pekala, F Tiplerini diğer Hapishanelerinden ayıran temel özellikler nelerdir? Gorki'nin Gitarı'nda da açığa çıkan ve Yaşar tarafından vurgulanan en önemli husus, adli tutsakların bu yeni tip hapishaneye alışma süreci çok sarsıcı geçmiş ve devrimciler gibi sistemli, disiplinli bir yaşamları olmadığı için yaşamdan kopuklukları gibi ölümü seçerek o dönem F Tipi Hapishanelerinde adli tutuklular orada da intihar etmiştir.

Örgütlü bir yaşama içerde de sahip olmazsanız, iradenin çelikleşmesi üzerine yoğunlaşmada eksik kalırsanız, ideolojik ve politik bir hat izlemezse, iradi teslimiyet ve ruhsal çöküşün sonucu yaşama tutunmak güç hale gelmektedir. Moral değeri bir devrimci için olmazsa olmaz bir önemdedir. İçeride ve dışarıda maneviyat tutunulacak belki de en önemli motivasyon, yüksek moral düzeyidir. Moral çöküntüsü, karamsarlığın ve

ve gücümüzü ortaya koymak için bir kez daha buluşuyoruz." ifadeleri kullanıldı.

Açıklama "Tüm kadınları ve LGB-Tİ+ları İstanbul Sözleşmesi'nden Vazgeçmiyoruz Büyük Kadın Mitingine çağırıyoruz! Sen yoksan bir eksikiz. 19 Haziran'da, İstanbul Sözleşmesi'nin imzaya açıldığı İstanbul'dayız. Susmuyoruz, korkmuyoruz." denilerek bütün kadınlar eyleme davet edildi.

olumsuzluğun yolunu açar.

2000 Ölüm Oruçları sonrası süreçte özellikle gelişen diğer bir önemli mesele Wernice Korsakoff rahatsızlığına yakalanan yoldaşların Zindanlarda yaşadıkları zorluklara değinmeden geçmek bir eksiklik olacaktır.

Wernice Korsakoff hastalığının sonucunda algılama, duyguda durum bozukluğu, zihinsel ve bağırsak faaliyetlerde bozulma görülmektedir. Çoğu Yoldaşın "cezaevinde kalamaz" raporu olmasına rağmen uzun yıllarca hapishanede kalmakla beraber, bakıma muhtaç olduklarından dolayı F Tiplerinde tutulmaya devam etmişlerdir.

F Tipi hapishaneler, 1 ve 3 kişilik hücre mantığına göre dizayn edilmiştir. Aslında bu mimari noktada da egemenler çok kafa patlatmışa benziyor. Çünkü asıl amaç devrimcileri birbirinden izole etmek, haberleşmenin önüne geçmek, yalnızlaştırıp hayattan ve amaçtan soyutlamaktan başka arzularının olamadığı ortaya çıkmaktadır.

Keza bugün de açlık grevleri zin-

danlarda 175'li günleri geride bırakmış durumda. Açlık grevlerinin amacı hak ihlallerinin ortadan kalkmasına yönelik, işkence, onur kırıcı ve aşağılayıcı tüm uygulamaların tek seferde ortadan kalkmasına yönelik devrimcilerin hapishane yönetimine karşı takındıkları politik tavrıdır. Bu hakları kimsenin devrimcilere bağışlamasına gerek yoktur.

Bu yaşamın her alanında savunduğumuz bir tutumdur.

İçeride veya dışarıda, hiç fark etmez. Türkiye devrimci hareketinin zindan direnişleri elbetteki önemli ve dersler çıkarılacak nitelikte tüm devrimci kurumlara materyal sunabilecek deneyimlere sahiptir. O halde güncel olan ve yakıcı olan bu zindan direnişi yeni bir ateş yakmış ve bu ateşi hissetmemek ne duyguda ne de düşüncede mümkün değildir. Bunun için bu ateşi harlamalıyız. Zindanlardaki Gorki'nin Gitarı'na kulak vermeliyiz. Ruhunuza işleyen o melodiyi ve ritmi hayatın dışında yakalamalıyız..

YDG Dergisi Baskıda

Yeni Demokrat Gençlik dergisi'nin 16'ncı sayısı baskıda.

Yeni Demokrat Gençlik dergisinin bu sayısındaki dosya başlığı "Geleceği Zenginelere Yedirmeyeceğiz" oldu. Bu dosya konusu aynı zamanda YDG'nin içerisinde bulunduğu kampanya çalış-

malarının politik içeriğini de yansıtıyor.

Dosya yazıları dışında, çeviri, LG-BTİ+, İstanbul Sözleşmesi, Boğaziçi Direnişi gibi birçok başlıkta gündemi içeriyor.

YDG'nin 16'ncı sayısı Haziran ortasında okuyucu karşısına çıkmış olacak.

Mafya Düzeni Faşizmin Normalidir! NORMALİ BU OLANIN ÇARESİ DEVRİMDİR!

Korona virüs salgınının etkilerinin devam ettiği koşullarda, normalleşme adımları atılmaya başlandı. Milyonlarca insanın, özellikle de yoksulların, sağlık hizmetlerine erişiminde sıkıntı yaşayanların yaşamını yitirdiği salgının etkisi daha uzun bir süre devam edecek. Salgının, sınıflı toplum gerçeğini daha da belirginleştirdiği koşullarda, önümüzdeki süreçte özellikle de işçi sınıfını, emekçileri, işsiz ve yoksulları etkilemeye devam edeceği açıktır.

Dünyada 2.5 milyara yakın insanın açlık ve yoksulluk sınırının altında yaşamak zorunda bırakıldığı koşullarda, salgın bu sorunları daha da artırmış durumdadır. Birleşmiş Milletler'e bağlı (BM) Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), salgın nedeniyle dünya çapında 100 milyondan fazla emekçinin yoksulluğa sürüklendiğini açıkladı. (3 Haziran) ILO'nun her yıl hazırladığı Dünyada İstihdam ve Sosyal Görünüm adını taşıyan rapor, istihdam açığının bu yılının sonunda 75 milyona yükseleceğini, 2022 yılında ise 23 milyona gerileyeceğini öngörüyor. ILO, 2019 yılıyla kıyaslandığında dünya genelinde 108 milyonun yoksul veya aşırı yoksul kategorisine gerilediğini bildirdi. Bu, çalışanlar ve ailelerinin kişi başına günde 3.2 doların altında bir rakamla geçinmek zorunda olduğu anlamına gelmektedir.

Türkiye'de ise salgının sonuçlarını daha da yıkıcı olmaktadır. Salgın öncesinde yaşanan ekonomik kriz, salgınla daha da derinleşmiş, bu durum açlık ve yoksulluğu, işsizliği artırmıştır. *"Türkiye'de çalışan nüfusun yüzde 60'ı asgari ücrete veya altında bir gelire sahip ve en az 20 milyon insan aslında açlık sınırını altında yaşıyor. İşini kaybedenlerle birlikte açlık sınırı altında yaşayan insanların sayısı 30 milyonu buluyor."* (HDP Emek Komisyonu)

İnsanların çaresizlikten intihar ettiği bir dönemden geçiyoruz. Türk hakim sınıfları ve onların sözcülerinin, salgın gerekçesiyle uygulamaya koyduğu politikalar, sorunları daha da derinleştirmiş durumdadır. Bıçak kemiğe dayanmış, işçi ve emekçiler, halk öfke içindedir. Buna rağmen hakim sınıf sözcüleri adeta halkla alay etmektedir. AKP'li Mersin Akdeniz Belediye Başkanı M. Mustafa Gültak, ekonomik nedenle bir inşaat işçisinin intiharını; *"Ekonomiyle alakalı intihar olmaz. En fakir, zavallı insan intihar*

eder mi? O zaman memleketin yarısının intihar etmesi gerekir" diyebilmektedir. (2 Haziran)

Belediye Başkanı bu açıklamasıyla kendi iktidarları döneminde memleketin yarısının fakirleştiğini, açlık ve yoksullukla, işsizlikle boğuştuğunu da itiraf etmektedir. Ekonomik krizin yıkıcı etkisi karşısında halk kitlelerine doğrudan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Cuma hutbeleri aracılığıyla tevekkül ve sabır tavsiye edilmektedir. Din, halkın acılarını dindirmek için göreve çağrılmakta, her hafta bir cami açılışı yapılmaktadır.

Faşizm sıkıştıkça Karadeniz'de "gaz çıkarmakta"dır. Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan: *"Karadeniz'de 135 milyar metre-küplük doğal gaz keşfettik"* demektedir. (4 Haziran) Ancak sistemin bu "müjde"si bırakalım kitlelerde bir heyecan yaratmayı, öfke ve tepkiyi daha da artırmakta, dahası alay konusu olmaktadır. Geniş bir kitle faşizmin bu "müjde"sinden sonra tıpkı daha önceki "müjde"ler sonrasında olduğu gibi doğalgaza ve akaryakıtta zam beklemektedir. (Rejimin doğalgaz "müjde"sinin bedeli olarak son 10 ayda yüzde 25 zam gerçekleştirildi.)

Kabul etmek gerekir ki; AKP-MHP iktidarı bu politikalarıyla kendi tabanını konsolide etmek istemektedir. Bunda da özellikle medyayı kullanarak belli oranda başarılı olmaktadır. Ancak son süreçte bir kontrgerilla aparatının, Sedat Peker'in itirafları faşizmin fitratına dair önemli veriler sunmaktadır. TC rejiminin halk düşmanı olduğu, "devletin bekası" adı altında, "vatan, millet, ezan, bayrak" sloganlarının gerçekte bir avuç kişinin çıkarı için kullanıldığı geniş kitleler nezdinde de daha da görünür ve tartışılır durumdadır.

Kontrgerilla İtirafçısı Krizi Derinleştirdi!

TC'nin bölge halklarına yönelik bir kontrgerilla rejimi olarak örgütlendiği gerçeği her geçen gün daha da belirginleşiyor. Sedat Peker'in itiraflarının faş ettiği bir rejim gerçekliğiyle karşı karşıyayız. Ancak kabul etmek gerekir ki, devrimciler dışında önemli bir kesim halen yaşanan bu itiraflarla açığa çıkan devlet niteliği konusunda bir netlik içinde değildir. Bir kontrgerilla itirafçısının kendi çıkar çatışmaları içinde yaşanan ve gerçeğin çok az bir kısmına değinen itiraflarını; "çetelerin devleti ele geçirmesi", "mafyanın devletleşme-

Bugün yaşanan kavganın nedeni yağmanın, talanın, çökmenin, uyuşturucu ticareti başta olmak üzere her türlü kriminal suçtan elde edilen gelirin paylaşım kavgasından başka bir şey değildir.

si", "derin devlet", "devletin rutin dışına çıkması" vb. olarak tanımlamak eksiktir, hatalıdır. Rejimin rutini budur. Diğer bir ifadeyle TC'nin normali budur!

S. Peker'in videolarının tetiklediği kriz, tüm hızıyla sürüyor. Savaşın sürdüğü sadece S. Peker'in açıklamaları değil aynı zamanda bürokrasiden sızdırılan çeşitli belge ve bilgilerden de anlaşılmaktadır. Kimi gazetecilerin haber "kaynak"larından aldıkları belgeleri ardı ardına yayınlamaları rejim bürokrasisi içinde çeşitli kliklerin birbirleriyle savaşının arttığına işaret ediyor. Bu anlamıyla Peker'in itirafları kişisel bir mesele olmaktan çoktan çıkmış durumdadır.

Gerçekte S. Peker yeni şeyler söylememektedir. Ancak bu itiraflar, bir kontrgerilla aparatı tarafından yapıldığı ve bu anlamıyla "içerden" geldiği için etki yaratmaktadır. Örneğin geride bıraktığımız haftanın en çok konuşulan itiraflarından biri olarak, TC'nin SADAT aracılığıyla Suriye savaşında El Nusra örgütüne silah yardımı yaptığı bilinmiyor değildi. Konu, "MİT Tırları" haberinde ortaya çıkmıştı. Yine iktidarın bugünkü ortağı MHP Genel Başkanı Devlet

Bahçeli, 2015 yılında Bayburt mitinginde R.T.Erdoğan ve dönemin Başbakanı Ahmet Davutoğlu'na yönelik: *"Erdoğan Türkiye'yi böyle bir açmaz ve çukura nasıl sürüklemiştir? Erdoğan hangi yetkiyle eli kanlı gruplara silah sevkiyatı yapmış, ne gibi çıkarlar elde etmiştir? Davutoğlu kimlerin silahını, hangi mihraklar adına ve hangi terörist gruplara gönderilmesi ne suç ortaklığı yapmıştır? Davutoğlu 1,5 yıldır gerçekleri çarpıtmış, teröristleri silahlendirmiştir"* demiştir.

Kısacası hem ülke içinde hem de sınır dışında halklara karşı işlenen suçlar bilinmiyor değildir. S. Peker'in adını zikrettiği SADAT örgütlenmesi, tıpkı diğer örneklerde olduğu gibi devletin gayri resmi kurumudur. Benzer rolü İHH da oynamaktadır. Bu her iki paravan kurumun Genelkurmay ve MİT bilgisi ve dahli dışında bir adım atması mümkün değildir. Faşizm, Suriye savaşında cihatçı çeteleri fiili olarak desteklemiş, eğitmiş ve donatmıştır. Bu faaliyette cihatçı çeteler, "kurtuluş savaşçı" olarak görülmüş, Suriye halkına işlenen insanlık suçlarına ortak olunmuştur. TC'nin Kürt ulusuna karşı savaşta DAİŞ'e verdiği destek, bizzat R.T.Erdoğan'ın

“Kobani düştü, düşecek” açıklamasında olduğu gibi somut ve nettir.

Bir başka somut olan ise sistemin işlediği bu insanlık suçlarını finanse etmek için uyuşturucu ticaretinden, DAİŞ’le petrol ticaretine ve kara para aklamaya kadar bir dizi kriminalize faaliyete başvurduğudur. S. Peker’in itiraflarında isabetlice değiştiği üzere, bu ticaret, doğrudan Saray’dan koordine edilmektedir. Bir yandan cihatçı çeteler silah ve maddi olarak desteklenirken, diğer yandan Suriye’nin yeraltı ve yer üstü kaynakları çalınarak Türkiye getirilmiştir.

Faşizm tüm gücünü seferber etmesine, onlarca savaş uçağı, helikopter, İHA ve SİHA’lar kullanmasına rağmen başarı kazanamamıştır.

Bugün yaşanan kavganın nedeni yağmanın, talanın, çökmenin, uyuşturucu ticareti başta olmak üzere her türlü kriminal suçtan elde edilen gelirin paylaşım kavgasından başka bir şey değildir. Peker’in itirazı yağma ve çökme rejiminden elde edilen gelirin sadece birkaç aileyle sınırlı kalmasıdır. Bu gerçeklik “bütün zenginlik 5-10 aileye mi gidecek” gibi ifadelerle videolarda dillendirilmektedir.

Yaşananların faşizmin çöküşünü getireceğini beklemek ise büyük bir yanılgıdır. İktidar içinde her kılığın birbirine karşı kullanabileceği bilgi ve belgeler mutlaka vardır. Faşizm büyük bir suç ortaklığına dönüşmüş durumdadır, klikleri birarada

tutam zank da “suç”tur. İşlenen suçların uluslararası boyutunun da olması beraberinde bu suç örgütünü bir yandan birbirleriyle dalaşırken aynı zamanda birbirlerini kollamalarını da doğurmaktadır. Dolayısıyla her şeyiyle çürümüş bu sistem kendiliğinden çökmeyecektir.

Biden’i Beklerken Sömürü, Yağma ve Talan Sürüyor!

Kontrgerilla klikleri arasında dalaş tüm hızıyla sürerken, faşizm bütün dikkatini ve umudunu R.T.Erdoğan ile ABD’nin yeni Başkanı Joe Biden arasında 14 Haziran’da NATO zirvesinde gerçekleştirilecek görüşmeye bağlamış durumdadır. Sistemin ıskartaya çıkarılmış mafyası bile bu görüşmeye atf yapmakta ve yayınlayacağı videoyu bu nedenle ertelemektedir. Elbette faşizm “katil Biden” dediği emperyalist ABD ile uzlaşmaz çelişiklere sahip değildir. Görüşmeden esaslı değişiklikler çıkmasa bile, TC’nin

emperyalist sermayeye biadinın tazeleneceğini söylemek yerinde olacaktır. Başta ABD emperyalistleri olmak üzere AB emperyalistleri için de TC önemli ve kullanışlı bir aparatır. Bu gerçeği NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg’in Türkiye’nin önemli bir NATO müttefiki olduğunu vurgulamasında ve “sadece haritaya bakarak Türkiye’nin önemini görebilirsiniz” açıklamasından da anlaşılabilir. (4 Haziran) J. Stoltenberg, Türkiye’nin Irak ve Suriye’ye komşu tek NATO üyesi olduğuna dikkat çekmekte ve IŞİD’le mücadele ve göçmen krizini “idare etmede” de Ankara’nın kritik rol üstlendiğine değinmektedir.

Faşizmin IŞİD’le nasıl mücadele ettiği ya da göçmenleri Avrupa için bir şantaj aracı olarak kullandığı emperyalistler açısından bilinmiyor değildir. Kısacası emperyalistler büyük bir ikiyüzlülükle TC’yi bölgede kullanışlı bir araç olarak konumlandırmaya devam edeceklerdir. 14 Haziran zirvesinden ve yapılacak görüşmeden çıkacak olan sonuç budur. Bu durumda önemli olan Rusya’nın vereceği tepkidir. Özellikle Suriye ve İdlip sahası rejimin yumuşak karnı olarak öne çıkacaktır.

AKP-MHP iktidarı, yönünü bir kez daha ABD emperyalizmine çevirirken, içeride sömürü ve yağmaya devam etmektedir. TÜSİAD’ın yaşanan gelişmelere karşı sessizliği dikkat çekici olsa da Türkiye kapitalizminin yönüne ve güncelliğine dair kökten itirazları, emperyalist sermayenin eğilimleriyle de uyumlu şekilde 2019 baharından beri dillendirilmektedir. Nitekim bu talepler doğrultusunda sistem, 2021’i “hukuk ve ekonomi reformu yılı” ilan etmişti. Ancak geline aşamada bu hedeflerin yönünü ABD ve AB emperyalistlerine dönen faşizmin makyajı olduğu daha bir anlaşılır olmuş durumdadır.

R.T.Erdoğan “iyi bir ekonomist” olduğunda ısrar etmektedir. Bu ısrar beraberinde TL’nin döviz kuru karşısında tarihi değerler kaybetmesine neden olmaktadır. Döviz kurunun yükselmesi beraberinde pahalılığa neden olup halkın alım gücünü düşürürken, açlık ve yoksulluğun daha da artmasına neden olmaktadır. R.T.Erdoğan’ın faiz konusundaki ısrarı ve ekonomi konusunda açıklamalarının nedeni kendisinin büyük bir döviz spekülörü olmasından kaynaklanmaktadır. Servetini döviz olarak elinde tutmaktadır. Bu nedenle dövizdeki her yükseliş halk yoksullaştırırken, kendisini ve çevresini zenginleştirmektedir. Merkez Bankası’ndan satılan 128 milyar dolar bu anlamıyla önemlidir. Para “kayıp” değildir. Kişisel servetlerde döviz spekülasyonlarında kullanılmaktadır.

Çürüme ve “çökme” rejiminin işlediği suçların sadece çok küçük bir kesimi ortaya saçılmışken, Marmara Denizi’nin içinde bulunduğu durum, Türkiye düzeninin niteliğine ve karakterine dair önemli bir veri sunmaktadır. Kimi çevreler yaşanan çevre felaketini AKP’ye bağlasalar da bu değerlendirme eksiktir. Marmara Denizi’nde yaşanan sorun, Türkiye kapitalizminin doğayı sömürü, yağma ve talanının doğal bir sonucudur. Koskoca bir deniz egemenlerin aşırı kar hırsına kurban edilmiştir.

Marmara Denizi örneğinde olduğu

gibi sistem sadece işçi sınıfını, çalışan halkı sömürmemekte, açlığa ve yoksulluğa mahkum etmemektedir. Aynı zamanda doğayı ve çevreyi de geri dönüşümsüz olarak katletmektedir. Bu gerçeklikle mücadele edilmedikçe, oldukça kısa bir süre sonra Marmara Denizi çevresinde yaşayan milyonlarca insanın yaşamı doğrudan tehlike altındadır. Marmara Denizi ise geri döndürülmeyecek şekilde öldürülmüştür.

15-16 Haziranların İzinde Birleşik Mücadeleye

Türkiye işçi sınıfı tarihinin en önemli işçi direnişlerinden biri olarak yaşanan ve özel olarak da Türkiye komünist hareketinin temellerinin atılmasında önemli bir yeri olan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi’nin yıldönümü yaklaşırken; TC’nin Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar’ın, Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay’ı ziyaret etmesi dikkat çekicidir. H. Akar görüşmede: “Yurt içi ve sınır ötesinde ülkemizin ve asil milletimizin savunması, güvenliği için yaptığı çalışmalarda, işçilerimizin bizimle beraber olduğunu her zaman hissediyoruz” demektedir. (2Haziran)

Bu ziyaret sistemin içinde bulunduğu durum dikkate alındığında son derece önemlidir. Ankara’nın karanlık koridorlarında yeni planlar devrededir. Ancak şimdilik bu görüşmenin Türk ordusunun 23 Nisan gibi bir günde Medya Savunma Alanları’na yönelik başlattığı işgal saldırısı sürdürüldüğü koşullarda gerçekleşmesi anlamlıdır. Geline aşamada Türk devletinin çok önemli bir gerilla direnişine çarptığı anlaşılmaktadır. Faşizm tüm gücünü seferber etmesine, onlarca savaş uçağı, helikopter, İHA ve SİHA’lar kullanmasına rağmen başarı kazanamamıştır. Böyle olduğu içindir ki, TSK gerilla direnişi karşısında bir yanda çeteleri sahaya sürerken diğer yandan KDP peşmergelelerini gerilla alanlarına yönlendirmektedir. İçerde ise sendikaları ziyaret etmekte, destek aramaktadır.

Geline aşamada faşizm her açıdan sıkışmış durumdadır. Kontrgerilla arasında yaşanan dalaş geniş kitleler nezdinde sistemin çürümüşlüğüne, hırsızlığına, çökme ve çalma pratiğine, yolsuzluklara dair önemli veriler açığa çıkartmış durumdadır. Bu objektif durum beraberinde birleşik mücadele güçlerine tarihsel bir sorumluluk yüklemektedir. “Faşizmi Yıkalım Özgürlüğü Kazanalım” hamlesinin ikinci aşaması bu tarihsel sorumluluğa uygun olarak örülmelidir. Şimdi yeni 15-16 Haziranlar yaratma, yeni Gezilere çıkma zamanıdır.

Gözüaçık: “İşçilerin Hak Edişlerini Alana Kadar Mücadelemiz Her Yönüyle Sürecek”

*Krizle birlikte artan batık şirketler, onları yutan büyük sermaye grupları ve batık şirketleri yağmalamak için bekleyen bankalar...
Bu üçlünün içinde işçinin hakkına sıra gelmiyor.*

Cezayir ve Litvanya’da Kayı Holding’e bağlı çalışan yaklaşık 400 inşaat işçisinin iki buçuk yıllık alacaklarına holding tarafından el konuldu. Patronun bu hırsızlığına karşı işçiler 2019 yılından bu yana direniş halinde.

Bu süreç içerisinde işçiler grevle başladıkları direniş sürecine devam ederken Kayı Holding Şubat ayında konkordato ilan ettiğini açıkladı. 18 Haziran’da konkordatoya ilişkin görülecek duruşma öncesi biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak Kayı direnişine ilişkin İnşaat-Sen Örgütlenme Koordinasyonu üyesi Nurseli Gözüaçık ile konuştuk.

Kayı İnşaat direnişini sormak istiyoruz. 6 aydan uzun bir süredir direniş halinde Kayı işçileri. Süreç nasıl başladı, işçileri direnişe götüren sebepler nelerdi?

Kayı İnşaat işçileri Cezayir ve Litvanya’da farklı farklı şantiyelerde çalıştılar ancak aylar boyunca maaşlarını alamadılar. 2019’un Kasım ayında işçiler hak edişlerini almak için Cezayir’de greve başladı. Grev 68 gün sürdü. Grevle beraber Kayı İnşaat patronu Coşkun Yılmaz arabulucuk sözleşmesi imzalamak zorunda kaldı. Bu sözleşmeyle Şubat 2020’de işçilerin alacaklarının ilk taksidinin ödeneceği sözü verildi. Ancak, sözleşmeye uyulmadı. İşçiler Türkiye’ye dönmek zorunda kaldı. Burada mahkemelere başvurdular, Ankara’ya bakanlıkların kapısını çalmaya gittiler. Karşılarına çıkan hep çözümsüzlüktü. 2020 yılının sonunda Kayı İnşaat işçileri İnşaat-Sen’e başvurdu. Birlikte toplantılar yaptık, atacağımız adımları konuştuk ve tartıştık. Bu senenin başında, Ocak ayında İstanbul’da eylemlerimize başladık. Bir ay boyunca Kayı Holding’in önünde ve tüm muhataplarımızın kapısının önünde eylemler gerçekleştirdik. Aslında önemli bir direniş pratiğini de ortaya koyduk. Tüm süreç işçilerin söz-yetki-karar hakkıyla ilerledi. Bu yüzden ne kendimizi tekrar ettik ne de çıkmaz bir yola gir-

dik. Hep bir adım ileri gidebilmeyi başardık. Kayı İnşaat işçilerinin sorununu bütün topluma anlatabildik. Bu süreç sadece eylemlerle de geçmedi. Bu haklı mücadeleyi herkese duyurabilmek için TBMM’de görüşmeler yaptık. Konunun çözüm adresi olan Dışişleri Bakanlığı ile görüşmeler yaptık. İnşaat-Sen Kayı İnşaat İşçileri Koordinasyonu, tüm işçiler adına mücadele yöntemlerini ve tartışmayla, birlikte karar alma süreçleriyle neler başarılabilceğini ortaya koydu diyebilirim. Tüm bu aşamaların sonundaysa bireysel oyalamalar dönemini kapattık. Kayı İnşaat şubat ayında konkordato ilan etti. Somut bir takip sürecini böylece başlattık.

Mağdur edilen kaç işçi var, işçilerin talepleri neler?

Kayı İnşaat’tan hak edişlerini alamayan 400 işçi var. İki yılı aşkın süredir, işçiler alacaklarının peşinde. İstedikimiz, tüm işçilerin alın terinin karşılığının ödenmesi. Elbette bu süreçte yurt dışında çalışan inşaat işçilerinin büyük sorunlarla karşı karşıya kaldığını bir kez daha gördük. Sürecin en başından beri bu sorun, tüm işçilerin sorunu dedik. Çünkü aslında karşımızda bir batık şirket var. Zamanında işçilerin hak edişlerini ödemeyerek sermaye biriktiren ama krizle milyar dolarlık tahti devrilen bir şirket. Batık şirketler karşısında işçi alacaklarını mevcut hukuk korumuyor. İpotekli bankalar işçilerden önce geliyor. Bu adaletsizlik çıkmazı mutlaka dağıtılmalı. Koşulsuz şartsız, iflas eden şirketlerin ardından işçi alacaklarının birinci sırada olması için yasa çıkmasını istiyoruz. Yurt dışında çalışan inşaat işçileri için ise bir fon kurulmasını istiyoruz. Yurt dışında işçi çalıştıran müteahhitler devletin ve sendikaların kontrolünde bir fona önceden işçi maaşlarını teminat olarak yatırmaya zorunlu kılınmalıdır. Bu şekilde işçi alacakları devlet garantisine alınabilir. Mücadelemiz hem Kayı işçilerinin hak edişlerini alması hem de tüm işçilerin yarınının

SÖYLEŞİ NURSELİ GÖZÜAÇIK

karartılmaması için sürecek.

Kayı işçileriyle altı aydır süren mücadelemizde çok şey öğrendik. Yeni yollar açmayı başardık.

Kayı İnşaat’ın 18 Haziran’da duruşması görülecek ve bu duruşmada konkordato ilanı istiyorsunuz. Şirketin iflas durumu var mı?

Kayı İnşaat şu anda geçici konkordato süresinin içinde. Bu süre 18 Haziran’da dolacak. 18 Haziran’da görülecek duruşmada kesin konkordato mühletine geçilmesini öngörüyoruz ve istiyoruz. Çünkü iflas işçilerin aleyhine. Dediğim gibi iflas durumunda öncelik ipotekli bankaların. Ancak konkordato süreci uzarsa ve beklediğimiz satışlar yapılsa işçiler hak edişlerini alabilecek. Sürecin devamını mahkeme heyetinin ve tarafların kararı belirleyecek. Kayı İnşaat’ın tüm borçluları içinden, çıkarı gözetilmesi gereken tek taraf işçiler. En kısa sürede Gaziantep Şehir Hastanesi hisselerine alıcı olarak gelen resmi teklifleri mahkeme heyetinin onaylaması ve satış işlemlerinin başlaması gerekiyor. Konkordato sürecinin tüm resmi taraflarını, işçilerin çıkarını gözetenek adım atmaya davet ediyoruz.

Kayı direnişini ileri süreçte devam edecek mi?

18 Haziran’da Kartal Adliyesi’nde konkordato davası öncesi yine eylemimizi gerçekleştireceğiz. Sürecin hızla çözüme kavuşturulması için bakanlıklardan görüşme isteklerimize dönüş de bekliyoruz. İşçilerin hak edişlerini alana kadar her yönüyle mücadelemiz sürecek.

Ek olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Kayı işçileriyle altı aydır süren mücadelemizde çok şey öğrendik. Yeni yollar açmayı başardık. Eğer kazanırsak bu mücadelemiz sayesinde olacak. Krizle birlikte artan batık şirketler, onları yutan büyük sermaye grupları ve batık şirketleri yağmalamak için bekleyen bankalar... Bu üçlünün içinde işçinin hakkına sıra gelmiyor. İnşaat-Sen olarak işçi sınıfının tüm haklarını korumak ve kazanmak üzere mücadele etmeye devam edeceğiz. Buradan bizi okuyan tüm inşaat işçilerine ve tüm emekçilere, hakkınızı aramaktan asla geri durmayın demek isterim. “Yalnız kalır mıyız?” diye asla düşünmeyin. İnşaat-Sen işçilerden aldığı güçle ve tüm imkanlarıyla işçilerin yanında. Hiçbir inşaat işçisi, hiçbir emekçi asla yalnız yürümecek.

Turizmi, Zincir Marketleri Kurtar; Tarımı Bitir

AKP iktidarıyla palazlanan, önü açılan zincir marketler emperyalist kapitalist neoliberal serbest piyasa politikaları doğrultusunda Türkiye kırsalında yerel/geleneksel tarım desenini tasfiye ederek yerine endüstriyel kapitalist sanayi tarımının ika-me edilmesinde ön açan unsurlar olarak görev yapmaktadır.

Geçtiğimiz ay uygulanan “17 günlük tam kapanma”, çiftçilerin ve köylülerin zor olan yaşam koşullarını daha da zorlaştırdı; büyük tarım çiftlikleri, endüstriyel tarım sanayi işletmeleri ve zincir marketler bu süre içinde kârlarına yeni kârlar ekleyerek büyük kazançlar elde ettiler.

Bir yılı aşmış olan pandemi süresi içinde küçük aile işletmeleri (Türkiye’de arazi yapısı, nüfus dağılımı vs. nedeniyle tarımsal üretimin büyük bir bölümü küçük aile işletmeleri tarafından yapılmaktadır. Türkiye tarımının belkemiğini küçük işletmeler oluşturuyor) lehine hiçbir adım atmamış olan AKP iktidarı, uygulamış olduğu neo-liberal serbest piyasa tarım politikasıyla da üreticileri kapitalist tarım tekerleri karşısında savunmasız bırakmıştır.

Turizm sezonunda yabancı turistlerin Türkiye’ye gelmesi için 17 günlük “tam kapanma” adı verilen kısıtlama önlemleri kapsamında tarımsal üretim faaliyeti ve ürünlerin pazara ulaşımı ile ilgili tedbirlerin unutulmuş olması tesadüfi değildir.

Bu siyasi iktidarın tarım politikasıdır. Marketlerde satılacak ürün çeşitlerinin neler olacağı ampülden tarağa ve ciklete varana kadar belirlenirken, milyonlarca köylüyü / küçük üreticiyi ilgilendiren onlar için hayati öneme sahip olan şeylerin “unutulması” bilinçli bir tercihtir.

Üretim sezonunun başlamış olduğunu Tarım Bakanlığı’nın bilmiyor olması düşünülemez! Kısıtlama önlemleri alınırken köylünün tarlada, bahçede, bağda meyve sebze hasadı yaptığı; besicilerin, süt üreticilerinin çalıştığı ve hayvanların doğum zamanı olmasından kaynaklı ortalamanın üzerinde süt verdiği; süt üretiminin yapıldığı unutulmuş, hesaba katılmamış olabilir mi ? 17 günlük kapanmada hal ve Pazar yerlerinin kapalı tutulması buralarda çalışan on binlerce küçük esnafı zor durumda (işsiz) bırakmıştır.

Hallerin kapalı tutulması köylünün hasadını yaptığı kısa ömürlü olan sebze ve meyvelerin, sağılan sütlerin ziyan ol-

masına neden olmuştur. Çürüyen ürünler tarlada kalmış, yollara hayvan yemi olarak dökülmüştür. Kapanmayla birlikte küçük üreticinin zor olan koşulları biraz daha zorlaşmıştır. Gelen tepkiler sonrasında 8 ve 15 Mayıs tarihlerinde pazar yerlerinin iki gün açılması köylünün yarasına merhem dahi olmamıştır. Kapanma kararının sıkışmışlığın sonucu olarak kervan yolda dizi-ler aceleciliğiyle plansızca, programsızca günü kurtarma telaşı içinde alınmış olması, küçük süt üreticilerinin yeni girdi maliyeti yükü bindirmiştir.

Entegre tesisleri olmayan, kendi ürettiği ürünü işleme imkanı olmayan, soğuk hava depoları olmayan üreticiler, sütlerini ve süt ürünlerini imalathanelerine, fabrikalara, restoranlara, otellere, tüccarlara günlük taze olarak satmak zorundadır. Süt, çabuk bozulan bir ürün olduğu için aynı gün satılmadığı takdirde ziyan oluyor, çöpe dökülüyor. Hâl böyle olduğundan AKP’nin kapanma kararı, ilk elden tarımsal - hayvansal üretim faaliyetini sürdüren küçük aile işletmelerini vurmuştur. Köylü ürününü çöpe dökerek büyük zararlara uğramışken; krizi fırsata çevirme imkanlarına sahip kapitalist tarım entegre tesisleri, büyük işletmeler, tüccarlar, zincir market ağları kazanan taraf olmuşlardır. Bir yanda çöpe dökülen sütler; diğer yanda beslenmesi, bakımı yapılması gereken hayvanlar... Türkiye’nin meraları siyasi iktidar tarafından maden ocaklarıncaya, yollarla, HES’lerle, RES’lerle, otellerle talan edildiğinden, besicilerin kullandığı yemlerin çoğunluğu ithaldir.

Yeminden ilacına, sulama ekipmanından elektriğine, mazotuna kadar tüm girdi kalemleri döviz kuruna bağlıdır. Sütler çöpe dökülürken girdi maliyetleri artmış; üretici zarar üstüne zarar etmiştir. Zarara uğratılmıştır! Tam kapanmada neler yaşandı yakından bakalım; yüzlerce hal, on binlerce Pazar esnafı işsiz kaldı. Evlerine

bayramda şekeri bir kenara bırakalım etmek bile götüremediler. Çalışmadıkları için kapanmaya hazırlıksız yakalandıklarından ellerindeki mallar çürüdü; satamadıkları için zarar ettiler.

Haller ve pazar yerleri kapalıyken tarım ve gıda fabrikaları çalıştı; zincir marketlerin manav reyonları açıldı ve çalıştı. Küçük esnafa yasak olan şeyler onlara serbestti. Hepsi ya doğrudan ya da dolaylı olarak siyasi iktidar bağlantılı şirketlerdir. Durum bu şekilde olduğundan; büyük işletmeler, zincir marketler istedikleri ürünü istedikleri fiyatlarla satabildi. Ve sezonu olmasına rağmen halk, meyve ve sebzeleri, süt ürünleri mamullerini yüksek fiyatlı alabildi.

Zincir marketler düşük ücret ve uzun çalışma saatleriyle emek sömürüsünün en yoğun yaşandığı yerler olarak pandemiyle birlikte yüksek cirolar yapmaya devam etmiş, halk kuru ekmeğe muhtaç edilirken onlar servetlerine yeni milyarlar eklemiştir.

Bakkal, kırtasiye, manav vb. küçük esnafın sonunu hazırlayan zincir marketler en üçra kasabalara, köylere varana kadar girmiş, şatafatlı reklamlarla şubeler açmıştır. Türkiye’nin her yanını ahtapot gibi sarmalarının yanı sıra kırsal alanda, tarımsal üretimde tekel haline gelmiş, kurdukları yeni piyasa ilişkileriyle piyasa belirleyen aktörlerden olmuştur.

Komprador niteliği de olan zincir marketlerin tarım-gıdada güçleri her gün biraz daha artmakta.

Tarımsal üretim faaliyetlerinin yapıldığı bölgelere büyük komisyoncular aracılığıyla veya doğrudan girerek üretici-pazar arasındaki tüm aracı ilişkilerini ortadan kaldırarak köylüyle doğrudan sözleşmeli üretim anlaşmaları yaparak kendi ihtiyaçları doğrultusunda çiftçinin köylünün hangi ürünü hangi tarihte ne kadar yetiştireceğine, hangi tohum cinsini hangi tarihte toprağa atacağına, hangi marka zirai ilacın hangi

sıklıkla kullanılacağına kadar a’dan z’ye tüm üretim motifini/desenini belirleme, değiştirme gücüne sahip oluyorlar.

AKP iktidarıyla palazlanan, önü açılan zincir marketler emperyalist kapitalist neoliberal serbest piyasa politikaları doğrultusunda Türkiye kırsalında yerel/geleneksel tarım desenini tasfiye ederek yerine endüstriyel kapitalist sanayi tarımının ikame edilmesinde ön açan unsurlar olarak görev yapmaktadır. Dünyada ve Türkiye’de 1980’lerde yürürlüğe konulan emperyalist kapitalist tarım ve gıda ilaç sanayii tekellerinin tarım politikası olan küçük aile işletmeleri tasfiyesi kırk yıldır siyasi iktidarlar tarafından yürütülen bir devlet politikasıdır. Zincir marketlerin tarımda da vahşi sömürünün başat aktörlerinden birisi haline gelmesi, çok uluslu tarım tekellerinin ve yerel iktidarların ortak icraatının sonucudur.

Bundandır ki hal ve pazar yerleri kapalı tutulurken zincir marketler çalışmış ve tek açık yerler oldukları için de istedikleri ürünü diledikleri gibi yüksek fiyatla satabilmişlerdir.

Türkiye tarımının yapısal temelini oluşturan küçük aile işletmelerinin boynuna asılı olan prangadan kurtulmasının tek yolu vardır, o da gıda egemenliği doğrultusunda bağımsız üretim yapabilme gücüne sahip olmak. Tarlasına toprağına hangi ürünü ekeceğine karar verme gücü elinden alınmak istenen küçük aile işletmeleri AKP iktidarının tarım politikasının bir sonucu olan yüksek girdi maliyetleriyle boğulmak istenirken diğer yandan kapitalist sanayi tekellerinin dayattığı sözleşmeli üretimle boğulmak isteniyor. Bugün “tam kapanma” ile iyice ortaya çıkan politika şudur ki, AKP-MHP iktidarı tarımı, tarımsal örgütlenmeyi alabildiğince bitirme noktasında kararlıdır. Hallerde sokaklara dökülen, hasattan çıkarılıp pazara getirilen ama satışı yasaklanan tüm tarım ürünleri için hiçbir şey düşünülmemesi sıradan bir durum değil, bu devletin tarıma dönük tutumunun yansımasıdır. Kredi düzenlemesinde çiftçilerin kapsam dışı bırakılması, hibe desteklerinden yine çiftçilerin, köylülerin kapsam dışı olması, tarımsal desteklerin sürekli daraltılması vb. uygulamalar da bunu göstermektedir.

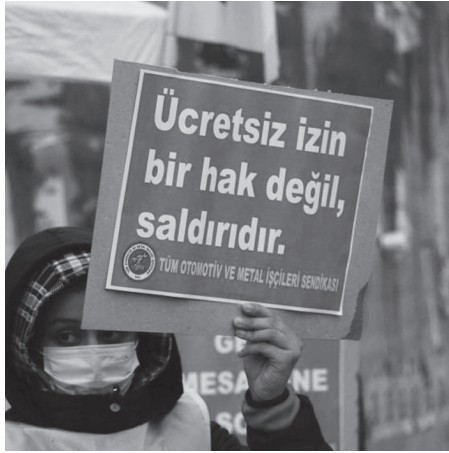
Artık yapılması zorunlu olan, bu politikaya karşı köylülerin, çiftçilerin örgütlenmeye ve mücadeleye girişmesidir. Kendi müteahhitlerine araç geçi garantisi, hasta yatış garantisi vb. veren iktidarla ürün alım garantisi hakkı için mücadele etmek en temel hayati zorunluluktur.

İşçiler Parça Parça Direnişte, Mücadelede!

Pandemi fırsatçılığına karşı coğrafyamızın dört bir yanında işçiler hakları için mücadelesini sürdürüyor.

Kapitalist emperyalist sistemin dünya düzeyinde gittikçe derinleşen ekonomik ve siyasi kriz pandemi ile birlikte her geçen gün büyürken, ülkemiz egemenleri açısından da durum her geçen gün içinden çıkılmaz bir hale geliyor. Şimdiler mafya piyonu Sedat Peker'in ifşatları ile sıkışan siyasi iktidar bilindik yöntemi olarak devrimci ve yurtseverlere saldırmaya, işçi emekçilerin haklarını daha fazla tırpanlamaya devam ediyor. "Tam kapanmanın" ardından siyasi iktidar birçok ilde haftalık veya 2 haftalık "eylem ve etkinlik" yasakları ile toplumsal muhalefetin sokağa taşmasına engel olamaya çalışmakta.

Ancak buna rağmen işçiler fabrika önleri başta olmak üzere bulundukları yerleri eylem alanına çevirmekte.

Sinbo Direnişi 130'lu Günlerde

Sinbo Direnişi 134'üncü gününde fabrika önünde tüm kararlılığı ile sürüyor.

TOMİS - Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası üyesi direnişçisi Dilbent, işyerine sendikanın girmesi ve haklarının alınması için mücadelesine her gün fabrika önünde "Ücretsiz izin saldırısını fiilen püskürtmüştük, hukuken de püskürteceğiz! Biz kazanacağız!" diye rek sürdürüyor.

SML Etiket 120'li günlerde

DEV Tekstil üyesi SML Etiket işçileri, sendika düşmanlığına, keyfi işten atmalara, taşeron saldırısına karşı fabrika önündeki direnişi 130'lu günlere geldi.

SML Etiket direnişçileri her günü direniş sloganları ile başlıyor.

Baldur Direnişi 170'li günlerinde

Gebze'de bulunan Baldur Süspan-siyon'da işyerinin sendikal yetkiyi tanımaması ve Toplu İş Sözleşmesi (TİS)

görüşmelerine katılmaması ile başlayan süreçte çıkan grev 170'li günleri geride bırakıyor.

Yaklaşık beş yıldır süren sendikalaşma mücadelesi sonucunda Birleşik Metal-İş, Baldur fabrikasında sendikal yetkiyi almıştı. Ancak fabrika yönetimi yetkiyi tanımamaya itiraz etti. Uzun süren davalar sonucu yetkinin kesinleşmesine rağmen TİS görüşmelerine yanaşmayan fabrika yönetimi, sendikalı birkaç işçiyi ücretsiz izne çıkardı. Tüm bu olanlardan sonra grev kararı alan işçiler patronun grev kırıcı girişimlerine rağmen 25 Aralık'ta greve başladı. Bu süreçte İspanyol sermayeli Baldur fabrikası yöneticileri grevi engellemek ve başarısızlığa ulaştırmak için yeni işçi alma, kolluk kuvvetlerinden yardım isteme, İspanya'dan işçi getirme gibi grev kırıcı birçok yönetime başvursalar da mücadele tüm kararlılığıyla sürmeye devam ediyor.

Soma Madencileri Yeniden Ankara Yoluna Düşüyor

Manisa'nın Soma ilçesinde 8 yıldır tazminatları ödenmeyen Uyar Madencilik işçileri yeniden Ankara'ya yürüyecek.

Bağımsız Maden İş Sendikası'na üye işçiler geçtiğimiz aylarda Ankara'ya yürüyüş düzenleyerek yetkililerden tazminatlarının ödeneceğine dair söz almışlardı. 21 Ekim'de yetkililerle görüşen işçiler, aradan geçen zamanda bir adım atılmadığını, 10 yıllık alacaklarını halen alamadıklarını söyleyerek tekrar Ankara'ya yürüyeceklerini duyurdu.

Soma Hükümet Meydanı'nda toplanan işçiler, kendilerine verilen sözleri ve yapılanları unutmadıklarını vurgulayarak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. İşçiler, "Uyar maden işçileri önümüzdeki hafta Ankara'da gerçekleşecek görüşmelerde somut bir sonuç çıkmazsa Sendikamız öncülüğünde 21 Haziran'da Ankara yürüyüşünü başlatacağız." diyerek Ankara yürüyüşlerinin çağrısı yaptı.

Systemair HSK İşçileri Hakları İçin Direnmeye Devam Ediyor!

Systemair HSK patronu 46 işçiyi ücretsiz izne çıkarmıştı. İşçiler, "ücretsiz izin" adı altında işten atmalara ve sendika hakkının yok sayılmasına karşı fabrikanın önündeki direnişlerini aylardır sürdürüyor.

Kocaeli'de bulunan Systemair HSK fabrikasında sendikaya üye olmaları sonrası ücretsiz izne zorlanan işçiler, 19 Ekim 2020 tarihinde sendikaları Birleşik Metal-İş'le beraber fabrika önünde direnişe geçmişti.

Bayrampaşa İşçileri: 3 Ayrılır Açız

Kod 29 ile işten atılan Bayrampaşa Belediyesi işçileri basın açıklaması yaparak "Bizi üç aydır işsizlik ve açlığa mahkum edenlerde hakkımızı bırakmayacağız Hakkımızı aramaktan geri adım atmaya-çağız" dedi.

Bayrampaşa Belediyesi'nde Kod 29 ile işten atılan işçiler işe iade edilmeleri talebiyle 14'üncü kez basın açıklaması yaptı. Eyleme, İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) ve Emegün Gücü Derneği üyeleri destek verdi. Eylemde "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Kod 29 Kaldırılsın", "Direne Direne Kazanacağız", "İşçilerin Birliği Kod 29'u Yenecek", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganları atıldı.

"14 Seferdir Buradayız Bir Kişi Karşımıza Gelemedi"

Üç aydır işe iadeleri talebiyle basın

açıklaması gerçekleştirdiklerini belirten İzzettin Akan "Biz üç aydır işsizlik açlıkla boğuşurken belediye yönetimindekilerin keyfi yerinde. Bizi işten atanlara defalarca söyledik. Bir suçumuz varsa gelip burada yüzüme söylesinler. Ama bizimle bir türlü yüzleşmiyorlar. 14'üncü seferdir buradayız ama bir gün de gelip sizin suçunuz şudur diyemediler. Yaptığımız sözleşmeye uymuyordunuz, hakkımızı istedik diye işten attınız" dedi.

İzmir'de Şehir hastanesi Şantiyesinde İşçilerden Çatıda Eylem

İzmir Bayraklı'da bulunan Şehir Hastanesi'nde Ergaz ve Gama Türkerler ortaklığındaki projede 4 aydır çalışan inşaat işçileri, 2 aydır da maaşlarını alamıyor. Firmadan herhangi bir muhatap bulamayan işçiler 30 Mayıs'ta hastanenin çatısına çıkarak eylem yaptı.

Kredi borçlarını ödeyemediklerini ve ihtiyaçlarını karşılayamaz duruma geldiklerini söyleyen işçiler aynı zamanda şantiye alanında herhangi bir güvenlik önlemi alınmadığını, aralarında iş kazası geçiren işçiler olduğundan ve çalışmak zorunda oldukları için bugüne kadar beklediklerini söyledi.

Antep'te Angel Halı İşçilerinin Mücadelesi Sürüyor

Antep'te yer alan Angel Halı fabrikasında çalışan 63 işçi Kod-46 gerekçesiyle 28 Nisan günü işten çıkarıldı.

Patronların işten atmak için bir sopa olarak kullandığı Kod-29'un parçalanarak ayrı ayrı işten atma bahanelerinden biri haline gelen Kod-46 da işçi sınıfının başına yeni bir bela olarak piyasaya sürüldü.

63 işçinin işten atılmalarının ardından araya yasak girdi, kapanma geldi ve yasak biter bitmez işçiler fabrika önüne gelerek direnişe başladılar. İşçiler hem Kod-46'ya karşı, hem de işten atmalara karşı direniyorlar.

KADINLARIN BİRLİĞİ

EMEKÇİ KADIN, SINIF MÜCADELESİNİN ÖZGÜCÜDÜR!

Ataerki ile mücadelede ezilen konumdaki kadın, öznedir. Ataerkinin yıkımına giden yolu açacak olan da yine bu öznenin kendisidir

Bir önceki sayımızda yayımlanmaya başlayan yazımızın buraya kadar olan kısmını şu alıntı ile özetleyebiliriz: “Varoluşun canlı toplumsal şeklini ve onun oluşumsal macerasını bileşenlerine parçalayıp yine de onun yaşamasını ve hareket etmesini bekleyemezsiniz. Nasıl ki organlarına ve parçalara ayrılmış insan bedeni, bilinçli bir biçimde evrilen yaşamın sırrını açıklayamazsa, bir üretim ‘biçimi’ de aynı şekilde, ‘kesişen’ toplumsal ilişkiler ve bilinç biçimleri arasında parçalanmış olarak düşünüldüğünde, canlı sosyal varlığını açığa çıkaramaz.” (Marx’tan Yeniden Doğmak ‘İrk’, Toplumsal Cinsiyet ve Sınıf Üzerine Düşünceler, Himani Bannerji, Yordam Kitap, s. 96)

Sınıfsal çelişkiyi toplumsal cinsiyet/ataerkilliğin kültür ve toplumsal ilişkilerinden azade ele almak, organları birbirinden koparıp canlı olanın işlevini görmezden gelmek anlamına gelmektedir. Organlar arasındaki, yani ekonomik-toplumsal ilişkiler arasındaki ilişkiyi görmezden gelmek kendisini Marksist olarak ifade edenin, diyalektiğin temelini reddetmesi demektir. Ataerkiye karşı mücadele geliştirmeksizin var olan toplumsal ilişkileri tersyüz etmek mümkün olmadığı gibi üretim ilişkilerindeki altüst oluşun ezilenlerin lehine yanının sürekliliğini sağlamak da mümkün

değildir. Toplumun en küçük ve temel birimi “aile” bunun en açık örneğidir. Aile, ekonomik/toplumsal ilişkiler bakımından sömürücü ve erkek egemen sistemin kendisini ürettiği alandır. Ekim Devrimi’nin öncülerinden Inessa Armand’ın şu sözleri aileyi, ailenin karakterize özelliklerini ifade etmektedir: “Aile, domestik yaşam, eğitim ve çocuk yetiştirme’nin eski biçimleri ilga edilmedikçe, kölelik ve esareti ortadan kaldırmak mümkün değildir; yeni insanı yaratmak mümkün değildir; sosyalizmi yaratmak mümkün değildir.”

Aile, parça-bütün ilişkisinin somutlanması açısından önemli bir örnektir. Aile birimi, burjuvazinin yerini sağlamlaştırdığı gibi erkek karşısında kadının konumunun ikinciliğini korur. Ekonomik-toplumsal ilişkilerin arasındaki bağın bir izdüşümüdür.

Sınıfsal çelişkide üretenin yani sömürülenin var olan düzenin yıkımındaki “özne” olma halinden bahsetmiştik. Sınıfsal çelişkiyi derinleştiren ve ezen-ezilen ilişkisini kalıcılaştıran ilişki biçimlerine karşı mücadele de bu kapsamda ele alınmalı; ezilenin yani öznenin yıkım gücü görülmelidir. Ataerki ile mücadelede ezilen konumdaki kadın, öznedir. Ataerkinin yıkımına giden yolu açacak olan da yine bu öznenin kendisidir. Sınıfın salt ideolojik/ekonomik biçimde değil, toplumsal olanla da ele alınması gerektiğini belirttiğimizden kadının devrimdeki misyonunun “yedek güç” değil, tam da “özgüç” olduğunu söyleyebiliriz. Sınıf mücadelesi ile kadın mücadelesi, birbiri ile iç içedir; ayrı bir şekilde düşünülemez.

Erkek-egemen sistemle kesintisiz, sistemli bir mücadele hattı

“Özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasına “özel mülk” olarak görüldüğü gerçeği göz ardı edilerek yaklaşırlar çoğu durumda. Örneğin devlet, proletarya veya halk iktidarı haline getirilir, üretim araçları kolektifleştirilir hatta kadın ev dışına çıkarılır. Fakat ailenin çözülmesi için kadının evlilik ve aile içindeki durumuna dair aileyi de yok edecek yaklaşımlara gidilmez. Oysa aile çözülmeksizin devletin ortadan kalkması mümkün değildir. Ailenin çözülmesi gerektiğine dair tarihi ve felsefi argümanları Marksist teorinin temel eserlerinde görüyoruz. Çünkü aileye yeterince yönelmesi için onu yaratan erkek-egemen sisteme karşı savaşın merkezi ve temel bir mesele olarak konumlandırılması gerekir. Tıpkı artı değer sömürüsüne son verilmesi devletin ezilenlerin devleti haline getirilmesi sürecini stratejik olarak ele alıp bunun için en donanımlı örgütlerin oluşturulması gibi, ailenin yok edilmesinin de kurumları, örgütleri oluşturulmalıdır.” (Partizan, Sayı: 88, s. 117)

Ekim Devrimi örneğinde gördüğümüz gibi dünyadaki proleter devrim örneklerinde sosyalizmden geri dönüşlerin önünü açan nedenlerden biri de ataerkiyle mücadelenin emperyalist-kapitalist sistemle mücadelenin bir parçası olarak ele alınmaması; devrim mücadelesinin stratejik bir hedefi olarak görülmemesidir. Kadının evden çıkmasının önündeki engelleri kaldırarak kadınları kamusal alanda üretime teşvik eden KP’ler, kadının yaşamında sıçramalar yaratırken aile kurumu nezdinde ataerkiyle hesaplaşılması kadını yeniden eve hapsedmiştir. Tüm bu deneyimler, erkek egemen sistem ile mücadeleyi devrim stratejimizin diğer unsurlarıyla beraber ele almamızın gerekliliğini tekrar ortaya koymaktadır.

Tam da bu nedenle “Faşizme, emperyalizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı” şeklinde sloganlaştırdığımız, mücadelemizde ataerki de bu saydıklarımızın yanında yer almaktadır.

Ataerki sömürü sistemiyle kesintisiz, sistemli olarak her alanda mücadele, sınıf mücadelemizde kadın devriminin koşullarını yaratacak ve gerçek kurtuluşumuzu sağlayacaktır.

(Bitti)

YDK’dan Çağrı: “Pandemiye Bir de Bana Sor Kitabımızın Tanıtım Etkinliğinde Buluşuyoruz”

Yeni Demokrat Kadın (YDK) geçtiğimiz günlerde çıkardıkları “Pandemiye Bir de Bana Sor” isimli kitaplarının tanıtımını yapacağını duyurdu.

YDK sitesinde (yenidemokratkadın.net) yaptığı açıklamaya, “Sevgili kadınlar, ‘Pandemiye Bir de Bana Sor’ isimli kitabımız çıktı, kadınların pandemi deneyimlerini aktardığı kitabımızın tanıtım etkinliğinde buluşalım.” sözleriyle başladı.

YDK, “İstanbul Sözleşmesi”nin yeniden tartışmaya açıldığı dönemde (2020) açığa çıkan ‘Pandemiye kadınlar konuşuyor, patriarkanın maskesi düşüyor: PANDEMİYİ BİR DE BANA SOR!’ kampanyamız, bu dönemden bu yana açığa çıkan direniş ruhundan beslendi. Kadın ve LGBTİ+’ların, hayatını altüst eden pandemi koşullarındaki deneyimlerini açığa çıkarmak, bu deneyimleri gündeliğin-sıradanlığın-görünmezliğin pençesinden kurtarmak amacıyla dört ay boyunca sürdürdüğümüz bu kampanyanın en önemli ürünü olan kitabı; hikayeleri, anlatımları ve deneyimleri ile kitabın yaratıcısı olan kadınlarla buluşturacak olmanın heyecanını yaşıyoruz.” dedi.

“Şimdi pandemiye kadınlardan ve LGBTİ+’lardan dinleme zamanı...”

Kitabın aslında tüm kadınların kitabı olduğunu vurgulayan YDK, “Bu kitap aslında geçtiğimiz Temmuz ayında başlattığımız kampanya sırasında sözünü bizimle paylaşan her kadının, LGBTİ+’ın kitabı. Çünkü bu kampanya sırasında kapısını çaldığımız, çayını içtiğimiz, sohbet ettiğimiz kadınların birçoğu yaşadıklarını ekonomik, psikolojik birçok şiddeti, emek sömürüsünü ve tabiki buna karşı her kadının, LGBTİ+’ın ayakta durma, direnme, mücadele etme deneyimi bir parçasını oluşturuyor.” dedi.

“Deneyimlerimizi birleştirdikçe güçleneceğiz, mücadelemizi büyüteceğiz”

Yapılan açıklama, “Şimdi kitapta sözü olan olmayan her kadınla birlikte bir kez daha bu deneyimlerimizi birleştirmeye ve buradan güçlenmeye çağırıyoruz. Çünkü şimdi bu pandemiye yaşadıklarımızı birkez de tanıtım etkinliği vesilesiyle anlatma, birleştirme ve güçlenme zamanı.

...Pandemiye fırsata çevirmek isteyen emperyalist-kapitalist, patriarkal düzenin hevesini birçok noktada boğazında bırakan kadın ve LGBTİ+’lardan beslenen kitabımız için 26 Haziran’da İstanbul’da Taksim Hill Otel’de yapacağımız tanıtım etkinliğinde buluşalım.” sözleriyle tanıtım etkinliği çağrısı ile sona erdi.

Kadınlar İstanbul Sözleşmesi için 1 Temmuz'a Kadar Eylemde

Kadınlar ve kadın örgütleri Türkiye'nin dört bir yanında İstanbul Sözleşmesi'ni savunmak için 1 Temmuz'a kadar eylem çağrısı yaptı. Cumhurbaşkanı'nın imzasıyla başlatılan İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararının 1 Temmuz tarihinde resmi gazetede yayımlanarak süreç tamamlanmak isteniyor.

İstanbul

İstanbul Sözleşmesi'ni Uygula Kampanya Grubu, 1 Temmuz'a kadar sürdürecekleri eylemlerini hızlandırdı. YDK'nın da yer aldığı kampanya grubu, sosyal medyada geçtiğimiz hafta boyunca #failiserbest etiketiyle eylem yaptı.

İstanbul Sözleşmesi'ni Uygula Kampanya Grubu, 20 Mart gecesi yayımlanan Cumhurbaşkanı Kararnamesi ile İstanbul Sözleşmesi'nin yürürlükten kaldırılacağı tarih olan 1 Temmuz'a kadar sürdüreceği eylemlerini artırarak sürdürüyor.

Kampanyalarına ilişkin yazılı açıklama yapan İstanbul kampanya grubu, 1 Temmuz'a kadar her gün sosyal medya üzerinden farklı eylemler gerçekleştirerek seslerini duyuracaklarını belirtti.

İstanbul Sözleşmesi'ni Uygula Kampanya Grubu'ndan yapılan açıklamada şunlar yer aldı:

"Peki ya failler? Failler meçhul değil ama hepsi serbest. Haklarını arayanlara ise polis saldırıyor. Şiddet faili erkekleri koruyanların 'bu ülkede faili meçhul kadın cinayeti yok' diyenlerle, mafya-devlet hesaplaşmasını kadın bedeni ve hayatı üzerinden yürütenlerle, İstanbul Sözleşmesi'nden bir gece yarısı çekilmeye kalanlarla aynı kişiler olduğunu iyi biliyoruz.

Nadira Kadirova AKP vekili Şirin Ünal'ın evinde ölü bulunuyor, Yelda Kaharman AKP vekili Tolga Ağar'la görüş-tükten hemen sonra ölü bulunuyor, Gülistan Doku ise hala bulunamıyor(!) Bu cezasızlık hayatlarımıza mal oluyor. Bu kirli iktidar-erkek ilişkileri hayatlarımızı 'yok' sayıyor. Devlet kadınları, LGB-Tİ+'ları şiddetten koruma, failleri etkin cezalandırma yükümlülüğünden caydığını açıkça ilan ederek katilleri sevindirirken biz de hayatlarımız için, erkek adalet değil gerçek adalet için, İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanması için isyandayız. Bugünden 1 Temmuz'a her hafta ses çıkaracağız."

Aydın

Didim'de YDK'nın da içinde olduğu kadın örgütleri Didim Kadın Platformu olarak eylemlerine devam ediyor. Platform, 5 Haziran Cumartesi Altinkum'da bir açıklama yaptı.

Kuşadası Kadın Platformu, İstanbul Sözleşmesi için gerçekleştirdikleri eylemde, kadınları sözleşmeden resmen çıkılacak gün olan 1 Temmuz öncesi ve sonrasında sokaklara çağırdı.

Kuşadası Kadın Platformu, İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılmasına karşı Kaya Şavkay Meydanı'nda bir araya geldi. "Erkek devlet şiddetine karşı isyandayız" yazılı pankartın açıldığı eylemde, "Erkek adalet değil gerçek adalet", "İstanbul Sözleşmesi yaşatır" ve "İstanbul Sözleşmesi bizim vazgeçmiyoruz" sloganları atıldı. Eylemde, açıklamayı kadınlar adına Selver Savran, Işık Arcan ve Meliha Şeref gerçekleştirdi.

"Faili araştırılmayan kadın katliamları failleri cesaretlendiriyor"

İktidar mafya kavgasında kadın bedeninin nesneselleştirildiğine değinilen açıklamada, Nadira Kadirova, Yelda Kaharman ve Gülistan Doku'nun hesabının sorulmadığı dile getirildi. Açıklamada, bu durumun failleri cesaretlendirerek kadın katliamlarını, çocuk istismarını ve tecavüzleri arttırdığı vurgulandı.

Cinsiyetin bir eşitsizlik nedeni olarak ileri sürülemeyeceği, hiçbir şiddet eyleminin nedeni olamayacağının altı çizilen açıklamada son olarak şöyle denildi:

"Biz kadınlar, hayatlarımız ve şiddetsiz bir dünya için mücadelemize devam edecek, dokunulmaz, devredilmez, vazgeçilmez temel hak ve özgürlüklerimizden vazgeçmeyeceğiz. İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanması ve sözleşmenin temelini oluşturan toplumsal cinsiyet eşitliğinin hayata geçirilmesi için tüm kadınları mü-

cadeleye çağırıyoruz. İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanması talebimizi haykırmak için 1 Temmuz'a kadar ve 1 Temmuz'dan sonra sokakta olacağız."

İzmir

YDK'nın da içinde olduğu İstanbul Sözleşmesi'nden Vazgeçmiyoruz İzmir Kampanya Grubu, İstanbul Sözleşmesi için başlattıkları nöbet eyleminin, 6. Hafta eylemini, saat 18.00'de Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde yaptı.

Ankara

İstanbul Sözleşmesi Ankara Kadın Grubu, İstanbul Sözleşmesi'nin 1 Temmuz tarihinde kesinleşecek çıkılma kararının geri çekilmesine ilişkin Mor Mekan'da basın açıklaması gerçekleştirdi. Kadınlar adına konuşan Melek Aşır, İstanbul Sözleşmesi'nin iktidar tarafından bir gece yarısı yayımlanan Cumhurbaşkanlığı Kararnamesiyle yürürlükten kaldırıldığını belirterek, kararın ardından

kadınların iktidara yönelik tepkilerini göstermeye devam ettiklerini söyledi.

Aşır, 5 Ağustos 2020 tarihinde Ankara Kolej Meydanı'nda "İstanbul Sözleşmesi Yaşatır" sözüyle toplandıklarını hatırlatarak, "Yaşam haklarını savunmak için sokakları dolduran kadınlar olarak devlet şiddetine maruz kaldık; 33 kadın gözaltına alındı. Eyleme katılan arkadaşlarımız hakkında '2911 sayılı Gösteri ve Yürüyüş Kanununa muhalefet' suçlamasıyla açılan davada 1 yıl 6 aydan 3 yıla kadar hapis cezaları talep edildi" dedi. Aşır, kadınların yargılanacağı 7 Haziran Pazartesi günü 09.30'da görülecek ilk duruşmaya kadınlara katılım çağrısında bulundu.

Antakya

İskenderun Kadın Platformu saat 17.00'de Eski Bit Pazarı'nda nöbetteydi. 1 Temmuz'a kadar eylemlerine devam edeceklerini belirten kadınlar açıklamalarında şunları söyledi:

İstanbul sözleşmesi yıllara yayılan örgütlü mücadelemizin sonucudur. Eril iktidar rejiminin hukuksuz çekilme çekilme kararı bizim için yok hükmündedir. Bu sebeple 11 Mayıs'da İstanbul Sözleşmesi'nin 10. yaşını, "Daha nice yaşlara" diyerek kutladık

Devlet, kadınların, çocukların, LG-BTİ+'ların, yaşlıların, mültecilerin, engellilerin ve diğer dezavantajlı grupların haklarını, hayatlarını koruma görevini yerine getirmek zorundadır.

Gazeteci Erdoğan Altan:

“AKP’nin sonu ne olacaksa KDP’nin sonu da öyle olacak!”

Gazeteci Erdoğan Altan ile 23 Nisan’dan bu yana aralıksız olarak süren TC operasyonları, bölgedeki siyasi durum, boşaltılan köyler, Türk şirketlerine peşkeş çekilen araziler, doğa katliamı üzerine konuştuk.

TC devletinin, Irak Kürdistanı’nda gerilla güçlerinin savaş taktiklerine karşı sürekli yeni yol ve yöntemler denediğini ifade eden Altan, TC’nin Medya Savunma Alanları’na giremediğini ancak bu alanın dışında Başûr Kürdistanı topraklarına 8-12 km girebildiğini ve boşaltılan köylere yerleştiklerini, Zaxo ve Metîna arasındaki bölgede şu ana kadar 47 köyün boşaltıldığını söyledi.

- Metîna, Zap ve Avaşîn bölgesine 2 aya yakın bir süredir TC tarafından aralıksız operasyon yapılmaktadır. Öncelikle, bu operasyonların boyutu hakkında bilgi verebilir misiniz?

- Operasyonlar 23 Nisan’da başladı ve ilk olarak Medya Savunma Alanları’na giriş amacıyla Metîna alanının Zendûre mıntıkasına yönelikti. Şu anda 42 gün geçmesine rağmen hala ilk günkü gibi havadan ve karadan tüm savaş teknikleri, yol ve yöntemleri ile operasyon sürmektedir. Operasyona karşı ciddi bir direniş de sürmektedir. Gerilla güçlerinin saldırılara hazır olması ve yeni dönem savaş taktikleriyle karşılık vermesi, hava güçlerini devreye sokması ciddi bir etki gösterdi.

En son TC devletinin Avaşîn’in üç bölgesinden geri çekilmek zorunda kaldığı bilgisini aldık, bu bilgiyi netleştirmeye çalışıyoruz. Bölge kaynaklarından gelen bilgilere göre TC devletinin Metîna ve özellikle Avaşîn bölgesinde sıkıştığı ifade ediliyor. Türk devleti, ilk 4-5 gün bu bölgeye havadan indirme yaparak operasyonu şekillendirmeye çalıştı. Fakat gerilla güçlerinin direnişi karşısında sürekli geri çekilmek zorunda kaldı. Geri çekilen askeri güçler, Bakur Kürdistanı sınır hattı ve

Başûr Kürdistanı içerisinde kurulan özelikle Behdînan bölgesindeki askeri üslere çekiliyordu. Toplamda Türk devletinin Başûr’daki askeri üs sayısı şu an 43’e yükselmiş durumda. Operasyonların sürdüğü güzergâh Metîna, Avaşîn ve Zap bölgelerine girerek Xinêrê üzerinden Kandil’e ilerlemek. Yani bütün Medya Savunma Alanları’nı kendi denetimlerine almak.

- Operasyonlar nedeniyle onlarca köy boşaltıldı. Araziler yakılmakta ve şimdi de bunlara ek olarak ağaç kesimleri gündemde... Boşaltılan köyler, yakılan araziler ve ağaç kesimleri üzerinde son durumu aktarabilir misiniz?

- Bu tamamıyla Türk devletinin Başûr Kürdistanı’nda kurduğu 43 askeri üs ve noktalara bağlıdır. Bu duruma ve askeri noktaların genişletilmesine izin veren de Başûr Kürdistanı hükümetidir. Bu bölgeler “Sarı Bölge” olarak ifade ettiğimiz yerlerdir. Yani KDP bölgelerinde gerçekleşmektedir. Burada kurulan her Askeri Üssün toprağını şirketler üzerinden satın almaktadırlar. Bunlar ihalelerle gerçekleşmektedir. Esasta güvenlik ve yol çalışmaları gerekçeyle yerleşim yerleri boşaltılmakta, ağaçlar kesilmektedir. Bu sadece bugünün sorunu değildir. Daha öncesinde de vardı ve yıllardır yapılmaktadır.

Şimdi bu kıyımı korucular ve ÖSO çeteleriyle beraber gerçekleştirmektedirler. Hatta bu kişilerin yakınlarını da getirmişler. Daha önce halkın; yerinden yurdundan edilme, yer verilmemesi, çiftçiliğin ve tarımın tamamıyla bitirilmesi... gibi gelir kaynaklarından doğru bir korkusu vardı. Şu anda herkesin bu talanı daha yakından görmesi, güvenlik gerekçeyle köylerin boşaltılması ve Askeri Üslerin yapılması insanları patlama noktasına getirdi. Bu süreçte binlerce insan MİT binaları önünde eylemler yaptı.

KDP Polit Büro üyesi Ali Awni, Türk devletinin bölgeye yerleşmesi için MİT’le beraber toplantılara katılmaktadır, çalışmaktadır. Bu toplantılarda halkı dizginlemeye çalışmaktadır ve sürekli tepki almaktadır. Ama bütün bunlara rağmen hakkında herhangi bir yaptırım yoktur. Ali Awni’ye bağlı bölge şirketleri ile Cengiz Holding’e bağlı taşeron şirketlerle yol yapımı, maden arama gibi bir dizi faaliyet adı altında ağaç kesimi ve arazi alım satım ihaleleri yapılmaktadır.

Irak Anayasası’na aykırı olan bu durum aynı zamanda bölge yasalarına da aykırıdır. Buna tepki gösteren birçok milletvekili, bu sürecin bir komisyon tarafından so-

ruşturulması ve talanın durdurulması için parlamentoya önerge vermiştir. En son 51 Irak parlamenterisi böyle bir girişim içinde olduklarını ifade etti.

- Bölgenin insansızlaştırılması, korucu ve ÖSO ailelerinden bahsettiniz. Bölgede bir demografik yapı değişim mi planlanmaktadır?

- Şu anda bir savaş durumu yaşanmaktadır ve TSK zor bir durumdadır aslında. Çünkü yerleştikleri, boşalttıkları ve bombaladıkları alanlardaki durum, Rojava’da işletilen politikayı işaret ediyor. Aynı politika burası için de geçerli. Ağaç kıyımı ve satılması olarak gündeme giren bu süreç, ÖSO ve korucu ailelerinin dahil olması bu durumu gösteriyor. Özellikle boşaltılan Matîna, Zaxo ve Kanîmasî üçgeninde bulunan bölgede (yakın zamanda olmasa da) yürütülen operasyonların bir amacının da demografik yapı değişimi olduğunu söyleyebiliriz. Şu anki süreç bölge halkının yerinden edilmesi ve boşaltılması üzerinden şekillenmektedir. Türk devleti bununla beraber bölgede ileriye dönük sivil bir güç oluşturmayı da amaçlamaktadır.

- Ortadoğu’da bulunan diğer güçlerin uluslararası kuruluşların yaklaşımı nasıl şekillenmektedir?

- Hem Gare hem de Metîna, Avaşîn ve Zap operasyonlarının ABD izni dışında gerçekleşmesi imkânsızdır. ABD’nin Türkiye’den taviz koparmak için belli bir süre tanıdığı bilgileri var. Ama bu sürenin ne kadar olduğu belirsiz. Özellikle yerleşim alanlarına yönelik kimyasal gaz kullanıldığına dair çeşitli kuruluşlardan bazen tepkiler oluşuyor. Ama ciddi bir tepki yok. NATO devletleri kendi çıkarları doğrultusunda sessiz kalarak suça ortak olmaktadır. Ama Türk devletinin kimyasal silah kullandığına dair ellerinde bir dosya var ve bunu kamuoyuna açmıyorlar. Bunu da ilerde Türk devletine karşı bir tehdit olarak kullanacakları yönünde okuyabiliriz. Açıkça herkes bu süreçte kendi çıkarları doğrultusunda yaklaşmaktadır.

- YNK, Goran vb. partilerin tutumları...

- İlk süreçte YNK ve Goran da, KDP gibi bir sessizlikle süreci karşıladı. Fakat daha sonra Türk devletinin amacının sadece PKK olmadığı, işgal operasyonlarının sadece Medya Savunma Alanları olmadığı ve bütün bölgeye yönelik olduğu daha somut ortaya çıktıkça YNK ve Goran içinde de KDP gibi bir ses oluşmaya başladı. Ses çıkaran milletvekilleri, Polit Büro üyeleri ile beraber ses çıkaran halk, asayiş güçleri

tarafından engellenmektedir. YNK ve Goran’ın ikilemde olması sesin güçlü çıkmasını engellemektedir.

- Başûr’da, bu süreçten en çok etkilenen kırsal kesim oldu. Yıllardır bütün ekonomi politikalar kırsal kesimi bitirmek üzerine şekilleniyor. Bugün de bütün saldırılardan etkilenen yine bu kesim olmaktadır.

- Zaten bütün mesele burada bitmektedir. Federal Kürdistan Bölgesi, 1992’den bu yana elde ettiği statünün ilk gününden beri böyle ilerlemektedir. Saddam döneminde Kürtlerin ortak tepkisinin çekilmemesi için hem tarım hem hayvancılık alanında hem de fabrikaların kurulması gibi bazı küçük girişimler oluyordu. Eskiden Ortadoğu’nun çeşitli ülkelerinin tarımsal ve hayvansal ihtiyaçları buradan karşılanıyordu. Ama şu anda geçimini karşılayamayan bir kırsal kesimle karşı karşıyayız. Halk günlük ekmeğini yapacak un için bile buğday üretmemektedir. 1992’den önce açılan bütün fabrikalar (salça, tahin, helva, şeker) kapatılmış durumdadır. Sürekli savaş içinde olduklarını ifade ederek insanların tarım ve hayvancılık alanlarında yaptıkları üretimi bitirdiler. Ve herkesi “savunma” adı altında Peşmerge yaptılar. Yani bölgenin dörtte biri Peşmerge olmuş ve maaşa bağlanmış durumda. Bu, halkın üretimden kopmasını etkileyen önemli bir etkidir ve kaynak tüketimi üzerinden şekillenmektedir. Maaşlar her süreçte bir tehdit olarak kullanılmaktadır. Herhangi bir şeye karşı çıkan her ses, bu yönüyle de bastırılmaktadır. Çünkü ellerinde başka geçim kaynakları yok ve şimdi de Peşmerge maaşlarını ödeyemeyecek bir duruma geldiler. Maaşlarını alamayan Peşmergenin eylemleri de gittikçe artmaktadır. Şimdi de bu bölge Türk devletine peşkeş çekilmektedir.

- Başûr siyaseti ve KDP’nin durumu önümüzdeki süreçte nereye evrilecek sizce?

- Bu yaşananlar sadece bugünün meselesi değil. Yıllardır katlanarak devam eden bir durum ve halk bu tabloyu siyasi, ekonomik, toplumsal, askeri olarak görmektedir. KDP siyaseti, AKP-MHP siyasetiyle benzeşmektedir. Bakur Kürdistanı’nda AKP’nin yürüttüğü siyaset burada KDP eliyle yürütülmektedir. KDP bölgelerindeki halk ve Barzani ailesine mensup olan insanlardan da ciddi bir tepki oluşmuş durumdadır. Açıkça AKP’nin sonu ne olacaksa KDP’nin sonu da öyle olacak.

Söyleşi daraltılmıştır. Tam metni sitemizde yayımlanacaktır.

TC İşgali, Çetelere Destek ve Kadın Katliamları...

Türk devletinin Ortadoğu ülkelerinde vahşet sağan çeşitli İslamcı çetelere aktardığı para, silah ve bilimum malzeme mafya lideri Sedat Peker tarafından da onaylandı.

Son haftalarda sosyal medya üzerinden videolar yayınlayan Peker, TC devleti ve çete ilişkilerini deşifre eden bilgiler paylaşıyor. Verdiği bilgiler bizler için yeni olmasa da “içerden” birisinin konuşması ve itirafları kamuoyunda önemli gündem oluşturdu. TC’nin işgal ettiği bölgelere gönderilen silahlara dair açıkladığı bilgiler de yeni değildi. “MIT Tırları” haberi ve ardından yaşanan gelişmeler hepimiz hatırlıyoruz.

Çetelerle yapılan ticaretten her anlamda çıkar sağlayan TC devleti, işgal ettiği alanlara dair kırım politikasını da bu şekilde uygula(t)maktadır. Türk işgali altında olan her bölgede aynı baskı ve imha araçları hayata geçirilmektedir. TC devleti, hüküm sürdüğü sınırlar içindeki yolsuzluklarını hapis, tehdit, işkence, katliam ve baskıyla kapatmaya çalışsa da işgal ettiği bölgelerde yaşananlara dair gerçekler gizleyemeyeceği boyutta.

1000’den fazla kadının nerede olduğuna dair bilgi alamayan insan hakları kurumları birçok çağrıda bulundu, ancak buna yönelik resmi kuruluşlardan “endişe duyuyoruz” açıklamalarından öte somut adımlar atılmadı.

Faşist TC devleti işgal ettiği bütün topraklarda halklara, doğaya, tarihe ve özellikle kadınlara yönelik tam bir saldırganlık içindedir. Sınırları içinde gerçekleşen kadın katliamlarına hukuksal kılıflar uydururken, hatta teşvik ederken işgal alanlarında da kadınların tüm kazanımlarını geri almakta, kadın katliamlarının ve kaçırmalarının önünü açmaktadır.

Özetle; TC bölgeye aktarılan silah ve malzemeye birlikte, gericiliği de örgütleyerek kadın katliamlarının önünü açıyor. İşgal saldırısının üzerinden henüz çok uzun zaman geçmemiş olsa da en fazla kadınları vuran faşist politikaların sonuçları olarak sunulan verilere bakılırsa, işgal altındaki bölgeler kadınlar için tam bir cehennem. Tüm bunların TC

Sedat Peker, TC devletinin SADAT üzerinden El Nusra çetesine silah yolladığını da açıkladı. El Nusra, Efrin’de kadın ve çocuklara, özellikle Ezidilere yönelik saldırı ve işkenceleriyle bilinen cihatçı çetedir.

eliyle örgütlenip planladığı bilinmektedir. Özellikle kadınlara yönelik saldırıların arttığı ve kadın katliamlarının korkunç şekillerde gerçekleştiği basına yansımış durumda. 3 Haziran 2014 tarihinde Musul’da 19 Ezidi kadının yakılarak katledilmesinin ardından hala süren sessizlik bugün gerçekleşen kadın katliamının devamını işaret ediyor aslında.

Yaşamı imkansızlaştıran faşist politikalar...

TC’nin bölgedeki işgali doğaya ait her şeyi imha ediyor. Hristiyan Barış Grubu (CPT)’nin 3 Haziran tarihinde yayımladığı rapora göre 23 Nisan’dan bu yana Irak Kürdistanı’nda gerçekleştirilen saldırılardan dolayı binlerce dönüm toprak tahrip edildi. Rapora göre saldırılar başladığından beri sivil yaralıları dışında 22 köyde yaşayan siviller göç etmek durumunda kaldı ve geçim kaynaklarının yerle bir edilmesinden dolayı geri dönme durumları da yok. Ah-valnews gibi farklı haber kaynakları ise 40 köyün boşaldığını belirtiyor. Onlarca köyün boşaldığı, geçim kaynaklarının yıkıldığı yerlerde aileler yoksulluğa itilirken, bundan en çok zarar görenler kadın ve çocuklar oluyor.

Faşizm işgal etmeye çalıştığı bölgeleri bombalıyor, ağır silahlarla saldırıyor, suyu kesiyor, köyleri zorla boşaltıyor ve doğasını tahrip ediyor. İtaat etmeye ve Türkleşmeye zorluyor; kısacası işkence, baskı ve katliamla Türk İslam hayalini gerçekleştirmeye çalışıyor.

Katletmek, kısıtlamak, bitirmek, yaşanmaz hale getirmek, yoksulluğu ve göçü zorlamak TC’nin kuruluş tarihinden bugüne dek uyguladığı sistemli politikadır.

Efrin’de seks köleliği...

Sedat Peker, TC devletinin SADAT üzerinden El Nusra çetesine silah yolladığını da açıkladı. El Nusra, Efrin’de kadın ve çocuklara, özellikle Ezidilere yönelik saldırı ve işkenceleriyle bilinen cihatçı çetedir. Aralık 2020’de yayımlanan Efrin raporunda bu çetenin kadınları kaçırpı Libya’ya seks kölesi olarak gönderdiği belirtilmişti.

Sky News’de kaçırılan, tecavüz edilen ve seks kölesi olarak Türkiye üzerinden Katar, Libya gibi ülkelere gönderilen genç kadınların haberi yer almıştı. BM Yaptırımlar Komitesi ise TC destekli çetelerin insan hakları ihlallerine dair hazırladığı raporda yüzlerce kadının kaçırdığını, işkence gördüğünü, tecavüze uğradığını ve katledildiğini belirtiyor. Kaçırılan birçok kadının akıbetine dair hala bilgi yok.

Kayıp kadınlara ulaşmak ve Efrinli kadınlar üzerindeki zulmü duyurmak için 2018 yılında oluşturulan Missing Afrin Women Project (Kayıp Efrinli Kadınlar Projesi) ise kayıplara dair raporları gün-celleyen çalışmalar yürütmektedir. Sayfalarında yayımladıkları ABD Dış İlişkiler Bakanlığı’nın hazırladığı tutanaklarda kaçırma ve zorla kaybettirmeleri onaylayan belirlemeler bulunuyor. 1000’den fazla kadının nerede olduğuna dair bilgi alamayan insan hakları kurumları birçok çağrıda bulundu, ancak buna yönelik resmi kuruluşlardan “endişe duyuyoruz” açıklamalarından öte somut adımlar atılmadı.

2014 yılında Şengal’de Ezidi kadın-

lara yapılanlar hafızalarda hala canlı bir şekilde duruyorken, yeni katliamların önüne geçmek için birçok kampanyalar düzenlenmekte. Özellikle Efrin’de yaşayan Ezidiler için daha yoğun çalışmalar yürütülmektedir. Avrupa’da yaşayan ismini vermek istemeyen bir kişi ailesiyle yaptığı görüşmelerde Ezidilerin sürekli saldırılara maruz kaldıklarını bildirdi. Kadınlar korkularından türban takıyor ve sokağa çıkmaya korkuyor. Çete karşıtı olan herkes ölümün, işkencenin, şiddetin, hapsedilmenin ve baskının altında yaşıyor, ancak kadınlar bunlara ek olarak kaçırılma, tecavüz ve seks köleliğine maruz kalıyorlar. İşgal edilen topraklardaki her silah, her malzeme ve para Kürt kıyımı için olduğu kadar kadın katliamlarının da gerçekleştirilmesi için gönderiliyor.

Kadınların üzerindeki tahakküm ve vahşet, kat kat artarken; savaş, işgal ve ilhaka karşı yürütülen savaşta erkek egemenliğine karşı mücadeleye de yer vermenin aciliyeti ortada. İşgal bölgelerine ulaşım ve bilgi aktarımı zayıf olduğu için var olan sınırlı belge ve isimler çerçevesinde somut çalışmalara ihtiyaç var. Mafya bozuntusu Peker ve benzerleri çıkar dalaşlarında itiraflarına devam ederken bahsedilen silah ve para yardımları ise hala sürmektedir. Bu nedenle Peker’in itirafları ile iyice tartışılmalı hale gelen faşist TC gerçekliği bir de bu açıdan tartışılmalı; bölgeye dönük saldırganlık ve işgalin ne tür sonuçlara yol açtığı, silahların hangi kıyımlar için kullanıldığı teşhir edilmelidir.

TC: MAFYA-ÇETE-KONTRGERİLLA DEVLETİ!

*Girişilen “hesaplaşma”
gerçekte mafya-çete ve
kontr-gerilla niteliğini de ele
vermiştir.*

Ezen, sömüren, gasp eden her devletin iç yapısında ayrıca yasa dışı yapılanmalar vardır. Devletlerin organik birer parçası olan bu yapılanmalar devrimci, yurtsever ve muhalif güçleri bastırmak, geriletmek, kayıplar verdirmek, moral ve motivasyonu bozmak hedefiyle kurulan ve yasadışı misyon ve roller üstlenen örgütlenmelerdir. Bu örgütlenmeler, değişik ülkelerde ve değişik zaman dilimlerinde farklı muhteva ve biçimler olsa da devletlerin karakterlerinin bir parçası olan yapılardır. Amaç; sömürü, zulüm ve katliamların damgasını vurduğu mevcut devlet yapısını korumak ve ömrünü uzatmak, düzeni, alt ve üst yapısıyla devam ettirmek, bunun için de önünde engel teşkil eden güçleri hedef almak, muhalif güçleri bastırmak ve yok etmektir.

Egemen sınıfların devlet aygıtının kendi çizdikleri yasalar çerçevesinde yürüttükleri savaş yöntemi onlar tarafından nizami harp olarak tanımlanır. Ancak kendi yasaları dışında nizami harpten farklı olarak, kendi yasaları dışında bir savaş yöntemi de her daim vardır. Bu yasadışı örgütlenme askeri terminolojide ‘Gayri-Nizami Harp’ ya da ‘Düşük Yoğunluklu Savaş’ olarak tanımlanır. Amaç, kendi çıkarları doğrultusunda ülke içi ve ülke dışında gayri-nizami askeri örgütlenmelerle kendilerini tehdit eden güçleri sindirmek, bu güçleri bertaraf etmektir. Elbette bunu herhangi bir siyasi, yasal sorumluluk altına girmeden gizlice yapmaktır.

Nitekim Amerika ve Avrupa emperyalistlerinin tarihine bakıldığında hem kendi iç yapılarında, hem de dış ülkelerde ‘Gladio’, Gayri-Nizami kontr-gerilla örgütlenmeleri oluşturulmuştur. 2. Paylaşım Savaşı sonrası Çin, Kuzey Kore, Vietnam, Kamboçya, Laos, Latin Amerika, Türkiye ve birçok ülkede Gayri-Nizami Harp tarzına başvurulmuştur. Türkiye’de 2000’lerde Gayri-Nizami savaş tarzında dini motifli değişikliklere gidilmişse de, Gayri-Nizami Harp yaklaşımı ve örgütlenmesi özellikle devam ettirilmiştir.

TC devlet tarihine bakıldığında da, böylesi Gayri-Nizami Harp örgütlenmelerinin kuruluşundan itibaren Osmanlı’dan devralınan geleneklerle sürdürüldüğü ve yeniden yapılandırıldığı görülecektir.

Türk hakim sınıfları, daha 1923 öncesi henüz TC devleti kurulmadan böylesi yasa dışı harp örgütlenmesine gitmiştir. Yasal ve yasal olmayan bu kurumlar iç içe geçmiş ve birbirlerine hizmet eden bir rol oynamışlardır. Bu kurumlar Türk devlet tarihinin her evriminde, her jeo-politik dönemde, kendi iç ve dış yapılarında farklı biçim ve roller üstlense de, özünde, iktidardaki hakim sınıfların çıkarlarına göre devamlı dizayn edilmişlerdir.

Bu günümüzde TC’nin içinde bulunduğu dönem için de geçerlidir. Kuşkusuz emperyalistlerin gerek coğrafyamızda gerekse de Ortadoğu’da yürürlüğe soktuğu politikalar ekseninde ortaya çıkan konjektörün ihtiyaçları ekseninde farklı biçim ve motifler olarak yeniden yapılandırılarak sürdürülmektedir.

Bugün Gayri-Nizami Harp veya kontr-gerilla, onunla iç içe geçen çete-mafya devlet ilişkilerinde dengelerin yeniden kurulduğu bir dönemden geçiyor. Çeşitli Gayri-Nizami Harp dönemleri, kontr-gerilla, JİTEM, Gladio, Türk İntikam Tugayı (TİT) ve bunlarla ilişkili çete-mafya ilişkileri patlayan irin misali teker teker kamuoyuna yansımaktadır.

Bugün AKP iktidarı, devletin bu gerçek yüzünü; din, milliyetçilik, vb. kisvelerle bile kamufle etmekte iyice zorlanıyor. İçine girdiği ekonomik ve siyasal kriz, Suriye’de işgal ettiği bölgelerde cihatçı örgütlerle kurduğu ilişki; Azerbaycan’dan Batı Avrupa’ya muhaliflere yönelik mafya-çetelerle birlikte yürüttüğü Gayri-Nizami Harp politikaları teker teker açığa çıkıyor.

Faşist mafya-çete lideri Sedat Peker’in itiraflarıyla açığa çıkan gerçekler, devrim-

ci-komünist ve yurtsever güçlere yönelik yürütülen savaşa, halkımızın emeği ve alınterinin bir avuç asalak tarafından nasıl sömürüldüğüne dair çarpıcı bilgiler her gün su yüzüne vuruyor.

Nitekim toplumsal düzeyde açığa çıkan çelişkilerin yarattığı baskılanmaya, geline aşamada bir çözüm bulamayan sistem kendi içinde bir hesaplaşmaya girmiş bu da devletin gerçek mafya-çete ve kontr-gerilla niteliğini de ele vermiştir.

Devletin Gayri-Nizami Harp Tarihi ve Suçları!

Türk devletinin geçmişi aynı zamanda Gayri-Nizami Harp örgütlenmesine teka-bül eden sayısız teşkilat ve yapıyla doludur.

Teşkilat-ı Mahsusa, JİTEM (Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele), TİT (Türk İntikam Tugayı), Esedullah Timleri ile mafya çeteleri gibi yasa dışı ve zor kullanan örgütlenmeler devletten ayrı, onun bilgisi ve kontrolü dışında değil aksine tamda devletin karakterinin bir gereği olarak oluşturulmuş ve faaliyete sokulmuşlardır.

Devletin bir parçasını oluşturan bu örgütlenmenin bir ayağı, sözlük anlamıyla “yasa dışı işler çeviren, bu işleri yaparken cinayet bile işlemekten çekinmeyen bir tür gizli örgüt” olan mafya örgütlenmesidir. Öyle ki devlet, denilebilir ki mafya örgütlenmesinin bir yansıması ve izdüşümüdür!

Daha TC kurulmadan önce gerçekleştirilen Ermeni Soykırımında aktif rol alan Teşkilat-ı Mahsusa bir Gayri-Nizami Harp örgütüdür. Soykırımdan evvel İttihat ve Terakki Cemiyeti (İTC) tarafından oluşturulan, yasa dışı, dönemin kontr-gerillası

ve mafya örgütü olan Teşkilat-ı Mahsusa soykırımın arifesinde 1913 yılında batıdan Erzurum’a taşınmış ve 1915 soykırımında aktif rol almıştır. Mustafa Suphi ve yoldaşları dönemin mafya-çeteleri tarafından Karadeniz’de katledilmişlerdir. “Kurtuluş Savaşı”nda Karadeniz’de Rumlar Topal Osman önderliğindeki çeteler, 1921’de Koçgiri’de Alevi Kürtler, Sakallı Nurettin önderliğindeki Gayri-Nizami çeteler tarafından katledilmişlerdir. Bu çeteler o günün koşullarında mafya karakteri taşıyan örgütlerdir.

Bu örgütlenmeler TC kurulduktan sonra da varlıklarını devam ettirmişlerdir.

İkinci Paylaşım Savaşı sonrası ABD’nin yarı-sömürgesi olan TC, NATO içinde konumlanmıştır. ABD emperyalizmi dönemin konjonktürüne göre dünya çapında yasadışı Gayri-Nizami Gladio ve kontr-gerilla örgütlenmesine gitmiştir. İkinci Paylaşım Savaşı’ndan Sovyetler Birliği’nin güçlenerek çıktığı, dünyanın birçok yerinde sınıfsal ve ulusal devrimlerin yaşandığı ve bu hareketlerin geliştiği, dünya çapında devrimci durumun yükseldiği, gerilla savaşının yayıldığı bir dönemde ABD emperyalizmi bu tarz örgütlenmelere ağırlık vermiştir.

Bu karşı-devrimci, gizli, çete-mafya örgütlenmesi Türkiye’de yeniden yapılandırılarak dönemin tehdit unsuru güçlerin üzerine salınmıştır. 1952’de NATO’ya üye olan Türkiye’de, aynı tarihte başkent Ankara’da, Amerikan Askeri Yardım binasında yasadışı kontr-gerilla örgütlenmesi oluşturulmuştur. Temelleri CIA tarafından atılan kontr-gerilla örgütlenmesi giderek ülke çapında öne çıkarılmıştır. Yasal statüsü olmayan bu örgütlenme ile faşist unsurlar kayıt dışı örgütlenmiş, gizli silah depoları oluşturulmuş, askeri olarak ülkücülerin eğitildiği komando kampları oluşturulmuş, kontr-gerilla için paramilitar üyeler yetiştirilmiştir.

Daha ilk oluştuğu yıllarda Genelkurmay Başkanlığı’na bağlı Özel Harp Daıresi çatısı altında illegal örgütlenmeye giden kontr-gerilla, mafyavari saldırılar gerçekleştirmiştir. Gladio’nun Türk kolu olan Seferberlik Tetkik Kurulu’yla beraber kontr-gerilla 6-7 Eylül 1955’de İstanbul’da Rumlara ve Ermenilere saldırmıştır. Saldırı ile Rumlar ve Ermenilerin evleri, işyerleri, mal varlıkları, okulları, kiliseleri hedef alınmıştır. Onlarca Rum katledilmiş, yüzlerce Rum yaralanmıştır. Rumlar kitlesel olarak göçe zorlanmış, mal varlıklarına el konulmuştur.

Devrimci mücadelenin geliştiği dönemlerde kontr-gerilla saldırıları daha da tırmanmıştır. Kontr-gerillanın 1 Mayıs 1977 saldırısında 35 emekçi katledilmiştir. O tarihe kadar “Bahar Bayramı” olarak lanse edilen ve özü hep kamufle edilen 1 Mayıs kutlamasının böylesine kitlesel geçmesi, faşist devlet tarafından hazmedilememiş ve yapılan kontr-gerilla saldırısı Türkiye tarihinde derin izler bırakan katliamla sonuçlanmıştır.

Can çekişen, dumura uğrayan, çöken, sistem ve rejim pespayeliğini gözler önüne sermektedir.

Yine 1970’lerin ikinci yarısında kontr-gerilla ve sivil faşistler tarafından kitlesel katliamlar yapıldı. Maraş, Çorum, Sivas, Malatya gibi illere yapılan kontra saldırılar ile yüzlerce kişi katledilmiştir. 12 Eylül sonrası devletin saldırı ve katliamları daha da tırmanmıştır. Kontr-gerilla 80’lerden sonra JİTEM olarak özellikle de T. Kürdistanı’nda karşımıza çıkmıştır. 1992-1996 yılları arasında saldırılar JİTEM üzerinden gerçekleştirilmiştir. Kürdistan’ın hedef alındığı bu saldırılarda kitlesel katliamlara gidildi. Kürt köylerine yapılan azgın saldırılar sonucu on binlerce Kürt katledildi, binlerce Kürt köyü yıkılıp-yıkıldı, köylüler göçe zorlandı.

12 Mart 1995 tarihinde Gazi Mahallesi’ne yapılan saldırılarda bir Alevi dedesi öldürülmüş, olayı protesto eden halka polis yaptıkları saldırılar üzerine 22 kişi katledilmiş, yüzlerce kişi yaralanmıştır.

AKP’nin işbaşına geldiği dönemlerde bu mafya örgütlenmesi Özel Harekat Timleri olarak öne çıkmıştır. Özellikle 2010 sonrasında saldırılar giderek artmıştır. Bu tarihlerde yapılan saldırılar dini motifli kontra güçleri üzerinden gerçekleştirilmiştir. 11 Mayıs 2013’de Reyhanlı’da yapılan saldırıda 52 kişi ölmüş, 146 kişi yaralanmıştır. 2015 tarihinde Kürt kentlerinde özyönetim direnişlerine karşı devletin asker ve polis güçleriyle beraber Esedullah Timleri adıyla dini kisveli çete saldırıları devreye sokulmuştur. Bu saldırılar sonucu yüzlerce kişi öldürülmüştür.

20 Temmuz 2015’te Urfa’nın Suruç ilçesinde IŞİD’in saldırısı sonucu 33 kişi hayatını kaybetmiştir. Onlarca kişi yaralanmıştır. 10 Ekim 2015’de Ankara Garı’na yapılan saldırıda 107 kişi öldürülmüş, yüzlerce kişi de yaralanmıştır. Türkiye’nin karşı-devrim tarihinde derin izler bırakan 15-20 Temmuz darbe girişimi de tam ay-

dınlanmamıştır. Karşı-devrimin gerici klikleri karşılıklı olarak birbirlerini hedef aldığı ve kontra güçlerinin de devreye girdiği bu darbe girişiminin ardında yatan şaibeler henüz açığa çıkmamıştır. Ama 20 Temmuz’dan itibaren bu darbe HDP’ye, devrimci, demokratik güçlere karşı yöneltilmiş, on binlerce kişi işlerinden çıkarılmış, bir o kadar kişi tutuklanmış, olağanüstü hal ilanı ve KHK ile bugünkü mevcut durumun temelleri atılmıştır.

Özellikle 20 Temmuz Suruç katliamıyla başlayan ve 15 Temmuz darbe girişimiyle de yeni bir boyut kazanan saldırılarla, işçi sınıfı ve emekçiler; kadın ve LGBTİ+’lar, gençler, Aleviler, Kürtler hedef tahtasına konulmuştur. Coğrafyamız dikensiz bir gül bahçesine çevrilmek istenmiştir egemen sınıflar tarafından. Kuşkusuz bu hedefe AKP-MHP faşist iktidarının militarist politikalarına paralel, Suriye’ye yönelik işgal saldırılarıyla şekillenen dinci motifli kontr-gerilla örgütlenmesinin halk düşmanı icraatlarıyla varılmak istenmiştir.

AKP iktidarı eliyle, ordu, polis güçlerince bu doğrultuda DAİŞ, ÖSO, El-Nusra, SADAT gibi yasa dışı, Gayri-Nizami, dini kontra hareketlere komuta edilmiştir. Hem ülke içinde, hem de ülke dışında Rojava, İdlib, Irak Kürdistanı, Libya, Karabağ gibi yerlerde bu tarz örgütler üzerinden saldırılar yapılmıştır ve yapılmaktadır. Gayri-Nizami ve mafya karakteri taşıyan mevcut güruhun sevk ve idaresindeki eylemler, ilişkiler, kaçakçılık, kara para ve uyuşturucu mevcut devletin yapısında iyice kök salmıştır.

Bugün faşist mafya lideri Sedat Peker’in ifşaatlarıyla da bir kez daha görüldüğü üzere mafya ile resmi güçler arasındaki ilişkiler iç içe geçmiş sarmal bir yapıyı göstermektedir. Peker’in itirafları devletin gerçek karakterini, tüm benliğini dışa vurmuştur. TC tarihinde mafya ve kontranın devlet bünyesinde kök saldığı gerçeği Susurluk’tan sonra bugün bir kez daha iyice deşifre olmuş durumdadır.

Mafya ve Uyuşturucu Çeteleriyle İç İçe Geçen Ondan Beslenen TC!

Coğrafyamızda sınıfsal, ulusal, cinsel ve ekolojik çelişkilerin giderek ısındığı ve gerilimin arttığı bir süreci yaşıyoruz. Görünen o ki önümüzdeki günlerde tansiyon daha da yükselecektir.

Oluşan sorunlar çözüme ulaşmadığı gibi daha kronik hal almaktadır. Faşizm, bir taraftan sömürü, baskı ve saldırı furiasını tırmandırırken, diğer taraftan Gayri-Nizami mafya ilişkilerini de yeniden yapılandırıyor, daha saldırgan bir rotada yeniden örgütlüyor.

Ne var ki bu yapılırken kendi içlerin-

de yaşadıkları çelişkilerle devletin girdiği fasit daire parçalandıkça, gerçekler su yüzüne çıkıyor. Onların iradelerinin dışında düzenin ve rejimin çatlakları gün yüzüne çıkıyor, giderek dışa vuruyor. Günümüzde ülkemizde gelişen ve giderek tırmanan ekonomik ve siyasi kriz kontrol edilemez duruma gelmiştir. Dolara endeksli TL değer kaybediyor, enflasyon yükseliyor, paranın alım gücü düşüyor, ücretler düşük tutuluyor. Emperyalist sermayenin belli miktarda Türkiye’den çekilmesi ve son dönem girilen Covid-19 pandemisi Türkiye’nin içine girdiği krizi depresyon boyutlarına çıkarmıştır.

Daha açık bir deyimle mevcut yapı ve sistem raydan iyice çıkmış çöküntü ve çürüme içine girmiştir. Bu gelişmelerle beraber devletin yargı, yasama, yürütme kurumları formalite olmaktan bile çıkmış, faşist icraat Cumhurbaşkanı ve MHP başkanının talimatlarına kadar indirgenmiştir.

Bu çöküntü ve yarattığı enkaz, oluşan tahribatlar, bizzat devletin kendisini giderek daha katmerli bir mafya düzenine sürüklemiştir. Bizzat devletin başında bulunanlar mafya girdabına girdikçe, kontrolden iyice çıkmışlar ve girdikleri gayri nizami düzen içinde iyice deşifre olmuş ve su yüzüne çıkmışlardır.

TC artan borçlarını ödeyemez duruma gelmiştir. ABD’ye, Avrupa devletlerine, Çin’e, Rusya’ya borçlarını ödemek için gayri nizami gelirlere ihtiyaç duymuştur. Ayrıca bir çok ihtiyacını gidermek için de kara paraya ihtiyaç duymuştur. Elbette ki ihtiyaç duyulan para halkın çıkarlarına tekbül eden para değildir. Onlar üzerindeki sömürü ve baskıyı daha katmerli boyutlara tırmandıran kara paradır.

Bunun için TC devleti Suriye, Irak gibi Ortadoğu ülkelerinde bulunan IŞİD, El-Nusra, ÖSO gibi terörist örgütleri desteklemiş ve onlar üzerinden Rojava’ya, Irak Kürdistanı’na saldırılar düzenlemiştir. Bu saldırılara bağlı olarak Irak, Rojava, İdlib gibi yerlere asker çıkarmış ve paramiliter dini çeteler üzerinden, işgal ettiği topraklardaki petrol, gaz, çeşitli madenleri ve tarım ürünlerini yasadışı yollardan gasp etmişler ve Türkiye’ye aktarmışlardır.

Irak’ta IŞİD’in, Rojava’da ve İdlib’de El-Nusra, Ahrar uş-Şam, Heyet Tahrir-el Şam, ÖSO gibi sık sık isim değiştiren El-Kaide kökenli çetelerin desteklenmesinin ardında elde ettikleri mafya gelirleri yatmaktadır. Bu mafya gelirleri üzerinden devlet borçlarının önemli bir kısmı, R.T. Erdoğan’ın damadı Selçuk Bayraktar ve ailesinin sahibi olduğu SİHA ve İHA gibi insansız hava araçlarının Türkiye’de monte edilmesi, paramiliter çetelerin mas-

rafları gibi giderlerin önemli kısmı karşılanmıştır.

Bunun için Cumhurbaşkanı R.T. Erdoğan’ın başdanışmanı Adnan Tanrıverdi’nin başkanı olduğu SADAT, Sedat Peker gibi mafya çeteleri devreye girmiş ve kara paranın sağlanmasında rol almışlardır. Böylesine bir mafya anaforu yaratılmıştır. Ayrıca Sedat Peker’in ifşaatlarından anlaşıldığı üzere son başbakan Binali Yıldırım’ın oğlu kokain ticaretinin merkezinde yer almaktadır. Peker’in açıklamalarıyla, Türkiye’ye gelen bu uyuşturucunun İçişleri Bakanlığı’nın bilgisi dahilinde Bodrum’da Mehmet Ağar’ın başkanı olduğu Yalıkovak Marina şirketine getirildiği ve oradan mafya pazarlarında paraya çevrilerek resmi güçlere aktarıldığı açığa çıkmıştır.

Kısacası, devlet artan borçlarını, silah alımlarını, Türkiye Kürdistanı’nda gerillaya karşı yürüttüğü savaşı, Irak Kürdistanı’nda ve Rojava’da giriştiği işgallerin giderlerini ve birtakım borçlarını mafya gelirleri üzerinden öderken, kontra güç olarak da mafya unsurunu iyice öne çıkartmıştır. Kuşkusuz bu durum devletin tepesindeki cumhurbaşkanının bilgisi dahilinde ve onun sevk ve idaresinde yerine getirilmiştir.

Mafya gelirlerinin önemli bir kısmı da devlet kademesinde yer alan belli kişi ve kesimlere, bu amaçla oluşturulan yapılara, kurumlara ve mevcut yönetimle içli-dışlı olan şirketlere kalmaktadır. Tüm bu gerçekler faşist Sedat Peker’in itiraflarıyla iyice su yüzüne çıkmıştır. Sınıf çelişkilerinin, sömürünün, baskının, zulmün doruğa çıktığı bir süreçte, yolsuzluk, dolandırıcılık ve mafya tarzı sömürü de çığından iyice çıkmıştır. Açık ki, din, vatan, millet jargonu ile bu gerçeklik eskisi gibi kamufle edilemiyor. Can çekişen, dumura uğrayan, çöken, sistem ve rejim pespayeliğini gözler önüne sermektedir.

Bu durum sınıf çelişkisinden ve sömürü ve baskı mekanizmasından kopuk değildir. Tersine, bu tablo çelişkileri ve mücadeleyi de daha öne çıkaracaktır. Sorun emekçi sınıfları, Kürt ulusunu, Alevileri, emekçi kadınların ve LGBTİ+’ların, gençliğin kısacası sömürülen, tahakküm altındaki ezilenlerin bu sürece yönelik tepkileriyle buluşmak, onlarla birlikte yürümek ve faşizme karşı mücadelede bir adım öne çıkmaktadır.

Sedat Peker’in her gün kamuoyuna yansıyan ifşaatları, ezilenlerin nasıl sömürüldüğünü çok daha açık bir şekilde gösterirken gelişen süreç bize de buna karşı daha güçlü çıkışlar ve tepkiler verme sorumluluğu yüklemektedir.

15-16 Haziran'ın İzinde Mücadeleye

15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nin yıldönümünde bu direnişin ve direnişi değerlendiren İbrahim Kaypakkaya yoldaşın tezlerinin üzerinde durmak, gelinen aşamada birleşik devrim mücadelesine katkı sunacaktır. Türkiye işçi sınıfının en görkemli direnişlerinden bir olan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, sadece Türkiye işi sınıfının değil aynı zamanda Türkiye komünist hareketinin İbrahim Kaypakkaya tarafından yeniden ayağa dikilmesinde önemli bir tarihsel dönemeçtir. Bu anlamıyla günümüzü anlamak için geçmişti öğrenmek ve bu direnişlerden ders çıkarmak birleşik devrimci mücadele açısından önemlidir.

1970 yılına gelindiğinde CHP ve Adalet Partisi milletvekilleri, işçi sınıfının devrimci zeminde örgütlenmesini engellemek üzere sendikalar yasası hazırlamışlardır. Yasaya göre sendikaların, federasyon ve konfederasyonların toplam işçilerin üçte birini üye olarak kaydetmeleri halinde varlıklarını devam ettirebilmeleri "yasal olarak" olanaklı hale getirilmek istenir. Diğer taraftan sendikalı olabilmek için de aynı iş yerinde en az 3 sene çalışmış olma şartı getirilir. Hedeflenen, DİSK'te ortaya çıkabilecek devrimci bir işçi örgütlenmesinin önüne geçmektir.

11 Haziran 1970'te Meclis'te kabul edilen yasa değişikliğine karşı (274 sayılı Sendikalar Kanunu ile 275 sayılı Grev ve Lokavt Kanunu) işçi liderlerinin ve DİSK içerisinde örgütlü devrimci işçilerin çağrısı ile işçiler 15 Haziran 1970'te eyleme geçerler. İstanbul'daki fabrikalarda işe başlamayı reddeden işçiler, fabrikalardan çıkarak yürüyüşe geçer. İstanbul Avrupa ve Anadolu yakasında 100 bini aşkın işçi, yolları kapatarak yürüyüş yapar. Kocaeli Çayırova'daki işçiler de Gebze yönüne doğru yürüyüşe geçerler. İzmit bölgesinden de binlerce işçi İzmit'e doğru yürür.

16 Haziran'da işçilerin artan katılımı ile eyleme geçen işçi sayısının 150 bini

aştığı görülür. İşçiler, İstanbul Valiliği'ne yürümeyi önlerine hedef olarak koyarlar. Gebze'den gelenlerle birlikte Kartal'daki işçilerin sayısı artar. İşçi korteji, bugünkü Fenerbahçe Stadyumu'nun olduğu yere geldiğinde (Yoğurtçu Parkı) devletin kolluk gücü işçilerin üzerine ateş açar ve bazı işçiler katledilir. Kadıköy İskelesi'nde de polis barikatından işçilere ateş açılır ve burada da yaralanan işçiler olur. Tüm bu saldırıların hedefi, işçilerin Avrupa yakasındaki işçilerle bir araya gelmesini engellemektir.

15-16 Haziran Direnişi karşısında çareyi sıkıyönetim ilan etmekte bulan devlet; işçi sınıfının öncüsü durumundaki devrimci işçilerin işten atılmasını sağlar ve diğerlerinin üzerinde baskı kurmak üzere fabrikaları askerlerle kuşatır. 5000'den fazla işçi önderi işten atılmıştır ve burjuvazi kontrolü eline almak üzere asker gücünü polislerle birlikte sokaklara sürmüştür ve direnişi bastırmaya çalışmıştır. Devlet sadece fiili olarak işçi sınıfının direnişini ezmek için harekete geçmemiş aynı zamanda ideolojik olarak gelişim gösteren Türkiye işçi sınıfının gelişimini de engellemeye çalışmıştır.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya bizzat içeriden gözlemlediği (direniş başladığında Ankara'dadır. Haberi alır almaz İstanbul'a gelir ve direnişe katılır.) 15-16 Haziran Direnişi'ne ilişkin önemli tespitlerde bulunur.

İbrahim Kaypakkaya'nın 15-16 Haziran Direnişi'nden çıkardığı dersler işçi sınıfının devrimci, illegal bir örgüte sahip olması gerekliliği, bütün mücadelelerin işçi sınıfının devrimci mücadelesine bütün mücadele biçimlerinin de illegal mücadeleye tabi olması gerektiğine vurgu yapması yani Leninist kitle ve devrim teorisi ile birebir uyumlu olması açısından önemlidir.

İşçi Sınıfı İçinde Örgütlenmek

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın parlamentarizme karşı tutumunun yanın-

da Lenin yoldaşın komünist partisinin "halk için bir anlam ifade ettiği sürece en geri parlamentolarda dahi örgütlenme ve seçimlere önem verme" zorunluluğuna vurgu yapan son derece önemli tezlerini dikkate almak gerekir. Nitekim bizzat İbrahim Kaypakkaya'nın kendisi de "en gerici sendikalarda çalışmayı" hedef olarak önüne koymaktadır. Dolayısıyla iktidar için hiçbir mücadele aracı küçümsenmemelidir. İşçi sınıfının devrimci diktatörlüğünü kurma amaç ve programına göre örgütlenen bir komünist partisinin koşullara göre en gerici parlamentolarda, en gerici sendikalarda ve kitle örgütlerinde dahi örgütlenmesi devrimin başarıya ulaşabilmesi açısından dikkate alınıp tahlil edilmelidir.

İşçi sınıfı içerisinde örgütlenme zorunluluğu Komünist Partisi'ne hiçbir mücadele alanı ve biçimine sırt çevirmeme zorunluluğu da getirir. O halde MLM bakış açısı ile işçi sınıfına ve emekçi kitlelere ulaşabileceğimiz ve onları örgütleyebileceğimiz bütün olanakları kullanmak zorundayız. İtalya'da Mussolini faşizminin hüküm sürdüğü yıllarda İtalyan Komünist Partisi'nin doğrudan faşizmin sendikaları içinde örgütlenerek buradaki işçileri Komünist Partisi'nde örgütlenme hedef ve pratiği bu anlamda son derece öğretici birçok ders ile doludur. Komünist partisi gizli-açık bütün mücadele biçimlerini işçi sınıfının en geniş örgütlülüğünü açığa çıkarmak, komünist partisini işçi sınıfı arasında örgütlemek üzere ustalıkla kullanmak, açık mücadeleyi gizli mücadeleye tabi olarak sürdürürken birbirleri arasındaki bağı ilişki ve çelişkileri yönetmeyi öğrenmek zorundadır.

Burjuvazinin faşizmi tesis ettiği koşullarda örgütlenmenin illegallite ağırlıklı olarak sürdürülmesi ve faşizmin geriletilmesi ile yasal mücadele olanaklarının kullanılabilir hale geldiği durumda etkin şekilde bu mücadele araçlarından işçi sınıfının devrimci diktatörlüğünü kurmak için faydalanılması buradaki temel yaklaşım olmak zorundadır. Salt illegal bir mücadele sınırları içerisine hapsedilmiş komünist partisinin işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle kuracağı bağ her iki mücadele yöntemini kullanmakta olacağı kadar güçlü olmayacaktır.

Burjuvazinin diktatörlüğünün yıkılıp işçi sınıfının devrimci diktatörlüğünün kurulması için verilen mücadelenin izleyeceği yol zaman içerisinde farklılıklar gösterebilir ancak burada önemli olan MLM ilkelere bağlılıktır. İlkelerin esnetilmesi, çarpıtılması, revizyonist saldırılarla gevşetilmesi

kabul edilemez. O halde, komünist partisi günün, anın değişen koşullarına göre yenilenmeyi ve günün, anın ortaya çıkardığı koşullara göre mücadele biçim ve araçları ortaya koymayı bilmelidir. Böyle olmadığı takdirde sonuç olarak aynı durumun tekrarlandığı basmakalıp bir mücadele ortaya konulmuş olur. Fiziğin temel kurallarına göre "aynı bileşenlerle, aynı koşullarda ve aynı yöntemi kullanarak yapılan deney hep aynı sonucu verir."

İnsanlığın ilerlemesinin nicel birikimi ile bunun nitel bir değişime dönüşmemesi için karşı-devrim mücadelesi veren kapitalizmin bu uzlaşmaz çatışması işçi sınıfının devrimci müdahalesi ile çözülmek zorundadır ve bu zorunluluk içinde yaşadığımız dünya Marx-Engels-Lenin-Mao zamanından nicel olarak ne kadar farklılaşmış ve bu bakımdan işçilerin de biçimsel olarak durumları ne derece farklılaşmış olursa olsun, işçi sınıfını tarihi devrimci rolünü oynamak üzere her geçen gün toplumsal devrimler sahnesine davet etmektedir.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin gösterdiği bir gerçeklik de yalnızca işçi sınıfının, amaca yönelen eylemlerinde tutarlılık gösterebileceği, diğer katmanların sınıfsal ilişkilerinden doğan çelişkileri nedeniyle eylemlerinin şu ya da bu aşamasında burjuvazinin saflarına dönmeye açık olduğu gerçeğidir.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, Komünist Partisi'nin önderlik etmesi halinde işçi sınıfının devrimci iktidarını kurabileceğine aksi halde kendiliğindenciliğin mağlubiyete mahkum olduğuna ilişkin doğrudan ve dolaylı sonuçların olduğu müthiş bir devrimci eylemdir. Öğrenmek ve uygulamak için diyalektik materyalist yaklaşım ışığında daha çok incelemek zorundayız.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi üzerinde yaşadığımız topraklarda, sınıf mücadelesinin seyri ışığında birleşik devrimci mücadelenin başarıya ulaşacağının geçmişten günümüze aktarılan somut kanıtlarından biridir. Türkiye devrimci ve komünist hareketi, başta işçi sınıfı olmak üzere kitlelerin mücadelesi ve direnişi içinde örgütlendiği ve konumlandığı koşullarda (işçi sınıfı ve kitleler içinde örgütlenmesinin nicel ve nitel ağırlığını sürekli bir şekilde arttırdığı durumda), iktidar mücadelesi için elini güçlendirecektir. 15-16 Haziranlar, Geziler ülkemizde sınıf mücadelesinin, işçi sınıfının iktidar mücadelesinin şanlı ve canlı kanıtları olarak yaşamaya devam ediyor.

Suriye Seçimleri: % 95 Esad, % 5 Beşar...

*Seçim gösterisi,
Suriye halkının
çıkarına değil
Rejimin varlığının
devamı için hayata
geçirildi. Bu gösteri
Şam iktidarını
bölgede rahatlatan
bir enstrümandan
öteye geçmeyecektir.*

On yıllık bir iç savaş süreci yaşayan Suriye’de, rejim, kendisini yeniden tahkim edebilmek ve dost-düşmana “hala ayakta” mesajı verebilmek için 26 Mayıs’ta seçimlere gitti. Rejimin kendi verilerine göre seçime katılım oranı % 78.64 oldu. Bu, rakamsal olarak 14.2 milyon kişiye tekabül ediyor. Beşar Esad’a rakip olarak iki aday daha seçime katıldı. Rejim “karşıtlığı” ile bilinen Mahmud Ahmed Muri ile BAAS ile önceki dönemlerde ittifak halinde bulunan Arap Sosyalist Birlik Parti üyesi Abdullah Sallum Abdullah’ın aldıkları toplam oy oranı % 4.5 olarak açıklandı. Beşar Esad’ın ise % 95.5. Bu açıklamaya göre yaklaşık 13.5 milyon kişi Esad’ı seçmiş oluyor.

Seçim süreci başlatıldığında en kritik nokta Kuzey-Doğu Suriye Özerk Yönetimi (KDSÖ)’nin ve Suriye Demokratik Meclisleri (SMD)’nin alacağı tavır oldu. Yapılan görüşmelerde rejim, SMD ve KDSÖ’nün demokratik seçim, eğitim ve yargı alanındaki kimi taleplerini kabul etmeye yanaşmadı. SMD açıklama yaparak seçimin demokratik atmosferde gerçekleşmesinin mümkün görünmediğini, dolayısıyla seçime katılmayacaklarını duyurdu. KDSÖ yönetimi de bölgede seçim sandıklarının kurulmayacağını ilan etmiş oldu.

Rejim, faşist TC devletinin işgali altındaki bölgelerde de seçime katılım olduğunu açıkladı ancak katılım oranı hakkında bilgi vermedi. Seçim, esasta Rejimin kontrolü altındaki bölgeler ve bazı Suriye dış temsilcilikleri ile sınırlanmış oldu. 2011 yılından bu yana yapılan ikinci seçim pratiği ile Esad rejimi kendisine 7 yıl daha iktidar garantisi vererek, aile hanedanlığının ömrünü neredeyse 60 yıla çıkarmaya odaklanmış durumda.

İşyanın sembol kentlerinden olan Dumma’da oy kullanan Esad, seçimleri her ne kadar bir meydan okuma olarak lanse

etse de Rejim sahiplerinin devlet ve bölge üzerinde bir hakimiyet sağlama sorunu yaşadıkları ortaya çıkmaktadır. Deraa’da bulunan Rejim karşıtlarının boykot çağrısına ve bombalama eylemlerine rağmen seçime katılımın gerçekleştiği açıkça çıkmış oldu. Yaşanan on yıllık ekonomik yıkımdan, 6 milyonu aşan dış göçten, işgallerden ve direnişlerden sonra Suriye’de mevcut durum farklılaşmış, Özerk Yönetim’in yanı sıra TC de işgal alanlarını genişletmişti. Şam iktidarı, tüm hakimiyeti Rusya’nın eline vererek süreci aşmaya çalışmıştı ve bu durum bugün de esasta devam etmektedir. Böylesi bir tabloda Suriye halkı, Esad’ı hala bir çözüm gücü olarak görebilmektedir. Ancak esasen bir alternatif güç yaratılamadığından halk genel olarak Esad rejimine tabi durumdadır.

Avrupalı emperyalist devletlerin, TC’nin ve ABD’nin bilindik “seçimi tanımama” açıklamalarına karşı Esad’ın bir “meydan okuma” tavrı ile seçimle yaşanan sürecin niteliksel olarak değişmeyeceğinin işareti verilmektedir. Esad rejimi ise bir yandan kendi saflarını tahkim ederken diğer yandan bölge çapında varlığını koruyacak girişimler amaçlamaktadır. Özellikle Arap Birliği çerçevesinde etki gücünü artırma yoluna giderek kendisini kuşatan siyaseti boşa çıkarma adımları atacaktır. Bu da yeniden Suudi Arabistan başta olmak üzere “müzakerelerin başlatacağı” anlamına geliyor. Bu görüşmelerde Rejimin istekleri (ihtiyaçları) ise ortada; en temel mesele ekonomik kuşatmanın yarılması, ABD’nin bir şekli ile baypas edilerek ülkeye sıcak para, sağlık ve temel gıda ürünlerinin akışının sağlanması, bu anlamda Körfez ülkeleri ile ilişkilerin yeniden başlatılması... Arap Birliği’ni bu temelde bir kaldıraç olarak görülmektedir. Şam iktidarı diğer yandan Rusya ve İran üzerinden yürüttüğü uluslararası müzakereleri kendi denetimine alma gayreti içindedir.

Esas Sorun İran Etkisi

Ekonomik olarak darboğazı aşmak için Ekonomi Bakanı Muhammed Samir Halil, Rusya ziyaretinde ülkenin yatırımları çekme konusunda güçlü potansiyeli olduğunu açıkladı. Samir Halil’in açıklamalarından Şam hükümetinin vakit kaybetmek istemediği ortaya çıkıyor. Yeni yasal düzenlemeler yapılarak özellikle Rusya-Çin kutbunun daha fazla ekonomik yatırım yapması ve devletin tüm teşvik imkanlarının seferber edileceği konusun-

da işareti vermiş oldu.

Rejimin bu hedeflere ulaşabilmesi için yapmak istediği görüşmeler öncesinde **güçlü bir iktidar** imajı yaratması oldukça önemliydi. Bu anlamda yapılan seçimlerin büyük oranda Esad’ın kazanması gerekiyordu. Rejim tüm kodlamaları bu temelde gerçekleştirerek sonuçların % 95.5’ini Esad’ın lehine sonuçlanması sağlandı.

Seçimlerin demokratik ve özgür bir ortamda gerçekleşmemiş olması ile halkın Esad’dan başka alternatif bir gücü görememesi, ortaya böylesi bir seçim sonucunu çıkarmıştır. ABD ve AB’li emperyalist devletlerin engelleyemediği nokta buradadır. Teşvik ettikleri gerici güçlerin İdlib dolaylarına çekilmeleri, Rejimin tekrar Rusya’nın yoğun desteği ile ayakta kalmasını sağlamıştır. Suriye halkı genel olarak yaşanan bunca süreçten sonra Esad’ı hala iktidarda görmekte ve devamını istemektedir. Bu istem tamamen yıkımın ve ambargo koşullarının bitmesine yöneliktir. Ancak Suriye halkının bu istemi emperyalistlerin nezdinde bir değer ifade etmemektedir. Aksine emperyalist güçlerin Suriye’yi yeniden paylaşma arzuları devam etmektedir.

Rejim kendi seçim sonuçlarını arkasına alarak farklı hamlelerde bulunma talebine karşılık, bölge devletleri ve İsrail-ABD güçlerinin sürece özgü en temel taktiği İran’ın yalnızlaştırılması ve kuşatılmasıdır. Bu istem BAAS Rejiminin iktidardan uzaklaştırılmasından daha önemlidir. ABD ve AB’li emperyalistlerin tüm pratikleri son tahlilde Rusya-Çin kutbunun kuşatılması üzerine kuruludur. Bu kuşatma adımlarının en önemli durağı İran’ın bölge siyasetinde geriletilmesi ve yalnızlaştırılmasıdır. İran’ın Yemen’den Suriye ve Lübnan’a kadar uzanan milis güçlerinin varlığı, İsrail-ABD güçlerinin hedefi anlamına gelmektedir. Önümüzdeki süreçlerde bu bağlamda baskı ve fiziki saldırı politikaları gündeme gelebilecektir.

Esad rejimi karşıt güçler arasında daha kabul görülür bir pozisyona doğru gitmektedir. Başta TC olmak üzere birçok bölgesel güç ve uluslararası emperyalist güçler, Esad’ın iktidardan gitmesini güçlü bir şekilde talep etmemektedir. Zira İran üzerinde kurulacak baskı ve kuşatma siyaseti bir adım daha öne çıkmış durumdadır.

Rejimin temel BAAS’çı politikaları gereği, Özerk Yönetim ve SDM’nin demokratikleşme taleplerini karşılaması mümkün görünmemektedir. Bu durum Rejimin zayıf halkasını oluşturmaktadır.

Eğitim alanında ve yargı alanında önerilen karşılıklı tanınma prosedürlerinin Rejim tarafından reddedilmesi, Esad rejiminin Kürt sorununa bakış açısını net olarak ortaya koymaktadır. İnkâr ve imha siyasetinin Rejim saflarında politikanın esasını oluşturduğu görülmektedir.

Seçimlerin Esad’ın kazanması üzerine kurulması Rejimin bekası açısından vazgeçilmez bir noktada durmaktadır. Dolaylı veya dolaysız bir biçimde tüm halkın Esad’ın seçimine göre yönlendirmesi tamamlanmış bulunmaktadır. Bu açıdan rakiplerin seçimi de bu çerçevede olmuştur. Kabul edilebilir düzeyde bir “demokrasi” ve seçim tiyatrosunun sergilenmesi ile Esad, önümüzdeki süreçte daha atak bir politika izleyecektir. Ancak savaş tamamlanmalarının çalındığı Ortadoğu coğrafyasında rejimin eski gücüne kavuşması oldukça zor görünüyor. Seçim gösterisi, Suriye halkının çıkarına değil Rejimin varlığının devamı için hayata geçirildi. Bu gösteri Şam iktidarını bölgede rahatlatan bir enstrümandan öteye geçmeyecektir.

Onur Haftası Yaklaşırken HDK LGBTİ+ Meclisi ile Sohbet Her Şeyin İçinde, Her Şeyin Karşısında ve Her Şeye Rağmen...

29'uncu Onur Haftası'na giderken HDK LGBTİ+ Meclisi ile bir söyleşi gerçekleştirdik. Meclis aktivistleri Rukan Açkani, Yıldız İdil Şen ve Heja ile hem süreci hem de Onur Haftası'nın Sokak teması üzerine konuştuk.

Aynı anda Kürt, politik ve LGBTİ+ kimliğine sahip olmanın ne demek olduğu üzerine konuşurken Heja, Rukan ve Yıldız'ın daha çok eleştirel görüşlerinin öne çıktığını gördük, her bir yanla mücadele etmenin politik yorgunluğunu hissettik. Bütün zorluklara rağmen, bu zorlukların kendisinin aynı zamanda bir yol açtığını, çalışmaya yapılan her katkının ne kadar değerli sonuçlar ürettiğini ve bunun motivasyonunu fark ettik. Bu söyleşi ve sonucunda yeniden dinleme fırsatı edindiğimiz HDK LGBTİ+ Meclisi çalışmalarının tek cümlelik anlatımı nedir diye düşündüğümüzde, aklımızda yarım bir cümle beliriyor: Her şeye rağmen...

Şimdi biz soralım, Rukan, Heja ve İdil sohbet etsin.

İstanbul Sözleşmesinde yer alan ve LGBTİ+'ların yaşamlarını korumaya dönük maddeler hedef gösterilerek sözleşmeden çıkılma süreci başlatıldı. Aynı dönemde Kayyum rektör Melih Bulu'nun Boğaziçi Üniversitesi'ndeki ilk faaliyeti BÜLGBTİ+ kulübünü kapatmak oldu. 6 - 8 Mart eylemlerinde Gökkuşluğu bayrakları alanlara alınmamaya çalışıldı. Sürece şöyle bir baktığımızda LGBTİ+'ların görünürlüğüne dönük yoğun bir saldırı yaşandığını görüyoruz. 29'uncusu kutlanacak olan İstanbul Onur Haftası'na giderken bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Rukan Açkani- Bu seneki sürecin öncesinde, LGBTİ+ hareketinin doğrudan iktidar tarafından hedef gösterilmesi Kürdistan'daki savaşın başlangıcıyla hemen hemen aynı zamana denk geliyor. AKP – MHP bloğunun artık birleştiği, Kürtlere karşı Kuzey'de ve Rojava'da büyük bir savaşın başlatıldığı bir dönemi yaşıyoruz. Bütün ülkede de faşist bir rejimin politikalarına resmen başlandığı dönemde, bunun kaçınılmaz bir sonucu olarak LGBTİ+ aktivistleri ve etkinlikleri de artık doğrudan hedef alınmaya başlandı.

İlk önce Ramazan ayı bahanesiyle Onur Haftası engellendi. Daha sonra ramazandan çıkılsa bile bunun “ahlaksızlık”, “sapkınlık” olduğu gibi bir dil değişimiyle yasaklar kalıcılaştı.

Heja- Belki biraz 6-8 Mart eylemleri

rinde gökkuşluğu bayraklarının alınmaması üzerine de konuşmak gerekir. Boğaziçi direnişinin başından itibaren Rukan'ın söylediği gibi, ciddi, yoğun ve net saldırılar gerçekleştirilmeye başladı. Ama 8 Mart'ın zaten senelerdir yasaklı olmasıyla bu sene 6 Mart'ta bir sürü insan, bir sürü lubunya varken biz, sadece orada trans ve Kürt olduğumuz için gözaltına alındık. Bu da aslında hükümetin, salt LGBTİ+'lara da saldırmadığını, kesişimsel noktada olan Kürt LGBTİ+'lara çok daha fazla saldırdığını gösteriyor.

Hükümet her zaman LGBTİ+'lara yönelik bir nefret taşıyordu. Kürtlere zaten, bunu konuşmaya bile gerek yok, git gide artan bir saldırı hali var. Bunun ortasında, kesiştiği yerde de biz duruyoruz Kürt LGBTİ+'lar olarak. Özellikle politikalarımızda, hem Kürdistan'a dair bir söz üretmeye hem de LGBTİ+ haklarına dair bir söz üretmeye çalışıyoruz. Bu da bizi hedef haline getiriyor.

Rukan- Bence bu hedefe, “Neden bu hükümet, bu adam bu kesişimsel yerde duran insanları hedef gösteriyor?”un cevabını da eklemek gerekir. Çünkü benim aklıma ilk gelen şey: Korkmaları... Çünkü hükümetlerin şimdiye kadar ki genel tavırları bütün toplumsal muhalefeti bir birinden ayırmak. Sadece kendi mücadelelerini yürütmeye odaklamak. “Feminist bir yürüyüşte LGBTİ+ bayrağının olmaması gerektiğini” söylüyorlar. Ya da mesela eskiden izin verilen Onur haftalarında Kürdistan bayrağına izin verilmiyordu. Çünkü bunların hepsinin bir araya geldiği yerde yıkılmalarının keşin olduğunu biliyor. Bu nedenle de dinamiklerin bir araya gelmesini engellemeye çalışıyorlar. Asıl bu dinamikleri bir araya getirecek olanlar da işte tam olarak bu kesişimsel alanda duranlar, Kürt ve LGBTİ+ olanlardır. Bütün bu dinamikleri her iki alanda olan insanlar bir araya getirebilir.

Yıldız İdil Şen- Rukan'ın dediği yer çok önemli. Savaşın başlaması durumu. Böyle dönemlerde savaş bir turnusol kağıdı görevi görüyor. Neden bu saldırıların hedefinde LGBTİ+'lar var? Ben biraz buna değinmek istiyorum. Bu iktidar, bütünsel bir politika olarak, kendi dönemsel politikalarını hayata geçirmek istediği zaman LGBTİ+'lardan başlıyor.

Bundan yıllar önce başbakanlık seçimlerinde “LGBTİ+'lara Anayasal güvence şart” deniliyordu. O zaman dönemsel politikalarını hayata geçirmek için buna

ihtiyaç duyuyorlardı. Ama bugün çıkıp doğrudan hedef gösterebiliyorlar. Aslında LGBTİ+'lar bazen ortasında bazen solunda bazen sağında hep hedef tahtasında oluyor. LGBTİ+'lar varoluşları dolayısıyla ya da durdukları yerden kaynaklı en çok saldırıya açık olan kesimdi onlar için.

HDK LGBTİ+ Meclisi işte bu kesişimsel yönüyle öne çıktığını düşünüyoruz. Daha önceki açıklamalarımızda da hep buna değiniyorduk. İktidar, kendine karşı olan kesimleri sürekli terörize ediyor. Biz zaten Kürt olduğumuz için yıllardır terörist ilan ediliyorduk, Kürt halkı yıllardır terörist ilan ediliyor. Bu kez biz LGBTİ+ kimliğimizden kaynaklı, ibne olduğumuz için ikinci kez farklı bir şekilde terörist ilan ediliyoruz. HDK LGBTİ+ Meclisi böyle bir noktada duruyor.

Yakın geçmişe baktığımızda, ege-menlerin iki temel odağa saldırdığını görüyoruz. Bunlardan biri Kürtler ikincisi LGBTİ+'lar, hatta belki de en fazla saldırı Kürtler ve LGBTİ+'lara dönük gerçekleşiyor. HDK LGBTİ+ Meclisi, politik – Kürt ve Trans yönüyle öne çıkıyor. Bu üçünün birleşimi olan bir mecliste örgütlü olmanın avantajları – dezavantajları nelerdir desek...

Rukan- Biraz gerçekçi konuşmak gerekirse, çok fazla cephe var. Bulunduğumuz yer uçta oluyor ister istemez. Varoluşumuz uçta oluyor. Orta nere, geri nere, uç nere? Bu başka bir tartışma elbette ama... Sadece siyasal iktidar da değil, başka başka toplumsal iktidar odakları tarafından uca getirilmiş bir pozisyondayız. Dolayısıyla yaptığımız politika da elbette buna uygun olacak. Bu da çok fazla cephe oluşturuyor. Toplumlara karşı bir cephe var ama aynı zaman da toplumsal muhalefet içerisinde de sol sosyalist hareketler için de LGBTİ+

varoluşuna bir cephe var. Bazı sol sosyalist hareketler için Kürt varoluşu ya da feminist hareket için trans var oluşu, LGBTİ+ hareketi içerisinde Kürt varoluşu. Bunların hepsi ayrı ayrı zorlanma noktaları demek ve bunun üzerinden ürettiğin politika sana çok fazla cephe açıyor.

Ama aynı zamanda müthiş bir avantaj. Yine daha önce söylediğimiz sebeplerden dolayı bu varoluş ve bizim kurduğumuz, inşa ettiğimiz politika bu noktada öncü bir yerde duruyor. En azından öncülerden bir tanesi gibi duruyor.

Kazanımlar ancak en dezavantajlı grupta olanı, onu kolladığımız ve gözettiğimiz anda herkesin kazanımı olur. Çünkü çoğunluğun değil de en azınlık olanı güvenceye aldığımız zaman bütün toplum refaha kavuşmuş demektir. O yüzden böylesi bir avantajı da var.

Çok uzun bir süreç aslında bu. Bir be biz şey gibi görmüyoruz; olacak – bitecek biz bunu kazanacağız gibi bir şey değil. Bir temel inşa ediliyor ve biz bu duvarda bir taş olmaya çalışıyoruz. Küçük küçük de olsa ben bu durumu görüyorum. Hem psikolojik hem de politik olarak çok fazla yıprandığımız bir süreç oldu bu bizim için. O yüzden bazı kazanımları pozitif bir yerden görmemiz çok zor oluyor. Ama yine de böyle biraz daha serin kanlı bir yerden baktığımızda aslında yaptığımız eleştirilerin, yaptığımız eylemlerin, kurduğumuz söylemin LGBTİ+ hareketini bir yere çektiğini kesin olarak söyleyebilirim. Feminist hareketi bir yere çektiğini ya da onları da bir şeylere düşünmeye sevk ettiğini söyleyebilirim. Kürt özgürlük hareketinde bir yankı yarattığını söyleyebilirim. Hala belki istediğimiz öncü pozisyonunda değiliz ama muhakkak olacağız.

Yıldız- Aslında burada dezavan-

tajları sıralarsak bitmez. Ama şuradan kuruyorum ben. En çabuk vazgeçilebilen kesim LGBTİ+'lar. Hem toplumsal muhalefet açısından hem sol sosyalist hareket içerisinde ya da Kürt LGBTİ+'lar olduğumuz için LGBTİ+'lar içerisinde en çabuk vazgeçilebilecek kesimiz. E bu da, bu süreçler insanı sürekli yıpratıyor.

Biraz iyi yönüyle baktığımızda aslında bir alternatif oluşturmuş oluyorsun, öncü görme noktası orası. Hali hazırda hem LG-BTİ+ hareketi içerisinde hem de Kürt hareketi içerisinde Kürt LGBTİ+ sözü üreten, buna dair politika üreten çok az – hatta hiç kurum yoktu şu ana kadar. Böyle bir dönemde sen bir alan açıyorsun aslında Kürt LGBTİ+'lara. Örgütlenme alanı, söz söyleme alanı, kendini kendi kimliğiyle ifade etmesi için bir alan açıyorsun. Hem politik anlamda bir alan hem de güvende ve kendini özne hissettiği bir alan.

Yaşadığı herhangi bir olumsuz olayda da gelip sığınabileceği bir yer oluyor onun için (bu düşünceye hem Heja hem de Rukan katıldıklarını en büyük avantajın bu olduğunu söyleyerek birlikte vurguladılar).

Heja- Ben kendi aktivizmimi ve düşüncelerimi, HDK LGBTİ+ Meclisi içinde en çok oradan kuruyorum. LGBTİ+ hareketinin zaten genel olarak örgütlenmesi biraz dayanışma üzerinden de gerçekleşiyor ve biz aslında onu kurmaya da çalışıyoruz. Yani ne kadar dayanışabilirsek, birilerine ne kadar temas edebilirsek -bu kişiler genelde bizim gibi dezavantajlı kimliklere sahip oluyor- o kadar kazanım gerçekleştirmiş gibi geliyor bana.

Bu konuda, Trans Dayanışma Dolabı 2 – 3 aydır yapmaya çalıştığımız yeni bir projemiz. O baya bi' ileriye götürdü meclisi. Yani sadece politik söz üretmek değil, politik alan açmak değil aynı zaman da dayanışmadan doğru bir şeyler yapmak.

-Yıldız, ilk vazgeçilen çalışma LG-BTİ+ çalışması oluyor demiştin. Kurumların kendisi toplum nezdinde örgütsel bir zarar mı gördüğünü düşünüyor. LGBTİ+ çalışmasının LGBTİ+ çalışması dışındaki alanları da ileriye taşıdığı – taşıyabileceği düşünülmüyor mu?

Aslında zarar gördüğünden değil, burada da savaş meselesi devreye giriyor. 5 – 6 yıl öncesi 7 Haziran 2015 sürecine baktığında, HDP gayet iyi bir şekilde LG-BTİ+'larla yan yana geliyor, vekil adayı çıkartıyor, politikasını yapıyor, Eş başkanlar söylem üretiyor, etkinlikler yapıyor. Bu kimliğinden kaynaklı değil, burada savaş faktörünü görebiliyorsun.

Savaş işin içerisine girdiği zaman, hem LGBTİ+ hareketi Kürt olduğun için senden vazgeçiyor hem de politik alandaki sol örgütler, ya da HDK ya da HDP senden

vazgeçebiliyor. Daha önce HDK LGBTİ+ Meclisi vardı, savaşla birlikte dağıldı, tutunamadı. Mesela şu an HDK LGBTİ+ Meclisi'nde örgütlü insanlar da tutunamayan insanlar aslında. Meclise dönüp baktığımızda bunu görebiliyoruz. Bu insanlar ne kendi kurumu içerisinde, ne Partisi içerisinde tutunabilmiş, ne Türk LGBTİ+ hareketi içerisinde ne de başka bir yerde tutunabilmiş. Hepsinin de ortak özelliği bu. Böyle bir alanda hem kendileri için hem de diğer tutunamayan ya da bu noktada dayanışmak isteyen Kürt LGBTİ+'lara alan açılıyor. Biz de bunun öncülerini olmaya çalışıyoruz. Bu bizim için ateşten bir gömlek gibi, (abartmıyorum galiba) gerçekten öyle.

Rukan- En üstte, en temelde savaşın bütün bunlara sebep olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda bütün sorumluluğu ve meseleyi hükümete atmamak için şunu da konuşmak gerekiyor...

Toplumsal muhalefetteki kurumlar, sol – sosyalist, Kürt kurumları için meselelerin arasında bir hiyerarşi var, bir sıralama var.

Bunun en başında savaş geliyorsa -ki anlaşılabilir, fakat burada da savaşa nasıl baktığımız önemlidir. LGBTİ+ bu hiyerarşinin en sonunda geliyor, toplumsal meselelerde sadece çok önemli görülen krizler çözüldüğünde LGBTİ+'lara sıra gelebilirmiş gibi bakılıyor. O öncelik sıralamasında en sonda. Ama LGBTİ+'lar bu toplumun içindeler, LGBTİ+'lar bu savaşın da içindeler, LGBTİ+'lar bu ülkenin de içindeler. Hali hazırda bütün bu krizlerin hiçbirisi de bir birinden bağımsız değil, bu meseleleri sıralamanın en tehlikeli yanı burası.

Kadın meselesi ataerkiden, ataerki savaştan, savaş kapitalizmden, kapitalizm homofobiden bağımsız ve azade değil. Bunların hepsi mevcut yaşadığımız sistem içerisinde. Kapitalist sistemden doğuyor ve hepsi günün sonunda birbirine bağlanıyor. Meseleleri birbirinden ayırtırmak bu yüzden tehlikeli. Bu ayırtırma sürecinde öncelemediğin kişiler, öncelediğin kişilerden daha fazla zarar görüyor. Bütün bu krizli süreçlerde LGBTİ+'lar en fazla zararı görenler oldu.

LGBTİ+ hareketinin çoğunluğu orta ve üst sınıf, birazcık daha eğitilmiş ve genelde de Türklerden oluşuyor. Bir şekilde Türk'lüğe adapte olmuş kesimlerden oluşuyor. Kişiler öyle olmasa bile hareketin kendisi böyle. Dolayısıyla bir savaş çıktığında bu meseleyi kendi meselesi gibi görmüyor. Ama savaş dediğimiz şey -eskiden bu tartışma çok yapılıyordu- transfobiden ne kadar, homofobiden ne kadar azade? Bu tartışmalar tüketilmişken şimdi geldiğimiz noktada böyle özellikle savaştan sonra LG-BTİ+ hareketi kendini bu süreçten sıyırdı, ayırdı. Zaten hedef gösteriliyorlar, daha

fazla hedef gösterilmek ve terörist olmak istemiyorlardı. Ama geldiğimiz noktada yine teröristler. Kürtler kadar değil belki ama yine teröristler, çünkü bundan kaçış yok, bu ülkede terörist olmaktan kaçış yok. Bunu bu ülkede ilk yaşayan Kürtlerdi ve şimdi sıra herkese geldi, artık bunu herkes biliyor, artık az çok herkes terörist.

Pandeminin içerisinde geçen 2'inci Onur Haftası olacak. Alanların daraltılıp, kazanımların yok edilmeye çalışıldığı ve bir yanda da evde kalın çağrılarının yapıldığı bir dönemde Sokak teması anlamını nasıl buluyor?

Heja- Pandemiden en çok etkilenenler yine lubunyalar oldu. Özellikle çok somut bir örnek olarak Bayram Sokak'ın kapısına mühür vurdular. Lubunyalardan -belki biraz da mecburen- güvencesiz seks işçiliği yaptığı yer kapatıldığında özellikle trans kadınlar sokakta kaldılar, çalışamadılar. Pandemi ilk önce buradan bir vurdu zaten lubunyaları. Bir de pandemi sürecinde lubunyalardan eve dönmesi meselesi var. Zaten ailevi problemlerden kaçan çoğu lubunya tekrar eve döndüğünde yeniden kendini oraya ait hissetmedi. Birçok lubunya yeni bir hayata tutunmaya çalışırken tekrar geriye dönüş yaşaması ciddi problemlere neden oldu. Birçok lubunya maalesef intihar etti.

O yüzden ben sokak temasını anlamlı buluyorum. Bir yandan evlerin çok güvenli ve aslında dönülmesi gereken alanlar olduğu hükümet tarafından hayat eve sığar denilerek sürekli tekrar edildi. Bunun böylele olmadığını hepimiz biliyorduk ve hepimiz yeniden gördük. En çok da lubunyalar açısından gördük. O yüzden sokağa çıkmak ya da sokak üzerinden bir şeyler yapmak Onur Haftası'nda bana iyi bir yerden geliyor.

Fakat bir yandan da şunu sorguluyor değilim. Şu anki LGBTİ+ hareketinin durduğu yer sokakla ne kadar ilişkili? Boğaziçi sürecinden itibaren sokakta bir direniş gördük. Bizim de hem Boğaziçi sürecinde hem de 6 Mart'ta gözaltına alındığımız süreçte sokakta olmayı gördük. Ama bu ana akım LGBTİ+ hareketini ne ölçüde etkiledi ya da bu ana akım LGBTİ+ hareketi bu direnişlere ne kadar dahil oldu, ne kadar sahip çıktı; hangisine sahip çıktı, hangisine sahip çıkmadı bu da önemli. Yani Boğaziçi'ne sahip çıkıp başka direnişlere sahip çıkmama durumları da ne yazık ki yaşandı. Açıkça konuşmak gerekirse 6 Mart gözaltılarına sahip çıkılmadı.

Rukan- Bu, neye sahip çıkılıp ne ye sahip çıkılmaması durumu üzerine konuşabiliriz bence. Yıllardır, bu ülkede son 5 yıldır büyük eylemler oluyor LGBTİ+ eylemleri, 8 Mart eylemleri vs... Ama ne hikmetse Onur Haftası sokak temasını bu sene seçti.

Bu Boğaziçi Direnişi'nden ne kadar azade? Boğaziçi'ndeki direnişin aynısı ODTÜ'de de oldu, aynısı İstanbul Üniversitesi'nde 5 yıl önce oldu. Ama Onur Haftası bu sene seçmeyi tercih etti.

Yıldız- Aslında yapılan eylem de değil, yapılan eylemin etkisi, kamuoyuna yansması ve görünürlüğü oldu, eylemin kendisi olmadı. Bu da kötü bir şey bir yandan da.

Heja- Mesela Boğaziçi Üniversitesi'nde LGBTİ+'lar teröriste edilmesini, kulüp odasının basılıp buradaki kitaplar üzerinden yapmaya çalıştılar. Zaten Kürtlerle o kadar iç içe ki bu teröriste etme hali. Devlet bunu görüyor fakat biz bunu göremiyoruz ne yazık ki. Bu açıdan tüm bunları bir birinden ayırmak, bana seçilmiş bir şeymiş gibi geliyor, sahip çıkılmaması bilerek yapılan bir şeymiş gibi geliyor.

Rukan- Onur Haftası yasaklandığından bu yana -pandemi süreci dışında- Onur Haftası'nda LGBTİ+'lar hep Taksim'deydi, hep yaratıcı eylemlerde bulundular. Farklı farklı bir takım eylem pratikleri sunuldu. Bir sokakta değil her yerdeyiz çağırısı yapıldı, basın metnini siz burada okutuyorsanız biz her yerde okuruz denildi ve yapıldı.

Peki Sokak teması, LGBTİ+'ların kazanmış olduğu alanları genişletmeye dönük bir politika taşıyor mu?

Aslında çıkışı biraz, "biz gettoları değil bütün şehri istiyoruz" anlayışı üzerine şekilleniyor ama geldiğimiz noktada gettoları elimizde tutmaya çalışıyoruz, kazandığımız yerleri elimizde tutmaya çalışıyoruz.

Yıldız- Bu da biraz pandemiyle birlikte böyle oldu. Sokak kültürü, gerçekten LG-BTİ+ hareketi özellikle trans hareketi için uzak bir yerde değil. Çünkü sokak, kimimizin evi, kimimizin yaşam alanı, çark ya da cadde bakımından ele alırsak kimimizin iş alanı. Bu noktada pandeminin etkisini ciddi düzeyde görebiliyorsun.

Gerçekten gönül bu şehrin her sokağında her caddesinde her mahallesinde alıktıra alıktıra, zırlı zırlı yürümek isterdi ama maalesef Taksim'i elinde tutmak istiyorsun hatta Mis Sokağı elinde tutmak, bir mekanı elinde tutmak istiyorsun. O yüzden bu seneki tema benim içinde çok değerli.

Ne olursa olsun bu süreci sahipleniyoruz yani.

Son olarak ne söylemek istersiniz?

Onur Haftası kapsamında deneyimlerimizi, sokak - direniş deneyimlerimizi anlatan, sokağı nasıl ele aldığımızı anlatan bir etkinliğimiz olacak. Etkinliğimizin içerisinde panelimiz de olacak. HDK LGBTİ+ Meclisi olarak online gerçekleştireceğimiz bu etkinliğe herkesi bekleriz.

Söyleşi kısaltılarak yayımlanmıştır. Tamamı sitemizde yayımlanacaktır.

PUSULA

POLİTİK GERİLİK VE YETMEZLİK...

Teorik gelişmişlik ve ideolojik sağlamlık, faaliyetin gelişim seyriyle sıkı bağlara sahip olduğu için bu konudaki tek sihirli formül mücadeleyi büyütmeektir.

Geçen sayımızda okuma ve özellikle yazma faaliyetine uzak duruşumuz üzerine bir şeyler söylemeye çalışmıştık. Bu alabildiğine ilişkili iki başlıkta geri durum, başka bir dizi çalışma-önlem-öneri vb.nin yanında pratik müdahale ve çeşitli kararların alınması ile tersine çevrilebilir. Dönemsel olarak ya da faaliyet alanları özgülünde yoğunlaştığımız zamanlar olsa da bütünlüklü ele alma ve sonuçları kolektifimize mal etme anlamında beklenen tablonun gerisinde olduğumuz kabul edilmelidir.

Buradan ilerleyerek değinmemiz gereken bir başka konu da “**politik gerilik ve yetmezlik**” hususudur. Tüm toplamı kapsayacak biçimde genel anlamda bünyemizin teorik-politik konularda yetmezlik ve eksiklikler taşıdığı gerçektir. Bunu politik seviyede “**gerilik**” olarak tanımlamak da yanlış değildir. Sorun içinin nasıl doldurulduğudur. Çünkü bu olguyu abartılı biçimde ele alma ve kötümser bir gözle yorumlama halinde ortaya çıkacak güvensizliğin büyük zararları vardır.

Birincisi; durum, ideolojik gerilik noktasına çekildiği takdirde içinden çıkmak olanaksız hale gelmektedir. Elbette politik gerilikle ideolojik seviye arasında bir bağ vardır ama oransal bir çakışmadan söz edilemez. Bir kişinin politik seviyesindeki ileri olma durumunun ideolojik gelişmeyi etkileyeceği ama belirlemeyeceği bilinmelidir. Politik gelişmenin gösterilmediği koşulda ideolojik seviyenin de gerilemeye girmesi kaçınılmazdır.

İkincisi; “gerilik” saptaması görecelidir. Burada belli bir kriter yoktur. Kime ve neye göre bir gerilikten söz ediyoruz. Belli bir kıyas yapılmak zorundadır, evet, çünkü “ileri”likten anlaşılan bir şeyler olmalı ve bunu

somutlayan örnekler verilebilmelidir. Örneğin devrimci önderlerin ya da önder yoldaşımız İbrahim Kaypak-kaya’nın taşıdığı seviye... Ancak sadece kıyas ile sınırlı kalındığında bu da görece olumsuz sonuçlarla karşı karşıya kalmamıza yol açmaktadır. “Sade kıyas” yöntemi, özellikle kadın, LGBTİ+ ve genç yoldaşları erkek egemenliği ve yaş hiyerarşisi ile birlikte sürekli “yetersizlik” ve “gerilik” saptaması ile başbaşa bırakmaktadır.

Üçüncüsü; politik gelişmişliğin faaliyetle olan ilişkisidir. Bir komünist parti sınıf mücadelesiyle ne kadar yoğun bir bağ içerisindeyse, karşılaşacağı sorunların adedi ve çapı o kadar fazlalaşacaktır. Bu durum, daha fazla çaba ve çalışmayı, zorunlu olarak politik yönde gelişmeyi doğurur. Ama yine de bu durumun karşılığı, doğrudan bir bileşkeyle verilemez.

Buradan ilişki kurduğumuzda, ideolojik-politik eğitimin ne kadar önemli olduğu görülmektedir. Bu eğitim faaliyeti, tüm faaliyet alanlarında pratikle bütünleştirilerek yürütülmelidir. Hatta bu çalışmalar belli boyutlarda ve konu başlıkları altında, kampanya tarzında da ele alınabilir/alınmalıdır.

Son olarak bir diğer nokta ise, bahsini ettiğimiz yetmezlik ve gerilikle mücadeledir. Hemen herkesin/her şeyin bir başka kıyas noktasına göre geriliğinden söz edebileceğsek de, daha önemli olan bunun aşılması yolundaki çabadır. Bunu görebilmenin yolu, bizzat o konu itibarıyla ortaya konulanlara bakmaktan geçer. Teorik gelişmişlik ve ideolojik sağlamlık, faaliyetin gelişim seyriyle sıkı bağlara sahip olduğu için bu konudaki tek sihirli formül mücadeleyi büyütmeektir.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Aziz Akpınar

Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüten Aziz Akpınar, 17 Haziran 1978 tarihinde Tarsus’ta polis tarafından katledildi.

Aziz Aras

Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüten ve aslen Karanlı olan Aziz Aras, 15-16 Haziran’la ilgili yapılan eylemler sonrasında 16 Haziran 1980 tarihinde İstanbul’da gözaltına alınarak işkencede katledildi.

Beyazdağ Şehitleri

19 Haziran 1982 günü TC askerleri Halk Ordusu gerillalarının bulunduğu alana baskın yapar. Nokta baskınında Hüseyin Gözlü şehit düşerken Mahmut Şefik Karaağaç ağır yaralı olarak düşmanın eline geçer ve işkencede katledilir.

Mehmet Kalkan

1952 Dersim Hozat doğumlu Mehmet Kalkan, Proletarya Partisi’ni çalışmak için gittiği İstanbul’da tanındı. Çeşitli fabrikalarda örgütlenme çalışmaları yapan Mehmet Kalkan, 14 Haziran 1987’de Diyarbakır’da işkencede ser verip sır vermeme geleneğinin sürdürücüsü olarak ölümsüzleşir.

İsmail Bulut (Şahin-Qero)

1963 yılında Dersim Hozat’ta doğan Qero, gerillayı çocukluk yıllarından

beri tanımıştır. Henüz ortaokul yıllarında çeşitli öğrenci eylemlerine katılmaya başlamıştır. Dağların kartalı Şahin, 1983 yılına kadar milislik görevini yerine getirmiştir.1986 yılında sürdürülen konferans çalışmaları sırasında 7 delegenin şehit düşmesinin ardından İsmail Bulut da asil delegeliğe seçilmiştir. 1992 yılında yaşanan birlikten sonra MK üyeliği ve Askeri Komisyon sekreterliğine getirildi. Gerilla savaşındaki ustalığı ile sadece Dersim değil; Sivas’ta da halkın sevgilisi, düşmanın ise korkulu rüyası olmuştur. Karadeniz dağlarında tarihler 21 Haziran 1992’yi gösterdiğinde eksilen cephanelerini tamamlamak için bomba imal eden gerillalardan Doğan Karadağ, elindeki bombanın patlaması sonucu şehit düşerken yanında bulunan İsmail Bulut ise yaralanmıştı. Aynı gün yaralı olarak ele geçirilen İsmail Bulut, yapılan işkenceler sonucu katledildi.

Doğan Karadağ (Alişer)

1962 Dersim Hozat doğumlu Alişer, 12 Eylül cuntasının ardından Halk Ordusu’na katıldı. Doğan Karadağ, 21 Haziran 1992’de Artvin Şavşat’ta bomba yaparken bombanın elinde patlaması sonucu ölümsüzleşti. Ölümsüzleştiğinden Proletarya Partisi üyesiydi.

Tutsak Partizan Haydar Sönmez’den 18 Mayıs Mesajı

Komünist önder İbrahim Kaypak-kaya ölümsüzlüğünün 49. yılında Kandıra Hapishanesinde tutsak Partizan Haydar Sönmez tarafından hücresinin havalandırmasında yaptığı bir anma ve gönderdiği bir açıklama ile anıldı.

Sönmez gönderdiği açıklamada, “**18 Mayıs bu coğrafyanın unutulmayan özel ve önemli takvim günlerinden biridir. 48 yıl önce Amed zindanında90 günlük işkenceli sorgulama sonunda faşizm düştüğü büyük acizliğin ikrarı olarak ser verip sır vermeyen 24 yaşındaki genç komünist önderimizi katletmeyi kurtuluş sanır... Ama nafiledir tüm çabaları...**” sözlerine yer verdi.

Sönmez elimize ulaşan açıklamasında, “**Genç bir komünist olan İbra-**

himin işkencehanede katledilmesinin esas sebebi ser verip sır vermeyen tavrı değildir. Bu tavrı olsa olsa bir işkencedir. Asıl sebebinin onun temsil ettiği ideolojik –politik çizginin egemen sınıfın farkında olunmasıdır.” dedi.

Tutsak Partizan, hapishane havalandırmasında 18 Mayıs için bir anma yapıldığını dile getirdi.

“Hayvanlardan Taraf Bir Yasa İstiyoruz”(2/2)

Yunuslara Özgürlük Platformu aktivisti ve hayvan hakları savunucusu Öykü Yağcı ile bir önceki sayımızda başlattığımız söyleşiye devam ediyoruz.

Bir önceki sayımızda 10 yıldır sözü edilen Hayvan Hakları yasalarının yenilenmesi tartışmalarını ve hayvan hakları savunucularının ön görülen düzenlemeleri nasıl değerlendirdiklerini, hayvan ticaretini, petshopları, üretim çiftliklerini... konuşmuştuk.

Hayvanlarla cinsel saldırı suçunu 6 aydan 3 yıla kadar hapis cezası öngören düzenlemesinde “beyan” esasının, özellikle küçük yerleşim birimlerinde “sorum”a dönüşebileceğini savunulmakta ve revize edilmesi belirtilmekte, burada “beyanın” esas alınmaması nasıl sonuçlar doğurur?

Bu açıklama AKP’nin baya utanç verici bir açıklaması olarak hafızalarımızda yer edinecek. Çünkü beyanın esas alınmaması yıllardır süre gelen bu cezasızlığın, denetimsizliğin daha da kötü hale getirilebileceği anlamına geliyor. Buna ek olarak yurttaşların her gün eksilen adalet inancını da sıfırlayacağını düşünüyorum. Ek olarak yurttaşların şikayet hakkı da resmen ellerinden alınmış, görmezden gelinmiş oluyor asıl bunun beyanı bu açıklama. Failin ceza alması için illa suçüstü yakalanması mı gerekecek? Yakalandığında da failler elini kolunu sallayarak gidebilecek. Çünkü, hayvana şiddete, cinsel saldırıya vereceği hapis cezası yine 6 aydan 3 yıla kadar deniliyor. Yine elini kolunu sallayarak gezecek ve 5 yıl içerisinde aynı şeyi yapmazsa hapse girmeyecek. Bize yaptıkları açıklama böyleydi. Sadece hayvana cinsel saldırı ya da şiddet olayında değil hayvana şiddette de bu şekilde açıklama yaptılar. Biz o kişinin 5 yıl içerisinde bir daha yapıp yapmadığını nerden bileceğiz, üstelik beyanda esas alınmıyor. Hayvana cinsel şiddet veya fiziksel şiddet uygulasin, isterse öldürsün yine hapis cezası almadan çıkıyor. Ama bunun bu şekilde ifade edilmesi, yasaya geçirilmesinin düşüncesi bizzat hükümetin cinsel saldırılara göz yumduğu anlamına geliyor. Çünkü bunun kamera kayıtları var, adli tıp raporu var, görgü tanıkları var. İstenildiğinde adalet işletilebilir. Ama burada resmen adaletten kaçıyorlar, kaçınıyorlar. Bu durum şiddetin, tecavüzün, istismarın özellikle daha genel çapta her türlü kötülüğün daha fazla örtpas edileceği ve bunun da devlet izniyle yapılacağı anlamına geliyor. Faillerin de ceza alması bu şekilde önleneyecek, bu durumda failler başka hayvanlara ve çok büyük ih-

timalle insanlara ve çocuklara yönelecek. Bu durumda, şuan da devam eden süregelen sistemde, Türkiye’yi şiddet sarmalından zaten çıkaramaz. Belki en önemlisi de devlet kademesindeki korkunç, yıkıcı zihniyetin temel alınarak yasa yapılıyor olması. Yani böyle bir anlayışla yeni nesillerin yetişeceğini bilmek son derece ürkütücü. Çünkü hem insanlar hem de insan dışı hayvanlar açısından, bu açıklamayı akıl almaz bir demeç olarak görüyorum. AKP’nin hayvan haklarındaki utanç verici resmi olarak hafızalarımıza kazınacak ve silinmeyecek. Şunu sorabiliriz; AKP bu demeçte bu madde önergesiyle kimi koruyor, ve kimin tarafında? Bu çok açık yani küçük yerlerde nasıl bir sorun yaratabilir bu? Fail sosyal dışlanma mı, damgalanma mı yaşayacak? Yani siyasetler kiminle empati yapıyor? Faille mi, mağdurla mı?

AKP’nin, tüm tepkilere rağmen hayvanlarla “cinsel ilişki” kalıbını kullanması ve hayvana cinsel şiddet demekten kaçınması yüz kızartıcı ve kabul edilemez bir durum. Aynı zamanda bilinçli olarak da yaptıklarını düşünüyoruz. Bu da durumu daha vahim hale getiriyor.

Düzenlemeler arasındaki en önemli başlıklardan birini, “sahipsiz hayvanların kısırlaştırılması” konusu oluşturuyor. Sokak hayvanlarının 4 yıllık bir süre içinde kısırlaştırılması planlanmakta, bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Birbiriyle bağlı bu sorunlara bütüncül olarak bakmadıkları için böyle göstermelik bir kaç adım atıyorlar. Oysa bu birbirine bağlı. Mesela petshopları çözmediğiniz zaman, istediğiniz kadar kısırlaştırın, çip takın hayvanlara sokaktakilere evdekilerde dahil, bu sorunu çözemeyeceksiniz. Çünkü hayvan terk etmeye verdiğiniz cezalar çok düşük. Yani bunların hepsi birbiriyle bağlantılı. Mesela kısırlaştırmalar için de çok büyük çekincemiz var, bunu kısırlaştırma “seferberliği” olarak her yerde vurguluyorlar. Biz bu seferberlik lafından özellikle korkuyoruz, çünkü Türkiye’de mobil klinik gerçeği, mobil kısırlaştırma diye bir gerek var.

SÖYLEŞİ ÖYKÜ YAĞCI

Hayvan hakları savunucuları da mobil kısırlaştırmanın yasaklanmasını istiyordu. Mobil kısırlaştırmayı belediyeler taşeron firmalara veriyordu, oysa mevcut kanuna göre belediyeler sorumlu kısırlaştırmalardan. Taşeron firmalarda hayvan sağlığına hiçbir şekilde dikkat etmeyip, hızlıca hayvanları sanki birer makine gibi kısırlaştırıp daha anesteziyen uyanmadan ormana, sokaklara, yol kenarlarına atıyor. Pek çok hayvan tam uyanma aşamasında araba altında kalıyor, aç kalıyor nereye atıldığını bilmeden.

Dolayısıyla kısırlaştırmanın nasıl yapılacağı çok önemli. Sadece hayvan sağlığına dikkat etmeleri gerekiyor, hayvanlara zarar vermeden yapılması gerekiyor.

Son olarak hayvanlar için yapılacak yeni düzenlemede hayvan hakları savunucularının görüşleri alındı mı, sizce bu süreç nasıl yürütülmelidir?

Yıllardır hayvan hakları savunucularının etik, hukuki ve bilimsel temellerle dile getirdikleri, belgeler sundukları bu taleplerin hiçbir şekilde dinlenmediğini görüyoruz. Biz Yunuslara Özgürlük Platformu olarak 2019’da kaybettiğimiz hak savunucusu dostumuz Burak Özgüner var. Burak Özgüner’in aslında yaşamı pahasına çabaladığı hayvan hakları araştırma komisyonundaki hayvanlar lehine olan tüm maddelerin esnetilmeden benimsendiği bir kanun istiyoruz. Yaşam için Yasa İnsiyatifi’ nin dile getirdiği tüm talepleri, hatta daha fazlasının yer aldığı bir yasa istiyoruz. Yani petshoplar, üretim çiftlikleri, internette evcil, yabani, ekzotik hayvan satışlarının yasaklanmasından, yasaklı

tehlikeli ırk tanımlamalarının kaldırılmasına kadar, belediyelerin ceza kapsamına alınmasından hayvana şiddete yönelik hapis cezasının alt sınırının en az 3 yıl olarak belirlenmesine kadar canlı hayvan ticaretinin yasaklanmasından geleneksel olduğu iddia edilen tüm boğa ve deve güreşlerinin yasaklanmasına, yunus parkları, hayvanat bahçeleri, hayvanlı sirklerin yasaklanıp, kapatılmasına kadar pek çok talebimiz var. Bu cezasızlık bugüne kadar hayvan hakları savunucularının barınaklardan tutun da yunus parklarına cezasızlık ve denetimsizliği alaşağı edecek bir yasa istiyoruz. Çünkü bunun aynı zamanda uygulanabilir kapsayıcı ve bütüncül olması gerekiyor. Hayvanlar üzerinden kar ve rant elde eden sermaye gruplarından, otel sahiplerine, iş insanlarından değil hayvanların temel haklarını gözetken sadece ve sadece hayvanlardan taraf bir yasa istiyoruz. 5199 sayılı adı hayvanları koruma kanunu olup, hayvanları korumayan bir kanun kabul edildiği 2004 yılından bu yana köklü değişiklikler bu istediklerimizin hepsi aslında köklü değişiklikler. Bu köklü değişiklikler için 17 yıldır mücadele veren aktivistler olarak artık göstermelik değil toplumsal dönüşümü tetikleyecek, hayvanlara ve hayvan haklarına bakış açısını 21.yy’da değiştirecek adil, ilerici ve iyiye doğru teşvik eden dünyaya örnek olacak bir yasa istiyoruz. Çünkü ne hayvanların ne de bizim 17 yıl daha bekleyecek vaktimiz yok. Aynı şekilde çarpık bir insan-hayvan-doğa ilişkisi içerisinde yetişecek nesillerin de kaybedecek vakitleri yok.

Boğaziçi Üniversitesi Öğrencisi Enes Gözükcük: ‘Okulda Kayyum Destekleyen Hiçbir İsim Yok’

Melih Bulu, 2021’in ilk günlerinde AKP’li Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan imzasıyla Boğaziçi Üniversitesi’ne kayyum rektör olarak atandı. Yapılan bu atamanın ardından başta Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ve akademisyenleri ile çok sayıda kişi bu kayyum atamasına karşı çıkarak direnişe geçti. Direnişin ilk günlerinden itibaren ise AKP iktidarının nefret saldırısı ve yönlendirmesiyle birlikte deyim yerindeyse polis ordusuyla Boğaziçi’nin abluka altına alındı. Direnişe yönelik çok sayıda işkenceli gözaltı ve tutuklamalar yaşanırken okulun Özel Güvenlikleri (ÖGB) de bu saldırılara dahil oldular.

Haziran ayının başında ise 10 kadar ÖGB iki öğrenciye saldırıp öğrencileri darp ettiler. Saldırıyı yapan ÖGB bununla da kalmayarak öğrenciler hakkında şikayette bulundu ve Cumhuriyet Savcısı talimatıyla öğrenciler gece yarısı ev baskınıyla gözaltına alındı.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak evi basılıp gözaltına alınan öğrencilerden Enes Gözükcük ile yaşadığı süreci ve Boğaziçi direnişini konuştuk.

Enes’e ilk olarak okullarına atanan kayyum Melih Bulu’yu sorduk. 2015 seçimlerinde AKP adayı olan Bulu’nun Boğaziçi’ne rektör olamayacağını ifade eden Enes şunları ifade etti:

“Öncelikle selamlar bu röportaj için çok teşekkür ederim. Şunu söyleyebilirim 2 Ocak’ta Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi’ni gördük bir gece vaktinde ve hayatımıza Melih Bulu gibi bir karakter girmiş oldu. Biz atanmanın ardından Melih Bulu’yu araştırdığımız zaman onun siyasi geçmişi, homofobik söylemleri, cinsiyetçi söylemleri ve bunun gibi birçok hareketleriyle esas olarak Boğaziçi Üniversitesi’ne ve insanlığa sığmayacak şeyler olduğunu görmüş olduk. Bunlara ek olarak Savunma Sanayi ile ilgili söylemiş olduklarıyla savaş savunusunu yapması ve bunlara ilişkin yaptığı açıklamalarını gördük.

Kendisinin daha önce Twitter’da troll ordusunun olduğunu işte adı Akıncılar olan bir ekibinin olduğunu ve bunlarla iş yaptığını öğrendik. Ancak tabi bundan da önce karşı çıktığımız şey okulumuzda seçimlerin yapılmaması ve demokrasinin hiçe sayılmış olması oldu. Ve bu yüzden kayyumun hem bizim için hem de diğer okullar ve tüm kurumlara atanmasının anlamı; devletin demokrasiye ele

geçiremediği veya kendi isteğinin olmadığı yerlerde bir şekilde kendi istediğini yapmak için kullandığı bir suç aleti olarak gördük. Ben bunu söylerken sadece kendi okulumuz için değil atanan tüm kayyumlar için söylüyorum.

Enes’e kayyuma karşı başlatılan ve devam eden direnişi sorduk. Öğrencilerle başlayan ve akademisyenlerin de destek verdiği direniş tüm saldırı, gözaltı ve tutuklamalara karşı devam ediyor. Enes ise direnişe dair şunları söyledi:

Biz yapılan bu hukuksuz atamanın hemen ardından direniş başlattık. Başlattığımız bu direnişe öğrenciler, mezunlar ve akademisyenler direk destek verdi. Hepimizin ortak bir talebi var elbette ancak herkes kendi eylem birlikleri ile hareket ediyor, akademisyenler 100 günü aşkındır nöbet tutuyorlar, biz de öğrenciler olarak 150 günü aşkındır direnişe devam ediyoruz.

Direnişe dair şunları söylemek istiyorum ki çok fazla fedakarlıkla, çok fazla bedel ödenerek gelinmiş bir süreç oldu. Bir şekilde biteceği düşünülürken aslında süreç gösterdi ki direniş kalıcı bir hale geldi. Her ne kadar ana akım medya bunu göstermese de, buraya dikkat çekmeye çalışmasa da hala sosyal medyayı takip eden ve eylemlere aktif bir şekilde katılım sağlamak isteyenler direnişin devam ettiğini biliyor.

Cumhurbaşkanına açık mektuptan tutun da LGBTİ+’lara karşı yıllardır hiç olmadığı kadar nefret söylemleri ile hedef oturup oturtulması ancak bizim asla bundan vazgeçmememiz direnişimizi geliştirdi. Çünkü insan haklarından vazgeçmeyeceğimizi bir şekilde herkese göstermiş olduk.

Enes’e daha sonra direnişe yönelik polis ve ÖGB saldırısını soruyoruz. Geçtiğimiz günlerde kendisi de ÖGB’nin saldırısına maruz kalan öğrencilerden biriydi. Enes bunların tamamen öğrenciyi baskılamaya çalıştığını vurguladı ve yaşanan saldırılara ilişkin şunları söyledi:

Biz ilk başta polis ve ÖGB ile karşı karşıya gelmedik ancak daha sonra direnişe başlayınca karşıımızda bunları bulduk. Zaten ÖGB varlığıyla öğrenci dayanışmasının karşında duruyor, öğrencilerin baskı altına alınmasına sebep oluyor.

Direniş öncesinde yine bir noktada kimsenin kimseye karışmadığı bir durum

SÖYLEŞİ ENES GÖZÜKÜÇÜK

vardı aramızda ancak direnişin başından itibaren bu işin buraya gelmesi ve bu insanların bize karşı kullanılması öğrenci hareketine nefretle baktırılmaları sebebiyle bize önceden arkadaşmış gibi davrananlar düşman haline getirildi. Bunda tabii ki otoritenin de etkisi var, aralarında bunu kabul etmeyenler de oldu. Bir şekilde vicdanını dinleyip bize saldırmayanlar da oldu ama son günlerde yaşadığımız bu olayda aslında öğrenci düşmanı olduklarını gösterdiler. Biz iki kişi iken yaklaşık on kişi bize saldırdılar ve bu okulda herhangi bir eylem yapıldığı sırada değil bizim kahvaltı yapmaya gittiğimiz sırada yaşandı. Sonra da bizi gidip karakola şikayet ettiler. Sonrasında gece ev baskını oldu, devletin Cumhuriyet Savcısı iki adet özel güvenliğin ifadesi ile ev baskınıyla bizi evimizden aldırdı.

Bu aslında yaşanan durumun ne kadar absürt olduğunu kanıtlaması noktasında iyi bile oldu. Polisin direnişimize yönelik uyguladığı bu şiddete ise söylenebilecek bir şey yok çünkü bu sadece işin görünen yüzü. Bir de yıllardır Doğu’da yapılanlar var, bunları düşününce bize yapılanlar işte sözde bu ülkenin akıllarına tırnak içerisinde akıllı gençler dövülüyor insanlar tepki gösteriyor ama bu şiddet ilk değil, biz son olsun diye uğraşıyoruz ama bu kısa süre içerisinde son olmayacak belli ki.

Biz de bu şiddeti onların gözüne sokmaya devam edeceğiz çünkü insanlar sözde kendileri koruması gereken polisten her gün dayak yiyor her gün onların tacizi ile

rahatsızlık vermesi ile uğraşıyor. O yüzden bu saldırılar direnişi kıramaz aksine ateşlendirir. Bunu da ilerleyen zamanlarda göreceğimize inanıyorum.

Son atamalarla birlikte bazı akademisyenler tasfiye çalışılıyor ve bu şekilde akademik kadronun içi boşaltılıyor. Enes’e de bu durumu soruyoruz. Yapılan bu atamaların iktidarın saldırısı olmadığını ifade eden Enes bu saldırının altında Melih Bulu’nun olduğunu vurgulayarak şunları söyledi:

Melih Bulu’nun artık tepki görmeyeceğini düşünerek yaptığı atamalar gibi geliyor o da. Direnişin kırıldığına dair bir düşüncesi olduğunu ve böyle bir atama işlemini yaparak tepki ölçmeye çalışıyor. Bir yandan da kendi kadrolarını oluşturmaya başladı ama baktığımız zaman bugün atamasının üzerinden neredeyse 5 buçuk ay geçti. Henüz genel sekreterini yeni bulabildi, yeni atayabildi. Hala kendisine destek veren, okulda kendisine katkı sağlayabilecek hiçbir isim yok. Bulduğu isimlerin falsoları çok gözle görülür bir durumda. Ben o yüzden bunun iktidar saldırısı olduğunu düşünmüyorum. Boks yapar gibi ne tepki vereceğimizi görmeye çalışıyor fakat bu tepkiler kendisine geri dönüyor, ama o dönmeyecek zannediyordu. Biz ise tepki vermeye devam edeceğiz. Hem eylemlerimizle hem de hukuki olarak mücadelemizi sürdüreceğiz.

Enes son olarak “Yaşasın Öğrenci Dayanışması” diyerek sözlerini tamamladı.

Tüm Canlı Yaşamı İçin Tehdit; Kuraklık

İngiltere’de buharlı makinanın icadıyla başlayan ve arkasından Avrupa’ya yayılan sanayileşme, endüstri devrimiyle birlikte makineleşmenin yeni üretim biçiminde belirleyici güç olması, doğa ile insan arasındaki dengenin insan eliyle hızlı bir şekilde bozulmasını da beraberinde getirmiştir.

Kır temelli üretim sanayileşme ile birlikte yerini kent merkezli üretim modeline terk etmeye başladı. Geniş kırsal alana yayılmış insan nüfusu yeni üretim biçimiyle oluşan kentlerde birikmeye başladı. Kentlerde artan nüfusun ihtiyaçları buna paralel arttı, bunların karşılanması içinde doğa hoyratça tahrip edilmeye başlandı.

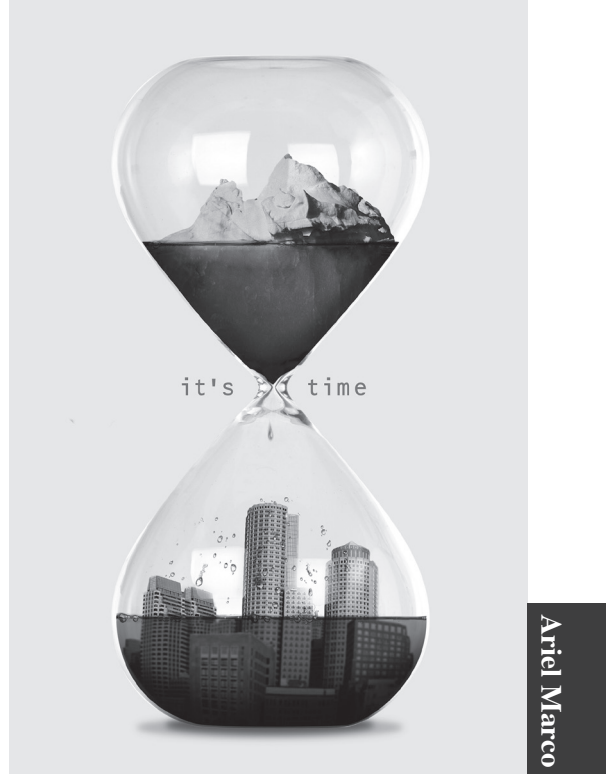
Nüfusun geniş alanlardan çekilip, belli bölgelerde birikmesi insan ile doğa ilişkisini baştan sona değişime uğrattı. İklim modellerindeki değişimler, yağış sistemindeki bozulmalar, kuraklık, vs. vs. Yerkürenin büyük bir bölümü su ile çevrili olsa da bunun sadece yüzde 3 civarı tatlı su, içilebilir su kaynaklarından oluşmaktadır.

İnsanın yaşamını devam ettirmesi için, gerekli olan gıda ürünlerine ulaşması için var olan tatlı su kaynaklarının büyük bir bölümünün tarımsal üretimde kullanılması gerekmektedir, yoksa canlı türü ortadan kalkar. Dünyada her yıl içilebilir temiz suya erişemediği için 3.4 milyon insanın yaşamını yitirdiği tahmin ediliyor. “Türkiye’de son 60 yıl içinde Marmara denizi büyüklüğünde sulak alan kurudu. Temiz su kaynaklarında yüzde 45 oranında çekilme oldu.” (22. 03. 2021 Cumhuriyet) Son yıllarda yağışların yetersiz olması ve yanlış su kullanımı, siyasi iktidarın politikalarının yol açtığı nedenlerle yeraltı suları, göller, nehirler-çaylar kurudu.

Önlem alınmadığı, doğa ile uyumlu halkçı su kullanım politikaları hayata geçirilmediği takdirde ise yakın gelecekte tarımsal kuraklık dünya ve Türkiye genelinde büyük gıda kıtlığına, gıdaya erişmeme sorununa neden olacaktır. Ülkede yağışların bu yıl yurt genelinde yüzde 25 azalmış olması kimi bölgelerde tarımsal kuraklığın yaşanmasına neden oluyor. Belli bir dönem arası toprağın gerekli miktarda yağış almaması ürünün ihtiyaç duyduğu toprak neminin (ortalamasının) oluşmasına engel olduğundan ürünlerde rekolte ve verim kaybının yaşanmasına neden oluyor.

İklim krizi, kuraklığın neden

Ülkede yağışların bu yıl yurt genelinde yüzde 25 azalmış olması kimi bölgelerde tarımsal kuraklığın yaşanmasına neden oluyor.

olduğu rekolte ve verim kaybı ilk başta çiftçilerin, köylülerin sorunu gibi gözükse de bu sorun tüm insanlığın ortak sorunudur. Çünkü gerekli miktarda yağış almadığı zaman, sadece tarımsal ürünler-bitki türleri değil, insanda dahil hiçbir canlı türü yerküre üzerinde yaşamına devam edemez. Temiz su tüm canlı türlerinin ortak gereksinimidir. Bu nedenle, yaşamakta olan iklim krizinin sonucu olan kuraklık, insanlığın ortak sorunu ve birlikte mücadele etmesi, çözüm üretmesi gereken bir sorundur... Kimi gıda çeşitlerinin üretiminde ihtiyaç duyulan su miktarına yakından bakıldığında suyun (kuraklığın) insan için önemini daha iyi görebiliriz; “1 kilo biftek için 15 bin 500 litre, 1 hamburger için 2 bin 325 litre, 1 fincan çay için 28 litre, 1 kilo pirinç için 3 bin 400 litre, 1 porsiyon pilav için 100 litre, 1 kilo şeker için 1500 litre, 1 adet küp şeker için 7.5 litre, 1 tişört için 2 bin 700 litre, 1 kot pantolon için 10 bin 800 litre, 1 kg ayakkabı için 16 bin 600 litre, 1 adet A4 kağıdı için 10 litre” (Erol Kesici-Cumhuriyet)

Görüldüğü gibi bir fincan çay için bile 28 litre suya ihtiyaç duyulmakta.

Kış mevsiminin normalin üzerinde kurak geçmesi köylülerin umudunu nisan yağmurlarına bırakmasına neden olmuştur.

Ama Nisan ve Mayıs aylarında da beklenen yağmurlar yağmadı. Bahar

yağmurlarının toprakla buluşması halk arasında uğurlu sayılır, bolluğun bereketin habercisi olarak kabul edilir. Kapitalist yağma rejiminin daha fazla kâr hırsı için doğayı geri dönüşü imkansız, telefisi mümkün olmayan bir şekilde tahrip etmesi iklim krizine neden olduğu için mevsimler de normal döngülerinde ilerlemiyor, bozuma uğruyor. Yağması gereken yağışlar da yağmıyor.

Bu bağlamda iklim krizinin neden olduğu mevsim değişikliği tabiatın dengesini bozmakla kalmıyor, milyarlarca yılda oluşmuş eko-sistemi de kökünden değiştiriyor. Bugün yeryüzünde var olan bitki ve hayvan türleri kendi doğa döngüsü içinde binlerce yılın birikiminin dönüştürdüğü evrim halkasının bir parçasıdır. İklim krizi ise bu halkanın kopmasına, eğilip, bükülüp yeni bir format almasına neden olmaktadır. Canlı türlerinin biyolojik metabolizmaları yaşadıkları toprakların bitki örtüsüne göre şekillenerek oluşmuştur. Ve bunun üzerinden ilerler. Yediğimiz, içtiğimiz, tükettiğimiz gıda türlerinin besin değeri olarak vücut tarafından işlenmesi için metabolizmamızın o besin değerini tanıması gerekir.

Aksi takdirde vücut o gıda türünü işleyemez, enerjiye çeviremez. Bu nedenle yaşanan kuraklık sadece buğday (ve diğer ürün çeşitlerinde) rekoltesini, verimini düşürmüyor. Aynı zamanda buğdayın binlerce yılda geçirdiği evrimi

de değiştirdiği için, insanlık için tehdit oluşturuyor. “Gıda Krizi” adlı kitabında Abdullah Aysu bu noktaya şöyle dikkat çekiyor. “Sanayide üretime bağlı olarak ortaya çıkan atıklar, serbestçe doğal alanlara bırakılır oldu. Atıkların insanlara, doğaya ve diğer canlılara etkisi düşünülmeydi. Açılan her fabrikanın dumanı ve atıkları doğayı kirletti.

Ulaşım için kullanılan taşıtlar doğaya zarar verdi. Bu nedenle kentleşme ve sanayileşme sürecine paralel olarak ekolojik sorunlar hızla arttı. Sanayileşme gelişmiş ülkelerden gelişmekte olan ülkelere de yayıldı. Sanayinin kurulduğu her yerde doğa sorunları ortaya çıktı. Ortaya çıkan ekolojik sorunlar, insanların sağlığını bozmaya başladı.” (Gıda Krizi. Abdullah Aysu) İklim krizinde meteorolojik kuraklığın tarımsal kuraklığa doğru evrilmesi giderek ağırlaşacak bir sürecin habercisi olma özelliği taşımaktadır. Tarımsal sulamada kullanılan rezervlerin (yeraltı suları, göller vb.) kurumaya başlaması tarım krizinin başlayacağını da göstermektedir.

Geçen yıl yaşanan kuraklıktan sonra bu yılın da kurak geçmesi şimdiden 22 ilde ürünlerin ciddi oranda zarar görmesine neden oldu. Yozgat, Sivas, Konya, Diyarbakır, Mardin, Urfa, Adıyaman vb. yerlerde köylüler mahsul almadan tarlalarını sürdü. Tarlalar hasadı yapılacak olgunluğa ulaşmadı. Kimi yerlerde rekolte de yüzde 30 ile 80 arası değişen oranda kayıp yaşandı. Avcı toplayıcı toplumdan buğdayın evcilleştirilmesiyle yerleşik yaşama geçilen, dünyada tarımın ilk yapıldığı yerlerden biri olan Anadolu-Mezopotamya toprakları bugün kuraklık nedeniyle risk altında.

Kuraklık sadece tarımsal üretim faaliyetleri yapan köylünün sorunu değil. Köylü olmaz, üretim de yapamazsa yiyecek yemek, gıda da olmaz. Tabiatın evrimsel döngüsünün bozulmadan, korunarak devam etmesi gerekmektedir. Emperyalist-kapitalist rejimin sanayi devrimiyle başlayan doğa-çevre yıkımı ve sonuçları bugün burjuva sistem ile ezilen ve sömürülenler arasındaki çelişkide ekolojik sistem sorunun çözüm bekleyen temel çelişkiler içinde yer aldığını göstermektedir.

Yaşanan doğa ve çevre sorunun kaynağı kapitalist sistemdir. İklim krizi, coğrafyamızda demokratik halk devrimi ile işçi sınıfının çözüme kavuşturabileceği bir konuma evrilmiştir.

Enternasyonal Büro: Paris Komünü'nün 150. Yıldönümünde Bir Kez Daha!

TKP-ML Enternasyonal Büro, Paris Komünü'nün 150. yıldönümünde bir açıklama yayımladı.

“Paris Komünü'nün 150. yıldönümünde bir kez daha: “Saraylara savaş, kulübelere barış, yoksulluğa ve tembelliğe ölüm!” başlıklı açıklamada Öncelikle şunu belirtmeliyiz ki, Komün'ün başarılarından, başarısızlıklarından, zayıflıklarından ve güçlü yanlarından ders alan komünist öğretmenler, özellikle de Marx ve Engels, bu dersleri sistemli bir şekilde analiz ederek, geleceğin proleter devrimlerinin teorisini oluşturdular. Sovyet Devrimi'nin lideri yoldaş Lenin, “Tarihte yenilgi tehlikesi olmadan kesinlikle devrim

olamaz” diyor. Nitekim sınıf mücadelesi-nin tarihi, yalnızca zaferlerin ve başarı-ların değil, aynı zamanda devrimci giri-şimin yenilgilerle sonuçlandığı örneklerin tarihidir. Bu nedenle Çin devriminin lideri Yoldaş Mao, şu sözlerle aynı gerçeğe dik-kat çekiyor: “Savaşın başarısız olun, yine savaşın, yine başarısız olun, yine savaşın. ... zaferlerine kadar; insanların mantığı budur ve onlar da bu mantığa asla karşı gelmeyecektir. Bu başka bir Marksist ya-sadır. Rus halk devrimi bu yasayı izledi, Çin halk devrimi de öyle.” 72 günlük Pa-ris Komünü, proletaryanın yenilgi ve zafer dolu mücadelesinin temel taşlarından bi-ridir.” sözlerine yer verildi.

ICOR, 150. Yıldönümünde Paris Komünü Konferansı Gerçekleştirdi

ICOR (Devrimci Parti ve Örgütlerin Enternasyonal Koordinasyonu), Paris Komünü'nün 150. yıldönümünde gerçekleştirdiği konferansla, Komün'ün tarihsel deneyim ve derslerini tartıştı.

ICOR, 2020'de Avrupa Kıtasa Konferansı'nda Fransa'dan üye örgütler Unité Communiste (Komünist Birlik) ve Union Proletarienne Marxiste-Léniniste (Mark-sist-Leninist Proleter Birlik) önerisini üzere Paris Komününün 150. Yıldönümü vesilesiyle bir kampanya yürütmeyi oy-birliğiyle kararlaştırmıştı. ICOR'un deklarasyonunda bu karar şu cümlelerle yer bulmuştu: “Komüne layık olacak bir şe-kilde güçlerimizi, mesajlarımızı, yetenek-ler ve inisiyatiflerimizi bir hafta sonunda

birleştirmek için Mayıs 2021'de Paris'te bir araya geliyoruz.”

Bu kampanya, 29-30 Mayıs tarihleri arasında Paris'te gerçekleştirilen konfe-ransla sona erdi.

29 Mayıs günü, on binlerce kişinin ve onlarca örgütün organizasyonu ve katılımıyla gerçekleştirilen yürüyüş öncesinde, Republic Meydanında sabah saatlerin-den yürüyüşe kadar bir etkinlik başladı. Stantların açıldığı, her stantta konuşmaların, müzik dinletilerinin vs. yapıldığı sabah saatlerinde Komün'ün, bu tarihin ilk işçi sınıfının iktidar deneyiminin coşkusu hakimdi. Hem meydana hem de yürüyüş-te kadınların katılımının yoğunluğu dikkat çekiciydi.

Nurhak Şehitleri Anıldı

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) ve Birleşik Gençlik Meclisleri (BGM), Nurhak'ta katledilişlerinin 50. yılında Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga'yı, Karacaahmet Mezarlığı'nda Sinan Cemgil'in mezarı başında andı.

Saat 11.00'de Şakirin Camii önüne çağrı yapan Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) ve Birleşik Gençlik Meclisleri (BGM) pankart ve flamalarla mezarlığa girmek istediklerinde polis, mezarlık içinde flamaları açmalarına ve yolu kapatarak yürünmesine izin vermeyeceklerini söylediler.

Polislerin dayatmasına karşı ısrarlı tavrını koruyan BGM ve BMG, mezarlığın içinde pankartları ve flamaları ile yürüyüşe geçtiler. Anmada, “**Nurhaklarda Yanan Devrim Ateşi Sönmeyecek**” yazılı BGM imzalı pankart ile “**Nurhak'tan Gezi'ye Birleşik Mücadele Kazanacak**” yazılı BMG imzalı pankartları ile yürüyen kitle, “**Nurhak'tan Gezi'ye Yaşasın Birleşik Mücadele**”, “**Nurhak Savaşçıları Ölümsüzdür**”, “**Onlara Sözümüz Devrim Olacak**” sloganları ile Sinan Cemgil'in mezarı başına gelindi.

Saygı duruşuyla başlayan anmada BGM adına yapılan konuşmada, “**Bundan tam 50 yıl önce Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga Nurhak'ta devrim ateşini yaktılar. Onların yaktığı devrim ateşini birleşik mücadelemizde kuşanarak yolumuza devam ediyoruz**” denildi.

Nubar Ozanyan Taburu'ndan Kevork Chavush Askeri Eğitim Devresi

Kuzey ve Doğu Suriyeli Ermeni savaşçı-lardan oluşan Şehit Nubar Ozanyan Ta-buru, Ş. Kevork Chavush askeri eğitim devresini tamamladığını duyurdu.

Şehit Nubar Ozanyan taburunun yeni savaşçıları Kevork Chavush askeri eğitimini bitirdiğini duyurdu.

Şehit Nubar Ozanyan Taburu Suriye'de Ermeni askeri bir örgüt ve Suriye Demokratik Güçlerinin bir parçası olarak askeri eğitimlerine devm ederken, Ş. Kevork Chavush askeri eğitim devresini tamamladığını duyurdu.

Mardin'de MHP İl Başkanına Yönelik Eylem

HBDH Milisleri, 30 Mayıs günü bir eylem düzenlediğini açıkladı.

“**Mardin'in Merkez ilçesi 13 Mart Mahallesi Dekorkent sitesi önünde MHP İl Başkanı Ferhan Bozkuş isimli faşist, düzenlediğimiz silahlı eylem ile cezalandırılmıştır. Ağır yaralı halde olan faşist unsur, polis kuşatması altında helikopter ile hastaneye kaldırılmıştır.**” sözlerine yer verilen açıklamada, T. Kürdistanı sokaklarının sömürgecilere, mafyacılara, cihadist çetelere, kontra güçlere ve faşist partiyi Kürdistan topraklarına taşıyan ihanetçilere kapatıldığı dile getirildi.

Nurhak Şehitleri İzmir'de Anıldı

31 Mayıs 1971'de Nurhak'ta katledilen '68 devrimci hareketinin önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan, Buca Eski Mezarlık'ta Özdoğan'ın mezarı başında anıldı.

İzmir'de Birleşik Mücadele Güçleri ve Birleşik Gençlik Meclisi tarafından gerçekleştirilen anmada, “**Nurhak'ta yakılan devrim ateşi birleşik mücadelemizde büyüyor**” yazılı pankartı açılırken sık sık “**Nurhak şehitleri ölümsüzdür**”, “Onlara sözümüz devrim olacak”, “**Yaşasın birleşik mücadelemiz**” sloganları atıldı.

Saygı duruşuyla başlayan anmada BMG adına yapılan konuşmada “**Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ın Nurhak Dağları'nda katledilmesinin üzerinden 50 yıl geçti. 12 Mart**

Darbesi'nin ardından mücadelenin zora dayalı olması gerektiğini ortaya koyan Sinan, Kadir ve Alparslan yoldaşlar Nurhak Dağları'nda devrimin ateşini yaktılar ve o ateşi bize devrettiler. Biz de BMG olarak onların gösterdiği yolda bir araya geldik.” sözlerine yer verildi.

BGM adına yapılan konuşmada ise “**71 atılımını sokaklarda, fabrikalarda, barikatlarda, kısacası ezilenlerin bulunduğu her alanda savaşarak gerçekleştiren öncülerimiz, ne düzenin çizdiği sınırlarda solculuğu kabul ettiler ne de sistemin çarklarında bir dişli olmayı. Onlar emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin yarattığı karanlığı dağıtmak için genç yaşta kavgaya atılıp, buz kırıcı olarak yolu açtılar**” denildi.

Ekolojik Yıkımın Son Boyutu; Marmara Denizi Ölüyor!

Açık ki yaşam alanlarımıza, ekolojik dengeye, doğamıza sahip çıkmaktan ve bu yaşananlara dur demekten başka bir seçeneğimiz yok.

Marmara Denizinin yüzeyinde görülen müsilaj (deniz salyası) görüntüleri sosyal medya paylaşımlarıyla ciddi bir kamuoyu yaratırken televizyonlar, gazeteler, bilim insanları, sanatçılar bu gündem çerçevesinde konuşmaya, yazmaya devam ediyor. Emperyalist-kapitalist sistemin sömürüye dayanan yapısı itibarıyla her geçen gün doğal kaynakların yok edilip üretim sürecinde açığa çıkan atıkların doğaya salınımıyla ciddi bir yıkım yarattığı bir gerçek. Bu sürecin sonucu denizde yarattığı etki, geri dönüşü olan ya da olmayan bir sonuç olarak karşımıza çıkıyor. Marmara denizinde açığa çıkan deniz salyasının birçok sebebi bulunmakla birlikte emperyalist-kapitalist sistemin bir sonucu olarak ortaya çıktığını ifade etmek gerekir.

Müsilaj (Deniz Salyası) nedir?

Prof. Mustafa Sarı BBC'ye verdiği roportajda müsilajı şöyle ifade ediyor *"Denizdeki biyolojik proseslerin, ilk basamağı olan fitoplankton gruplarının mikro alglerin, mikroskobik bitkiciklerin aşırı çoğalması sonucu, deniz ortamına bıraktıkları salgıdan ibaret."*

Bu canlı gruplarının kendilerini tehlikede hissettikleri süreçlerde savunma sistemi olarak aşırı çoğaldıklarını ve müsilaj salgıladıklarını ifade eden Mustafa Sarı, yüzeye vuran müsilaj tabakasının suyun ısınmasına yol açarken suyun tabanında bulunan canlıların hareket etmesini de engelleyerek ölümüne, yok olmasına yol açacağını ifade ediyor. Müsilajın 3 tetikleyicisi olduğunu ifade eden Sarı, sıcaklığın ortalamadan yüksek olması, denizin durağanlaşması ve denizdeki azot fosfor yükünün artışının etkili olduğunu ifade ediyor.

Buz dağının görünen yüzü olarak deniz yüzeyine vuran müsilaj felaketine dair hidrobiyolog Levent Artüz birartibir.org'da yapılan söyleşide denizin ara yüzünde 50-100 metre ara-

lığında müsilajın yoğunlaştığını ifade ederken Marmara denizinin bin metre derinliğinde dahi müsilaj bulunduğunu, suyun derinliğini ölçen cihazların ancak 25 metre gösterdiğini, cihazların müsilaj tabakalarının yoğunluğundan dolayı derinliği hesaplayamaz noktaya geldiğini ifade ediyor.

Bu sürecin canlı türlerini açıktan etkileyeceği ifade edilirken Artüz'ün 2007 yılında Müsilajın görülmesiyle birçok canlı türünün bu süreçte yok olduğunu ortama ayak uyduran canlıların daha fazla ürediğini ve kırmızı alglerin buna önek olduğunu ifade ediyor. Bugün Marmara denizinin derinliklerinde bulunan müsilajın boyutu ve yaratacağı yıkım henüz tespit edilemezken bu durumun kısa vadede değişip değişmeyeceğine yönelik bilim insanları son derece karamsar.

Müsilaj temizlenebilir mi?

Müsilaj'ın doğrudan teknolojik araçlar kullanılarak temizlenmesine dair yapılan açıklamalarda, Haliç'in temizlenmesinde kullanılan yöntemler örnek verilirken bu araçların müsilajı temizleyemeyeceği konusunda bilim insanları hemfikir olmuş durumda.

Emperyalist-kapitalist sistem pan-demi karşısında nasıl neo-liberal sağlık sistemini tartışmaya açmadan sadece aşırı tek çözüm olarak gördüyse bugün müsilaj gerçekliğinde de ekolojik yıkımın nedenlerinden öte çeşitli geçici ve pansuman tedbirler üzerinde duruyor.

Ancak müsilajı ortaya çıkaran koşullar değişmedikçe müsilaj yoğunluğunun azalmayacağı bir gerçek.

Müsilajı oluşturan koşullar yukarıda ifade edilen şekliyle suyun deriniminin azalması, küresel ısınma, denizdeki azot fosfor yükünün artışı olarak belirleniyor. Marmara denizinin çevresinde bulunan kentlerin atıklarının "Derin Deniz Deşarji" adı altında denize dökülmesi, Marmara denizinin kıyılarındaki toprakta bulunan azotun fosforun denizle buluşması, deniz bulanıklığının denizde bulunan canlıların fotosentez yapmasının engellemekte, sudaki azot fosfor oranının artışı devasa boyutlara ulaştığından oksijen de giderek azalmaktadır.

Bu da denizde çok sayıda canlı türünün yok olmasına neden olmaktadır.

Yaşadığımız ekolojik yıkım Marmara denizinin ölümü boyutunda tartışılırken Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın *"Talimatı verdim denizlerimizi müsilaj belasından kurtaracağız!"* açıklaması Türk hakim sınıflarının nutuk atmaktan öte bir politikası olmadığını gösteriyor. Bugün iktidarın kısa vadede bu krizin görünür yanı olarak yüzeye çıkan müsilajla ilgilendiği görülüyor.

Bununla da ekolojik yıkımın çarpıcı gerçekliği toplumun gündeminden çıkarılmaya çalışılıyor. Elbette bu tutum ekolojik yıkımı engellemeye yönelik köklü çözümleri ifade etmiyor.

Sistemin her geçen gün ekolojik

yıkımı derinleştirdiği, devletin yarı-sömürge karakterinin yansıması olarak emperyalist tekellerin çöp yuvası olarak görüldüğümüz bir durumda, Türk hakim sınıflarının bu sorunu kısa vadeli gündemimizden çıkarmak dışında bir çözümle ilgilenmeyeceğini görmek gerekiyor. Marmara denizi çevresinde sanayi atıklarının suyun derinliklerine akıtıldığı bu atıkların bugün yüzeye çıktığı vahim bir tabloyla karşılaşmakla yüz yüzeyiz.

Açık ki yaşam alanlarımıza, ekolojik dengeye, doğamıza sahip çıkmaktan ve bu yaşananlara dur demekten başka bir seçeneğimiz yok.

Doğaya sarılmak

Emperyalist-kapitalist sistem, Türkiye-Kürdistan coğrafyasının doğal kaynaklarına göz dikmiş durumda.

Kaz dağlarında İkizdere'de Hasankeyf'te talanın devasa boyutlara ulaştığı ve her geçen gün derinleştiği bir durumdayız. Yapılan HES'ler ve barajlarla bozulan ekolojiye yeni darbeler indirilmeye devam ediliyor. Emperyalist tekellerin geri dönüşüm adı altında çöplerini, atıklarını İskenderun'a, Kocaeli'ye göndermesi, azot yükünü arttırmaya devam ederken tarımı ve ekolojik dengeyi de yapı bozumuna uğrattıyor.

Yaşamın her alanında geleceksizlik gün geçtikçe derinleşmeye devam ederken ekolojik yıkım artık doğrudan yaşamımızı tehdit edere noktaya ulaşmış durumda.

Bu anlamda ekolojiyi esasa alan politikalar geliştirmek devrimcilerin sorumluluğunda bulunuyor. Türk hakim sınıflarının neo-liberal politikalarının günü kurtarırcı geleceği yıkıma götürdüğünü açık bir şekilde ortaya koymak gerekiyor. Marmara denizinin bugün ya da yarın yaşamasının tek yolu yaşam alanlarına, doğaya sahip çıkan politikaları devrimci faaliyetin dinamosu olarak ortaya koymaktan geçiyor.

Sorunlarımızın tek çözümünü ekolojik yıkım gerçekleştiren sisteme karşı halk kitlelerini taraf etmek oluşturuyor.

Kaynaklar

Birartibir: <https://bit.ly/3pvITaL>

Gazete Duvar: <https://bit.ly/3g0HrtM>

bbc: <https://bbc.in/3zcJWRw>

t24: <https://bit.ly/3imMF4y>

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 239

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçüköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

İŞKENCEDERE'YE İŞKENCE!

UNESCO tarafından dünya üzerinde korunması gereken 254 vadiden 53. sıraya alınmış bir doğa harikası ve doğal SİT alanı. Fakat bu gözlerini para bürümüş zenginleri durdurmuyor!

İktidarı, yandaşı, rant peşinde koşanı, peşkeş çekeni herkes Karadeniz'e dikmiş gözünü. Dün Cerrattepe, Yeşil Yol, HES, JES bugün İyidere Lojistik Limanı, taş ocağı! Ya maden ararlar ya taş ocağı kurarlar, bir gün denizi doldururlar öteki gün yaylalara beton dökerler, suları hiç ederler!

Gün geçmiyor ki Türkiye'nin her hangi bir doğa alanı devlet ve yandaş şirketleri tarafından katliamla burun buruna getirilmesin. Şimdi de Rize'nin İkizdere ilçesindeki Güldere ve Cevizlik mevkiileri, aynı talan ve yok oluş tehlikesiyle karşı karşıya... İhaleyle AKP yandaşı, Tayyip'in göz-bebeği, Karadeniz'in baş düşmanı Cengiz Holding, İyidere Lojistik Limanı ihalesini aldıktan hemen sonra yine jet hızıyla taş ocağı izinleri, 12. Cumhurbaşkanı'nın imzasıyla Resmi Gazetede yayımlandı. O tarihten bu yana İkizdere halkı da doğaları, vadileri, suları, ormanları, cevizlikleri yani yaşam alanları için direniyor.

Direnış devam ederken zor yoluyla vadiye giren iş makineleri ceviz ağaçlarını katlederken halk çağrılar yapmaya devam ediyor. Şu anda sadece ağaç katliamı yapılan alanda, dinamitler patlatılmaya başlandığında ne insanların ne bitkilerin ne de hayvanların yaşayabilecekleri bir alan kalmayacak! Söylenen onca söz, çağrı hepsi devletin bir kulağından girip ötekinden çıkıyor. İnsanlarla alay edercesine, göz göre göre talana başladılar ve devam ediyorlar!

Katliam ile burun buruna kalan vadi, UNESCO tarafından dünya üzerinde korunması gereken 254 vadiden 53. sıraya alınmış bir doğa harikası ve aynı zamanda doğal SİT alanı. Fakat bu gözlerini para bürümüş zenginleri durdurmuyor! Doğası için

direnen halka nasıl zulüm ediyorlarsa İkizdere Vadisi'ne de aynı öyle zulüm ediyorlar! İkizdere direnişi sürerken Ulaştırma ve Altyapı Bakanlığı 11. Bölge Müdürlüğü'nün Güldere Mevki'nde yeni bir taş ocağı izni verdiğinin öğrenilmesi ise durumun ne kadar vahim olduğunu, devlet ve yandaşlarının alenen ve pervasızca doğayı talan yarışına nasıl girdiğini gözler önüne seriyor. Malumun ilanı, kapitalizm için insan da doğa da sadece dolar anlamına gelir!

İş İştin Geçmeden...

Bizim Karadeniz hırçındır, insanı da ona benzer, yani inatçıdır! Cerrattepe için nasıl direnildiyse şimdi de İkizdere için direniş devam ediyor. Bu direniş devletin paralı katilleri olan kolluk tarafından şiddetle karşılık buluyor. Doğası için direnen insanlara kimyasallarla, coplarla, para cezalarıyla saldırıyorlar! Ama Mart ayından bu yana ne yasaklar ne yoğun saldırılar yöre halkını yolunda geri çevirebildi. Sosyal medyadan, farklı mecralardan, yurt dışından itirazlar ve destekler büyüse de vadi

ve yörede yaşayan halk için bundan daha fazlası gerekli...

Direnışe destek isteyen halk insanları İkizdere'ye çağırıyor! Çünkü o vadi sadece İkizderelilerin değil tüm dünya halklarının, hayvanların ve bitkilerin vadisi.

Bundan beş on sene sonra açılan davalar olumlu sonuçlanacak ama iş iştin çoktan geçmiş olacak. Sonra akşam haberlerinde "İşkence Vadisi davasında karar açıklandı; yöre halkı haklı bulundu" denilecek, vadinin talan edilmiş halinin bir iki fotoğrafı eşliğinde spiker başka bir habere geçecek! Bu durum Türkiye'nin normal haline gelmiş durumda. Özellikle OHAL ve Pandemi gibi süreçleri kullanarak halka ve doğaya işkence normalimiz haline geldi! Fakat buna bir dur demek de Türkiye halklarının direnişinden geçer...

Uzun lafın kısıası iş iştin geçmeden, İkizdere'de Cerrattepe ve Yeşil Yol gibi olmadan önce vademizi kurtarmak için tüm Türkiye halklarını İkizdere direnişine desteğe çağırıyoruz...

KKB'li bir savaşçı kaleme aldığı bir yazıda Rojava'da bahçe açtıklarını duyurdu.

'Savaşın Bir Parçası Olarak Silahlar ve Ağaçlar'

Komünist Kadınlar Birliği (KKB)'nden bir savaşçı kaleme aldığı bir yazıda Rojava'daki bir bahçe çalışmalarını anlattı.

Kaleme alınan yazıda savaşın çok yönlü içeriğine "Silah elde savaşmak da bir ağacı toprakla buluşturmak da bu savaşın bir parçası!" başlığıyla dikkat çekildiği görülüyor.

Yazıdan bir kesit şu şekilde:

Bizler savaşçılar olarak çiçek ve ağaç mı ekecektik? Hani buraya savaşmaya gelmiştik ve kalbi bizimle atanlar, bizim cepheden cepheye koştuğumuzu düşünüyorlardı.

Bense şimdi bir zamanlar dünyanın en bereketli olan ancak suyu gaspedilerek bereketsizleştirilen bu topraklara tohum, ağaç ve çiçek ekiyordum. Yaşadığım çelişki ve yoldaşların gözleri aklıma geldikçe gülüyor ve toprağa daha fazlasını vermek istiyorum. Bu toprağın hakkı, insanlığın yıllardır faydalandığı ama gerekli değeri vermediği toprağın hakkı.

Yazının bir diğer bölümünde de şu düşüncelere yer verildiği görülüyor:

Anlamayıp mevcut olanın üstüne birşey koymadan Marksizm'e yüzeysel yaklaşımla ekoloji mücadelesini küçük görenler ve Marksizm'i sanki bu konulara hiç değinmemiş gibi küçük burjuva hareketlere eklememeye çalışanlar arasında çeşitli tartışmaları kafamın içinde yankılanırken İbrahim yoldaşın gözleri çarpıyor gözüme...